

பட்டங்கள் சுமக்கின்றான்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | saayanaham.org

ஆர். மகேந்திரன்

பட்டங்கள் சுமக்கின்றான்

மேன்மையான வெளிநாட்டு
சுயம்பரிய

MANN (ERDE) MAGAZIN
V. Sivarajah
Am Windhövel 18a
47249 Duisburg
Germany

ஆர். மகேந்திரன்

2/3/2015

Mr R. Mahendran
43 Northfield Road
Eastham
London
E6 2AJ
Tel: 020 8472 4375

வெளியீடு:
ரிஷபம் பதிப்பகம்
பிளாக் 31/45 இராணி அண்ணாநகர்
இரண்டாம் தளம்
கலைஞர் கருணாநிதி நகர்
சென்னை - 600 078.

பட்டங்கள் சுமக்கிறான் (நாவல்)

ஆர். மகேந்திரன் (c)

முதல் பதிப்பு : 1998 டிசம்பர்

பக்கங்கள் : 135

வெளியீடு : ரிஷபம் பதிப்பகம்
இரண்டாம் தளம்,
பிளாக் 31/45 இராணி அண்ணாநகர்,
கலைஞர் கருணாநிதி நகர்,
சென்னை - 600 078.

அச்சு கோர்ப்பு : விக்னேஷ் பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை - 600 033.

அச்சு : நடராஜ் ஆப்செட் பிரஸ்
28, முத்து காளத்தி தெரு
திருவல்லிக்கேணி
சென்னை - 600 005.
போன் - 8570188 / 8570284

விலை : ரூ. 40 /-

முன்னுரை

பல ஆண்டுகள் எனினும் - இலக்கிய களநிலை அதிக மாற்றம் பெற்றுள்ள சூழ்நிலையில் - இந்நாவல் வருவது சந்தோஷமே.

இதற்கு ரிஷபம் பதிப்பகத்தாருக்கும், என் குடும்பத்தாருக்கும் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மரணம் தமிழரின் முகத்துக்கு நேரே நிற்கின்ற சூழலில் இலக்கியம் தேவைதானா என்கிற கேள்வியும் எழாமல் இல்லை.

தூக்கி எறிகிற வாழ்வின் அலைகளின் இன்னமும் முச்சுத் திணறலுடன் தான் எதிர்நீச்சல் போடுகிறோம்.

எனினும் -

பைத்தியமாகாமல் தூக்கி நிறுத்தி வைத்திருப்பது எழுத்துதான் எனக்கு.

பலமும் பலவீனமும் எழுத்துத்தான்.

வழமை போல்-

தங்கள் ஆதரவுடன் நடப்பேன்.

வழி விடுங்கள்! கொஞ்சம் தோள் கொடுங்கள்!!

அன்புடன்

ஆர். மகேந்திரன்

21.10.98

முதுபெரும் எழுத்தாளர்
வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்களின்
வாழ்த்துரை!

மதியழகன் என்கிற தமிழன் சுமணா என்ற சிங்களப் பெண்ணைக் காதலித்து அவளை மணம் முடித்துக் கொள்கிறான். மதியழகனை மணஞ் செய்து கொள்ள விரும்பிய அவன் மாமன் மகளான அபிலா ஏமாற்றமடைந்து மனமுடைகிறாள். அவள் அண்ணன் ராஜனால் தங்கையின் சோகத்தைப் பொறுக்க முடியவில்லை. தன் தங்கைக்கு வாழ்வளிக்கச் சுமணாவை கொன்றால் என்ன என்று கூட ஓரோர் வேளை எண்ணுகிறான்.

பட்டதாரியான மதியழகனுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. கஷ்டமான நிலையிலும் சுமணா அவனோடு பொறுமையான தமிழ்ப் பெண்ணாக வாழ்கிறாள். குழந்தை கூடப் பெற்றெடுக்கிறாள். கடைசியாய் ராஜன் தன்னை அறியாமல் போதையில் காரில் வரும் போது, அவன் கார் சுமணாவை முட்டக் குழந்தையோடு அவளும் இறந்ததாகச் சொல்லிக் கதையை முடிக்கிறார் ஆசிரியர்.

புதிது புதிதாக எத்தனையோ இசங்கள், ஸ்ட்ரக்சுரலிசம், மேஜிகல் ரியலிசம் என்று இலக்கியத்தைத் தாக்குகையில் பலருடைய எழுத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஆனால் இந்தப் புதிதான இஸங்கள் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இன்னமும் முழுமையாக ஆட்கொள்ளவில்லை. அவர்களின் பலர் இன்னமும் பழைய பாணியையே கட்டித் தழுவி மாரடிக்கிறார்கள்.

ஆனால் இந்த நாவலில் நான் அதனையும் கூடக் காணவில்லை. ஆசிரியர் தன் பாட்டிக்கு கதை சொல்கிறார். கதைக்களத்தைக் கூட வாசகன்தான் அனுமானித்துக் கொள்ளும்படியாக எந்தக் கட்டுப்பாடுகளும் இன்றிக் கதை சொல்கிறார் கதாசிரியர்.

பாலகுமாரன், அனுராதா ரமணன் போன்றோரின் நாவல்கள் ஈழநாட்டு வாசக சாலையில் குவிந்துகிடக்கின்றன. அவர்களுக்கென்று ஒரு வாசகர் கூட்டமும் அங்குண்டு. இந்த நிலையில் இந்த நாவலும் இலங்கையின் சாதாரண வாசகர்களைக் கவரக் கூடியதாக ஜனரஞ்சகமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. தத்துவங்கள் அரசியற் கொள்கைகள் என்று எதனையுமே கட்டியழாமல் தான் விரும்பியதைத் தன் பாட்டில் எழுதிய கதாசிரியரின் துணிச்சலைப் பாராட்டுகிறேன்.

இந்தத் துணிச்சல் இவரை அடுத்துக் காத்திரமான சிறந்த நாவல்களை எழுத வைக்கும் என நம்பிக் கொண்டு கதாசிரியருக்கு என் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரிகூடம்
முதூர்

வ. அ. இராசரத்தினம்.
14.10.98

அத்தியாயம் ஒன்று

காலை எழுந்தவுடன்
நாளைய கேள்வி
அது கையில் கிடைத்த பின்பும்
துடிக்குது ஆவி
ஏனென்ற கேள்வி ஒன்று
என்றைக்கும் தங்கும்
மனிதன் இன்பதுன்பம் எதிலும்
கேள்விதான் மிஞ்சும்

- கண்ணதாசன்

விடிந்துவிட்டது.

இன்னும் அவர்கள் எழுந்திருக்கவில்லை எழுந்திருக்க முடியவில்லை அவர்களால்

பசிக்களையாக இருக்குமோ? இருக்கும். வயிறு பசிக்கும் போது உண்ண உணவில்லாதிருந்தால் களைக்கத்தானே செய்யும்.

பஞ்சணையில் படுத்துறங்கி பன்னிரால் வாயலம்பி பழரசம் சாப்பிடுபவர்களல்ல அவர்கள்.

ஏழ்மை அவர்களை வாட்டும் போது அவர்கள் பஞ்சணையில் துயில் கொள்ள முடியுமா? சாதாரணமாகத்தான் துயின்றார்கள்.

ஏழ்மை அவர்களை வாட்டும் போது அவர்களால் பன்னிரால் வாயலம்ப முடியுமா? பச்சைத் தண்ணீரால்தான் வாயலம்புவார்கள்.

ஏழ்மை அவர்களை வாட்டும் போது அவர்கள் பழரசம் சாப்பிட முடியுமா? படி அரிசிதான் அவர்கள் உணவாக முடிந்தது.

என்ன செய்வது, விதி

எல்லோரையும் போல் உடுத்தி உண்டுவாழ்ந்நும் என்றுதான் அவர்களுக்கு ஆசை, முடியவில்லையே.

காலை இளங்காற்று மெல்லியதாக வீசிற்று. மாரிகாலமாதலால் குளிக்காற்றாகத்தான் அது இருந்தது.

படுத்திருந்தபடியே பார்த்தால் கூரை இடுக்கின் வழியே வந்த மெல்லியஒளி தெரிகிறது.

யன்னல் ஊடாக வானத்தினைப் பார்க்கிறான். விடிந்தும் விடியாதது மாதிரி இருந்தது. மழை வருமோ? வானம் முகில் கூட்டங்களால் மூடப்பட்டுள்ளது. அவளது வாழ்வும் அப்படித்தான்.

வானம் இருட்டாக இருந்தால் மழைவரவேண்டுமென்ற கட்டாயமா? என்ன மழைவரலாம் அல்லது வராமலே போகலாம்.

ஆனால் அவளது வாழ்வில்....?

எழுந்திருக்க முயன்றாள். முடியவில்லை. மனச்சுமை வேறு இடுப்புச்சுமை வேறு.

ஆம் அவள் நிறைமாதக் கற்பிணி. இருவருடைய வயிற்றுப் பாட்டுக்கே வழியில்லை. இதில் மூன்றாவது ஜீவன் வேறா?

என்னசெய்வது?

காலமெல்லாம் கண்ணீருடன் வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எமக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

நீண்டதொரு பெருமூச்சு உஷ்ணமாக வெளிவந்தது. பிறக்கப்போகும் ஜீவனுக்கு உண்ண உணவு யார் கொடுப்பார்கள்.

தகுந்த டானிக்குகள் வாங்கிக்குடிக்கவும் வழியில்லை. டாக்டரும் மருந்துப்பட்டியல் ஒன்றை எழுதித் தந்துவிட்டுப் போய்விட்டார். வாங்குவதற்குப் பணம் வேண்டுமே.

கணவனைப் பார்த்தாள்.

நீட்டி, நிமிர்ந்து, நிம்மதியாக தூங்குகின்றான். மூச்சுக்காற்று பூதாகரமாய் அவனுள் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது.

நல்ல தூக்கம்தான்

மனிதனின் அசதிகள் துன்பங்கள் மறக்கடிக்கப்படுவது இப்படியான தூக்கத்தில் தானே. அந்தமாதிரித் தூக்கம் தானோ? அவனது மனச் சுமைகளை மறக்க முனைகின்றானா தூக்கத்தின் மூலம்?

நீட்டி, நிமிர்ந்து படுத்திருந்தவன் சரிந்து ஒருங்கழித்து கேள்விக்குறிபோல் படுக்கின்றான். அதைப் பார்த்ததும் தமது வாழ்க்கையும் கேள்விக்குறிதானோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது அவளுக்கு.

எத்தனை இன்பமான நினைவுகளுடன் வாழ்ந்த அவர்களுக்கு - வாழநினைத்தவர்களுக்கு இப்படியான நிலை.

இது இறைவனால் வழங்கப்பட்ட படிகள்.

“எழுந்து கொண்டிருக்கும் மனிதனை கைகொடுத்து தூக்கிவிடு” என்று அறிஞன் ஒருவன் கூறியிருக்கிறானே. அது இங்கு வாழும் பாழும் சமுதாயத்தின் மண்டையில் தான் நுழைகிறதா? நுழைந்திருந்தால் அவர்களைப் போன்றவர்கள் நிம்மதியாக வாழ்ந்திருப்பார்களே.

பொழுது நன்றாக விடிந்துவிட்டது. அன்றைய கடனை முடிக்கவேண்டும். படுத்திருந்தால் பொழுதுபோவது தெரியாது. நடக்க வேண்டிய காரியங்களை யார்தான் கவனிப்பது.

இடுப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு வலியை அடக்க முடியாது “அம்மா” என்றபடி பல்லைக்கடித்தபடி எழுந்து சென்று அவனை - அவளது கணவனை எழுப்பினாள்.

அன்றைய கடமை முடிந்தாகணுமே. அவன் குளித்துவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

எங்கே ஆபீசுக்கா?

இல்லை. அவனுக்கு எங்கே வேலை இருக்கிறது. படித்தான். பட்டம் பெற்றான். பத்திரிகைகளில் காணப்படும் வேலைகாலி விளம்பரங்களுக்கெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்துவந்தான். கிடைத்தால்தானே?

நேற்றுத்தான் ஆசிரிய பதவிக்கான விண்ணப்பத்தினை பதிவுத்தபாலில் அனுப்பிவிட்டு வந்திருந்தான்....?

எத்தனை நாளைக்குத்தான் இன்றிலை?

மனைவியைத் திரும்பிப் பார்க்கிறான். நீண்டதொரு பெருமூச்சு விடுகிறான். தன்னுடன் இணைந்து வாழ விரும்பிய இவளும் என்னுடன் சேர்ந்து கஷ்டப்படுகிறாளே.

நான் இவளைச் சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால் இவள் பணக்காரன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு சிறப்போடு வாழ்ந்திருப்பாள்.

நினைப்பது எல்லாம் நடந்துவிட்டால்....?

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் விடியும் இரவு நல்ல பொழுதாக இருக்கக்கூடாதா? அதிலும் எத்தனை பாகுபாடு.

நாட்டைத் திருத்தப் போகிறேன் என்று புறப்படும் சமூக சீர்திருத்த வாதிகள் எங்கே செத்து விட்டார்களா? இல்லை. காளான் போல், புற்றிசல் போல் புறப்படும் இவர்களைப் போன்றோரால் ஏழைகள் வாழ்வுநலமடைந்ததா? சுயநலத்திற்கு ஏப்பமிடும் அவர்கள் இருக்கும்மட்டும் நாடு திருந்தப்போவதுமில்லை. நலம் பெறப்போவதுமில்லை.

அவளைப் பார்த்த அவன் கண்கள் அவளது வயிறைப் பார்த்தன. நிறைமாதக் கற்பிணிசத்துள்ள ஆகாரம் உண்ண வேண்டும்

என்று டாக்டர்கள் கூறியதுபோல் நடக்க கை வெறுமையாக இருக்கிறதே. மனிதனைப் படைக்கும் போது கொஞ்சம் சில்லறைகளையும் கூடப்படைத்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்.

அவளுக்கு அருகில் சென்று அவளது கன்னத்தை கைகளால் வருடிவிட்டுக் குனிந்து கழுத்தில் முத்தமிட்டான். அவளது உடல் சிலிர்த்தது. தனது கணவனின் அன்பிற்கு ஊறு தேடாது நடப்பதே ஒரு மனைவியின்கடமையாகும். அதற்கு அவள் விதிவிலக்கல்லவே.

விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியேறினான். அவன் வெளியேறி மறையும் வரை பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தான்.

இன்றும் அவர் அப்படித்தான் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வருவாரோ எமக்கு நல்லகாலம் என்று ஒன்று எப்போது வரும்.

தலை சுற்றும் போல் தெரிந்தது. கதவருகில் சென்று கதவை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சுயநிலையை மறக்குமுன் தள்ளாடிச் சென்று தண்ணீரை கூஜாவிலிருந்து எடுத்துப் பருகிவிட்டு மீண்டும் படுத்துக்கொண்டு விட்டாள்.

இன்று அவளுக்கு அத்தண்ணீர்தான் ஆகாரமோ.

அத்தியாயம் இரண்டு

பேருக்காக நல்லவர்கள் வாழ்வதில்லை
பெருமைக்காக வாழ்ந்துவிட்டு போவதுமில்லை
ஊருக்காக உழைத்தவர்கள் இறப்பதுமில்லை
ஒருநாளும் உலகம் அவரை மறப்பதில்லை

- கண்ணதாசன்

பாதை நீண்டிருந்தது.

வாழ்க்கையும் இவ்வாறு நீண்ட பயணத்தினைக் கொண்டதா? சிறிது தூரம் சென்றதும் வளைவுகளுடன் கூடிய மேடும் பள்ளங்கள் நிறைந்ததாக பாதைகள் இருந்தது.

வாழ்க்கையும் மேடும் பள்ளமும் நிறைந்தது என்று ஒரு கவிஞன் கூறி வைத்தானே. ஆம் வாழ்க்கை ஒரு மலர்ப்படுக்கையல்ல. அது மேடும் பள்ளமும் நிறைந்தது என்பதுதான் அவர் கூறி வைத்த கருத்து.

இவ்வாறுதான் பாதை ஓரமாக நடந்து கொண்டிருந்த மதியழகன் நினைத்தான்.

இன்பமும் துன்பமும் வாழ்க்கையில் நடைபெறுவது இயற்கைதான். இதற்கு அவன் விதிவிலக்கல்லவே.

சிந்தனைக்குதிரை அவனையும் மீறிச்செல்கின்றது. எத்தனை நாளைக்குத்தான் இத்தனை கஷ்டம்.

மாடிவீட்டுப் பணக்காரனாக இருந்திருந்தால் கப்பல் போன்ற காரிலாவது சாதாரண காரிலாவது சென்றிருப்பான்.

சாதாரண மனிதனாக இருந்திருந்தால் சைக்கிள் ஒன்றாவது வைத்துக்கொண்டிருப்பான்.

இன்று அவன் நிலை?

எதிர்காலமே சூன்யமாகத் தெரிந்தது அவனுக்கு. வாழ்க்கையில் உயரவேண்டும் என்று எண்ணும் போது “கிறிஸ்” பூசிய கம்பியில் ஏறும்போது வழக்குமே அதுமாதிரி சானேற முழம்சறுக்கிய மாதிரி அவனது வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது.

“வாழ்க்கையில் பண்பைக் கடைப்பிடிக்கத் தெரியாதவர்கள் - வார்த்தைகளில் அதைக் கொட்டிக் குவிப்பதைத்தான் இன்றைய பொழுதின் அநேக இடங்களில் சந்திக்க வேண்டி இருக்கிறது” என்று தான் வாசித்த தொடர்கதையில் பதிந்த வாசகங்கள் நினைவுக்கு வந்தது அவனுக்கு.

நான் காணும் முகங்கள் அனைத்தும் ஏன் இவ்வாறு வறட்சியும் அழகூரல்களும் உள்ளனவாய் இருக்கின்றன என எண்ணும் போது இது வெறும் நடிப்பு என்று நினைத்துக்கொள்வான். மறுகணம் நானும் அப்படித்தான் இருக்கிறேன் என்ற நினைப்பு வந்ததும் மெளனமாகச் சிரித்துக் கொண்டான். அதில் விரக்தி இழையோடியது.

இதுவும் நடிப்போ?

வீதியோரங்களில் வனப்பைக் கண்டுகளித்துச் சென்றவன் வீட்டு, நினைவு வந்ததும் மனைவியினை நினைத்துக் கொண்டான்.

பெருமூச்சு ஒன்றுதான் அவனிடம் அப்போது எஞ்சி நின்றது.

முகத்தை வருடினான். கரடுமுரடாக இருந்தது. முகச்சவரம் செய்து ஒரு மாதமாகி விட்டது. வீட்டின் கவலைகளை நினைக்கும் போது எங்காவது மடத்தில் சேர்ந்து சன்னியாச வாழ்க்கை மேற்கொள்ளலாமா என்று எண்ணுவான். மனைவியும் இன்றோடு நாளையோ பூமியில் வீழ்ந்து என்னைப்போல் விரக்தியுடனும் வேதனையுடனும் வாழப்போகும் தனது குழந்தையையும் எண்ணியதும் “சீ” என்ன.... வாழ்க்கை என்று சலித்துக்கொள்வான்.

தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா என்றால் அது கோழைத்தனம் என்று தடுத்து நிறுத்த மனம் முனைகிறதே. மனத்துயரம் நெஞ்சை அடைக்க வீடு செல்கிறான். மனைவி இன்று கேட்பாளே வேலை ஏதாவது கிடைத்ததா என்று அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறேன். அவளது பூஞ்சீட்டுக் கன்னங்களில் வழிந்தோடும் செந்நீரைக் கண்டதும் மெளனமாகும் நிலைதான் இன்றுமோ?

சிந்தனை முளையைக் குடைய வீட்டை அடைந்து கேட்டைத் திறந்துவிட்டான். வீட்டு வாசலிலே அவள்....?

அத்தியாயம் முன்று

“வறுமை முதலாளித்துவத்தின் விலக்க முடியாத நியதி. வியாதியும் கூட. அதனுடன் ஒரு சித்த சுவாதீனமற்ற நிலைக்கு ஒப்பான பிரமையும் கூட்டிக் கொண்டால் கலியுக மாடல் குசேலர் - சனாதன தர்மம் என்ற பழைய நங்கைக்கும் இரும்பு நாக்கீகம் என்ற புது அரக்கனுக்கும் ஏற்பட்ட பலவந்த சம்பந்தத்தில் ஜனித்த குழந்தை”

- புதுமைப்பித்தன்

அவர்களது வீடு ஓலைகளால் வேயப்பட்டது. சுற்றி மண்ணாலான சுவர் எழுப்பப்பட்டது. உள்ளே சென்றால் இரண்டு அறைகள் ஒரு விறாந்தை. ஒரு பனைமட்டைகளால் வரியப்பட்ட குசினி ஒன்றும் இருந்தன.

திருமணமாகிய பின் தனிக்குடித்தனத்திற்காக புறப்பட்ட அவர்களுக்கு குத்தகைக்குக் கிடைத்தது, அவர்களுக்குப் பெரும் உதவியாகவும் இருந்தது. அடிக்கடி நிலத்திற்கு சாணமிட்டு மெழுசிப் பதனிடும் வேலை சுமணாவின்னுடையது.

வாசலில் மதியழகனை எதிர்கொண்டழைத்தவள் சுமணாதான். உள்ளே வந்து படியேறும்போது அவள் இன்றும் தயார்ப்படுத்தி வைத்திருக்கும் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்லி சமாளிக்கலாம் என்று சிந்தித்த வண்ணம் தலைகுனிந்தவாறு உள்ளே சென்று நிலத்தில் சுவரோரமாக சாய்ந்து கொண்டான்.

நடந்த களைப்பு குளிர்ந்த நீர் இதமாக இருந்தது. அவளின் கையில் நீர்குடித்த பாத்திரத்தை வைக்கும்போது அவளது கைகளைத் துளாவின. திருமணமாகும்போது அவளுக்கென்று இருந்த பவுன் காப்பு நேற்றுத்தான் விற்பனைக்குக் கழட்டித் தந்தான். முழியாக இருந்த கையைத் தனது கைகளினால் தடவிவிட்டுக் கொண்டான்.

“பவுன்காப்பு விற்பனைவிட்டால் வேறொன்று வாங்கிவிடலாம். ஆனால் இழந்துவிட்ட அன்பினை ஒருபோதும் பெற்றுவிட முடியாது” என்று கூறிய அவளை ஒருக்கழித்துப் பாத்தவாறு மௌனப்புன்னையை உதித்தான் மதியழகன்.

பேருக்கேற்ற அறிவும் அழகும் இருந்தது. அதற்காகவே மதியழகன் என்னும் பெயரினை அவனுக்கு வைத்தார் அவனது தந்தை. ஆயிரம் தடவை அப்படிக்கூப்பிட்டுப் பெருமை அடைந்தும் கொள்வார்.

ஆனால் இன்று...?

அவனது அழகும் இளமையும் சீரிய அறிவும்தானே அவனைக் கவர்ந்தது. அன்பு பரிமளித்து அது முற்றி காதலாகி இன்று கணவன் மனைவி நிலையில் இந்த ஓலைக் குடிசையில் வாழ்கின்றனரே.

இருவரும் சந்தித்திருக்காவிட்டால் நிலைமை என்னவாகியிருக்கும். எண்ணிப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுக் கொள்வார்கள்.

சுவரோரமாக சரிந்து படுத்த அவனின் தலைக்கு அணையாக சீலைகளை மடித்துப் போட்டுவிட்டு அருகில் இருந்தவாறே அவனது தலையைக் கோதிவிட்டான். தலையைக் கோதிய கைகளின் மென்மையை தனது கைகளால் மீண்டும் மீண்டும் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான் அவன். தாடை வழி ஓரமாகக் கண்ணீர் வடிந்து காதின் வாய்க்காலின் மூலம் காதினுள் செல்லப் பார்த்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற சுமணா துணுக்குற்று கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டபடி “ஏன் இந்தக் கண்ணீர்?” என்று வினவினாள்.

“பணத்தினைப் புரட்டிய உன் கைகள் இன்று மரத்துப்போய் இருப்பதை நினைக்கும்போது வேதனையாக இருக்கிறது” என்றான் அவன்.

“பழையதை நினைத்துப் பார்த்து இப்போது ஏன் கலங்குகிறீர்கள்” - இது அவள்.

“உனக்கு இது ஆறுதல் அளிக்கலாம் சுமணா ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை - என்னுடன் நீயும் சேர்ந்து கண்ணீர் வடிப்பதைப் பொறுக்க முடியவில்லையே சுமணா” வேதனையுடன் கரகரத்த குரலில் கூறினான் அவன்.

அவன் நல்ல அழகன்தான். தலையை வாரிஇழுத்து நேர் வகிடு இட்டுக்கீட்டு அழகு ததும்பும் உடைகள் உடுத்து பல்கலைக் கழகப் பட்டாம்பூச்சிகளில் ஒன்றாய் அவன்திரிவான். அவள் மட்டும் என்ன? லுங்கி அதற்கு ஈடாக மேற்சட்டை பொபிகட் வெட்டியதலைக்கிராப்பு. அவள் கறுப்பு என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். மதியழகனும் சுமணாவும் சேர்ந்து ஆடிப்பாடிக் கழித்த இன்ப நினைவுகள்...?

அதை நினைக்க இருவருக்கும் அழகை வந்துவிட்டது. முயற்சித்து அடக்கிக் கொண்டார்கள். ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதல் சொல்லிக் கொள்வதைத் தவிர வேறெது அவர்களால் முடியும். யார் வந்து ஆறுதல் கூறிட முடியும்.

சுற்றம் சூழ இருந்தவர்களின் வெறுப்பை ஒரு திருமணத்தின் மூலம் எவ்வளவு தூரம் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள் என்பது அனாதைகளாக இப்போது தவிக்கும் நிலையிலிருந்து புரிந்துகொண்டனர்.

பாழாய்ப்போன மூடநம்பிக்கைகள் இருக்கு மட்டும் கருத்தொருமத்தவர்கள் இணைய முடியாதோ?

சாதிப் பிரச்சினை மதப்பிரச்சினை இவைகளே மூத்த சமுதாயத்தினிடம் இருந்து வருகிறது. அதை மாற்றியமைக்க முன்வருபவர்கள் வெறுப்புக்கு ஆளாகிறார்கள்.

அவன் அருகில் படுத்திருந்த சுமணாவின் கன்னக் கதுப்பினைக் கிள்ளிப் பார்த்தான். இன்னும் சில தினங்களில் குழந்தைக்குத் தாயாகிவிடுவாள் அவள்.

குழந்தையின் எதிர்காலம்? சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றுதான்.

தென்றலின் அசைவில் ஆடும் தென்னங்கீற்றின் ஊடே சந்திரனின் ஒளிக்கிரணங்கள் தெரிந்தது. சில்லென்ற காற்றின் மூலம் தூக்கம் அவர்களைத் தழுவிக் கொண்டது.

அப்பப்பா என்ன - இனிமையான கனவு? தன் பிள்ளையைக் கட்டுப்பாடுகளுடன் வளர்க்க முற்படும் அவன் காலை எழுந்ததும் முதன் முறையாக தாயை வழிபட வேண்டும். பின் தந்தையின் அறிவுக்கு செவிமடுக்க வேண்டும்.

நாட்டு மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்ட அரசாங்கத் தலைவனின் செயற்பாடுகள் போல சில நல்ல திட்டங்களை வகுத்துச் செயல்பட்டு ஒரு சுதந்திர, தேசிய கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழ்ந்த பேரறிஞர்களின் வாரிசாகத் திகழ தன் மகனை வளர்க்கத் திட்டமிட்ட அவனது நினைவே அன்றிரவு கனவில் உதித்தது.

தனது பிள்ளையின் தன் நினைவுகளைப் பதித்து அவனை ஒரு நல்ல கனவானாக ஆக்குவதே அவனது இலட்சியங்களில் ஒன்றாகும்.

தனக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்கு சுவை மிகுந்த உணவு வழங்க வேண்டும் என்ற நினைவு வந்ததும் அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. எழுந்து சென்று கதவினைத் திறந்து வீட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள மணற்கும்பலில் அமர்ந்து வானத்தினை அண்ணாந்து பார்த்தான்.

நட்சத்திரங்களின் கூட்டம் அன்று அதிகமாக இருந்தது போலிருந்தது அவனுக்கு. நட்சத்திரங்களின் அழகினை மணற்கும்பலில் படுத்திருந்தவாறே ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தலைக்கு அணையாகவும் தலையில் மணல் படியாமலும் இருக்க இருகைகளையும் அணையாக்கிக் கொண்டான்.

ஜில்லென்ற காற்று அவனை வருடியது. தூக்கமும் அவனைத் தழுவ முயன்றபோது சுமணா வந்து சேர்ந்தாள். “என்ன தூக்கம் இடம்மாறிவிட்டது” இது சுமணா. “ஆமாம் தூக்கம் வரவில்லை என்று இங்கு வந்தேன். இந்த இதமான காற்றில் தூக்கம் கண்ணுடன் விளையாடுகிறது” இது அவன்.

அவனுக்கு அருகினில் அமர்ந்தவாறே “நானைக்குக் கிள்ளிக்கிற்கு செல்ல வேண்டுமல்லவா என்ன செய்வது” என்றாள். “காலை எழுந்ததும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றான்.

அவனது மார்பில் தன் தலையை வைத்து கண்களை மூடியவாறு தனக்கும் அவனுக்கும் நடைபெற்ற காதல் அனுபவங்களினை இராமீட்டுப் பார்த்தான்.

எவ்வளவு ரம்மியமான நினைவு.

இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறி வருவது இயற்கையல்லவா. கண்ணிறைந்தவனை கைப்பற்றிய பெருமையினை நினைத்ததும் அவளது மார்பு விம்மிப் புடைத்தன. அவ்வழகே தனிநகம்.

தாய்மை பூரிப்பில் இருக்கும்போதுதான் பெண்களின் இயற்கை அழகு மின்னுகிறது. இதற்கு அவள் விதிவிலக்கல்லவே.

கைநிறைய சம்பாதித்துக் களிப்புடன் வாழலாம் என்றுதான் கனவு கண்டாள். வீட்டாரின் எதிர்ப்புக்களை ஊராரின் வசைமொழிகளை ஏற்கவும் அப்போது அவர்கள் தயாராயிருந்தனர். இப்போது....?

இரண்டு உயிர்களுடன் சேர்ந்து முன்றாவது ஜீவனும் வந்து வாழத் துடிக்கப் போகின்றதே.

★ ★ ★ ★

“புத்தம் சரணம் கச்சாமி தர்மம் சரணம் கச்சாமி சங்கம் சரணம் கச்சாமி” புத்த விகாரையில் பூஜைக் கிரிகைகள் நடைபெறுகிறது. பௌத்த மத பக்தர்களின் “புத்தம் சரணம் கச்சாமி தர்மம் சரணம் கச்சாமி சங்கம் சரணம் கச்சாமி” ஒலி வாளைப்பிளக்கிறது.

பாரிய வளவு ஒன்றினுள் அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்த விகாரைக்கு பல சிங்கள மக்கள் வந்து புத்தரின் தரிசனத்திற்கு ஏங்கி நின்றார்கள்.

மண்டியிட்டு தன் கஷ்டமெல்லாம் துடைக்கப்பட வேண்டும் என்று சுமணா தியானம் செய்கிறாள். ஓர் ஒதுக்குப்புற மூலையில் மதியழகன் நிற்கிறான்.

மதியழகன் இந்து மதத்தினன். சுமணா பௌத்த மதத்தினள்.

பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தபோது இருவரினது நட்பும் இறுதியில் காதலாகப் பரிணமித்தது. இப்போது உற்றாரின் - பெற்றாரின் - சமூகத்தினரின் எதிர்ப்பில் தம்பதிகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

காதலுக்கு மதம் எம்மாத்திரம்?

மதம் ஒன்று இருக்கத்தான் வேண்டும். சமய அனுஷ்டானங்கள் மனிதனுக்குத் தேவைதான். ஆனால் மூட நம்பிக்கைகளினால் காதலர்களைப் பிரித்தல் பாவமானது என்பதை உணர்ந்தால் மனிதனுக்குச் சிறப்புண்டு.

சுமணாவும் மதியழகனும் வெவ்வேறு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இருந்தும் அவர்களது காதலுக்கு மதம் குறுக்கே நிற்கவில்லை. ஆனால் சமூகம்...? அவர்தம் மூடநம்பிக்கைகள்...

பணச்செல்வாக்கினால் மீளிரந்தவர்கள் மதத்தை மறந்து மணம் செய்தால் சமூகம் அவர்களைப் பற்றிக்கவலைப்படுவது கிடையாது. ஆனால் அதே சமூகம்தான் மதத்தின் - மனத்தின் பிணைப்பில் வளர்ந்திட முனைகையில் கொக்கரிக்கத்தான் செய்யும்.

இவ்வாறான சமூகத்தின் கொக்கரிப்புகளுக்கு செவிமடுக்காது தன் வழியே தனிவழியென்று புறப்படும் இளைஞர்களே நமது இன்றைய தலைமுறைகளுக்குத் தேவை!

சமுதாயத் தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்து புரட்சி மலர்களைத் தூவிட தாராள மனம் படைத்தோர் தேவை.

இலக்கியங்களும் கருத்துகளும் செயல் தீரர்களினது சொற்பொழிவும் மக்களிடையே விதைத்தும் பயன்...? எனவேதான் ஒவ்வொரு இளைஞர்களும் மதியழகனைப் போல் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு யுவதிகளும் சுமணாவைப் போல வாழப்பழக வேண்டும்.

கலப்புத் திருமணத்திற்கு பரிசுகள் பல வழங்கும் எமது சிநேக நாடான தமிழகத்தினைப் போல எமது நாட்டிலும் கழகங்கள் பணம் - மனம் படைத்தவர்கள் அரசாங்கம் கூட ஒத்துழைப்புத் தர வேண்டும்.

சமுதாய மூடநம்பிக்கைகள் தகர்த்தெறிய படித்த இளைஞர்கள் முன்வர வேண்டும்.

பழைய நினைவுகளிலிருந்து மீண்டும் வந்தவர்கள் பெருமூச்சு விட்டனர்.

விடிந்துவிட்டிருந்தது.

காலமென்னும் நாவலின் முடிந்துவிட்ட எத்தனையோ அத்தியாயம் போல் நேற்றைய பொழுதும் கழிந்துவிட்டு புது அத்தியாயம் இன்று விரிந்துவிட்டது.

அக்காலமெனும் அத்தியாயத்தினை தொடர வேண்டியது மனிதனது கடமைதானே!

அத்தியாயம் நான்கு

உயர்ந்த இடத்தில் இருக்குபோது
உலகம் உன்னை மதிக்கும் - உன்
நிலைமை கொஞ்சம் இரங்கி வந்தால்
நிழலும் கூட மதிக்கும்

- கண்ணதாசன்

மனிதன் சகல சம்பத்துறும் பெற்றிருக்கும்போது நண்பர்கள் உறவாடுவர். சொந்தம் பந்தம் என்பது எல்லாம் பணம் இருக்கும்வரைதான். நிலை தாழ்ந்துவிட்டால் உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் துணைவரக் கூசுவார். இதற்குப் பார்வதி குடும்பம் விதிவிலக்கல்ல.

பார்வதி மதியழகனின்தாயார். கறுப்புநிறம். கன்னத்தில் சுருக்கம் கண்டுவிட்டது. நரைத்த தலை. வயது கிழவி என்பதைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

பிள்ளையின் பிரிவினைத் தாளாது கணவனின் கட்டளையை மீறமுடியாது தவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

சீராட்டி பாராட்டி வளர்த்த மகன் இன்று சிங்களத்தி ஒருத்தியைக் கட்டிக்கொண்டு மாய்கிறான் என்பதை நினைக்கும்போது அவளுக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைக்கும்.

வீட்டிலிருந்தவனும் தன் புகுந்த வீட்டிற்கு விளக்கேற்ப போய்விட்டான். இருண்டுபோன தன் இருதய இல்ல வீட்டிற்கு விளக்கேற்ற தனது அண்ணன் மகள் எவ்வளவு பெருமைக்குரியவள் என்பதை கனவு கண்ட அவளது கோட்டைகள் இடித்துவிட்டது.

இருந்த ஓர் உறவும் போய்விட்டது. தன் மகனை தனது மாப்பிள்ளையாக எடுக்கலாம் என்று நினைத்திருந்த பார்வதியின் அண்ணனின் உறவும் மதியழகன் - சுமணா திருமணத்தின் மூலம் அறுந்துவிட்டது.

கடந்துபோன - நடந்துமுடிந்த துன்ப நினைவுகளை மீட்டும் வேளையில் கணவனின் இடிகுரல் அவளை இவ்வுலகிற்குக் கொண்டுவந்து விட்டது.

“பார்வதி” கணவனின் இடிகுரல்.

“ம்” என்றாள் பார்வதி துடித்துப் பயந்தவளாய்.

“என்னடி உன் பிள்ளையின் ஞாபகம் வந்துவிட்டதோ?”

“.....”

“கஷ்டப்பட்டு வளர்த்த எங்களையே வேண்டாமென்று உதறிவிட்டு போனவனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயே”

கண்ணீரைத்தான் அவளால் கொட்ட முடிகிறது.

“எம்முடைய கௌரவம் அந்தஸ்து எல்லாம் அவனால் கேடு கெட்டவனால் சிதைந்துவிட்டதே” இது அவர்.

“பிரதிபலன் எதிர்பார்த்திருந்த அண்ணனைக்கூட ஏமாற்றி விட்டானே” பெருமூச்சுடன் குமுறலை வார்த்தையாக்கினாள் பார்வதி.

எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவருக்கு தேனீர் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறாள் பார்வதி.

அதை வாங்கி அருகிலுள்ள கதிரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு பருகினார்.

அவருக்கு - அவரது முடிவில் தீர்மானம் தீர்க்கமாக இருந்தது “கைகழுவிவிட்ட உறவு” என்றுதான்.

ஆனால் பெற்ற மனம்...? விக்கி விக்கி அழுகிறாள் பார்வதி.

இருவருக்குமிடையில் நீண்ட நேர மௌனம்.

மெதுவாக அருகினில் வந்து “என்னங்க நம்ம மகன் பணம் இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறானாம்.

ஆத்திரத்துடன் பார்வதியைப் பார்த்தார். அதில் உஷ்ணம் தெரிந்தது.

தன் மகனுக்கும் தனக்குமிடையில் அக்கினிச் சுவரால் மதில் ஒன்றை எழுப்பி இருந்தார். அக்கினிச் சுவர்கள் அணைக்கப்படுமா? காலக்கண்ணீர் கரைக்குமா?

மிடறு விழுங்கியபடி “என்ன இருந்தாலும் எமது பிள்ளையில்லையா”

“இருக்கலாமடி அதை அப்பவே உணர்ந்திருக்க வேண்டும்”

“வளர்ந்த பிள்ளை - வயது வந்தவன் தவறு விட்டுட்டான் மன்னிப்பது நமது கடமையில்லையா” இது இவள்.

“இப்படியான தவறுதலைச் செயல்களுக்கு நாம் இடம் கொடுத்தால் - ஆதரவு தந்தால் நம்மை நாலுபேர் மதிக்க மாட்டார்கள்” இது அவரின் சொல்.

“சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளாகிய நாம் அவர்களுக்குக் கட்டுப்படத்தான் வேண்டும். அதே நேரத்தில் தவறுகளை நியாயமானதாக இருந்தால் மன்னிக்கவும் வேண்டும் இல்லையா” இந்தக் கூற்றுக்குரியவள் பார்வதிதான்.

“இது நியாயமான தவறு என நான் நினைக்கவும் இல்லை. மன்னிப்புக்குரியதும் இல்லை” இது அவர்.

கணவனின் போக்கைக் காலம்தான் மாற்ற வேண்டும் என்று எண்ணினாள்.

மனம் போராடும்போது கண்ணீரைத்தானே மனிதர்களால் வடிக்க முடியும். இதற்கு இவள் விதிவிலக்கல்லவே.

உதிரத்தின் சாரல் கண்ணீராகி அது வற்றிவிடும்போது விசம்பல் ஒலிதானே கேட்கிறது.

அப்படியாயின் அழுது அழுது கண்ணீரே வற்றிவிட்டதா அவளுக்கு...?

எத்தனை நாளைக்குத்தான் மகனைப் பிரிந்து வாழ்வது? கோவிலுக்குச் சென்று வரும்போதுதான் தெரிந்தது பெண் ஒருத்தி மூலம் சுமணா கர்ப்பமாகி இருக்கிறாள் என்றும் மிகுந்த கஷ்டப்படுகிறாள் என்றும் கூறியிருக்கிறாள் பெற்ற வயிரல்லவா.

தாய்மைப் பேற்றையாவது சீராகச் செய்ய மனம் வரும்போது கணவனின் குறுக்கீடு அவளுக்கு வேலியாக இருக்கிறதே.

கணவனைப் பார்க்கிறாள் பார்வதி, சாய்மனைக் கதிரையில் குடங்கிக்கொண்டு படுத்திருந்து சுருட்டொன்றை பற்றவைத்து “குபுக்குபுக்” என்று புகை கக்கிக் கொண்டிருக்க கூரையை வெறித்தபடி படுத்திருக்கிறார்.

அக்கினிச்சுவாலை மனதில் எரிவதனைப் புகைப்பதன் மூலம் வெளியேற்றுகின்றாரோ?

இரவுச் சாப்பாடு தயாராக்க உள்ளே செல்கிறாள். மணிக்கூடு “டாங் டாங்” என்று பலமுறை அடித்து ஓய்ந்தது. பக்கத்து வீட்டில் பிள்ளைகளின் படிப்பு உரத்துக் கேட்கின்றது. அப்பிள்ளைகளின் தந்தை பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்.

அப்பிள்ளைகளும் வளர்ந்தபின்பு என்பிள்ளையைப்போல....?

சீஎன்ன மனித இனம்...?

இதுவரை நாளாயிற்று. சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்த எம் தாய் தந்தையரை எதிர்க்கும் துணிவு பிறந்ததா...?

அவரின் தாய் இறந்து சிலகாலம் தான் ஆயினும் தாயின் பாசத்தினை அவரால் மறக்க முடியவில்லை. ஆனால் தன்வளர்ப்பில் உருவான பிள்ளை...?

கண்ணை மூடினார் தூக்கம் அவரை அணைத்தது. உள்ளே இருந்து வந்த பார்வதி அவரைப் பார்த்தபடியே நிற்கிறாள்.

சாப்பிடும் நேரம்தான் என்றாலும்...? தூங்குபவரை எப்படி எழுப்புவது.

பக்கத்துவீட்டு ராமசாமி ஐயரின் வானொலியில் இருந்து பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“தாய்வழிச்சொந்தம்

ஆயிரம் இருந்தும்

தலைவனின் அன்பில்

விளைவது தானே

உறவென்னும் சாம்ராஜ்ம்”

பாடலுடன் அவளது ஏக்கத்தின் எதிரொலியும் கலந்தது.

அத்தியாயம் ஐந்து

இரவும் வரும் பகலும் வரும்
உலகம் ஒன்றுதான்
உறவும் வரும் பகையும் வரும்
இதயமொன்றுதான்

- கண்ணதாசன்

ஆபீசுக்குச் சென்று களைப்புடன் வந்து உடைகளை மாற்றிவிட்டு கதிரையில் உட்கார்ந்தான் விஜயதுங்க. தேனீர் கொண்டுவந்து தந்தாள் அவனது மனைவி சுனித்ரா.

தேனீர்க் கோப்பையை உதட்டில் பொருத்தி உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான் விஜய். அவன் நல்ல அழகன் ஆற்றலும் அறிவிலும் பண்பிலும் அவனுக்கு நிகர் அவ்னாகத்தான் இருக்க முடியும்.

குடும்பத்தில் முத்தவனான விஜயதுங்கவிற்கு வாய்த்தவள்தான் சுனித்ரா.

அவளும் அவனுக்கு ஈடாக அழகு அறிவு பண்பு இவற்றின் சளைத்தவளின்றி இருந்தாள்.

அவ்வூரில் பிரபல கைத்தொழில் ஸ்தாபனத்தின் உரிமையாளரான குணதாசாவின் செல்வ மகள்தான் சுனித்ரா.

செல்வத்தால் புரண்டவள் சுனித்ரா அவளுக்கு அது வேண்டும் இது வேண்டும் என்று கேட்பதற்கு முன்னரே காலடியில் கொட்டிக் கிடக்கும்.

கோடஸ்வரனின் பிள்ளையல்லவா. வீட்டில் தாய்க்கொன்று தந்தைக்கொன்று அவர்களது மகளுக்கென்று தனித்தனிக் கார்கள் உண்டு.

அறையிலிருந்தவாறே இருந்த இடத்திலேயே உதவிபெற உரையாடக்கூடிய வசதிகள் - தொலைபேசி உண்டு.

மினிதியேட்டர் - டெலிவிஷன் வசதிகளும் உண்டு. இப்படியான செல்வத்தோடு பிறந்து வளர்ந்தவளுக்கு கர்வம் - பெருமை - அகந்தையில்லை. பெண்மைக்குரிய நற்குணங்கள் உண்டு. மென்மையான உள்ளம் கொண்டவள். படித்தவளாகையினால் எல்லோருடனும் இனிய சுவாவமாகப் பழகுவாள்.

உதட்டிற்குச்சாயம் பூசத் தேவையில்லை. அவ்வளவுக்கு சாயம் பூசாமலேயே உதடு வாளிப்பாக இருந்தது.

பருவத்திற்கு மைபூசத் தேவை ஏற்படுவது குறைவு. அளவுக்கதிகமான உடை உடுத்துவது என்பது அவளுக்கு கிஞ்சித்தும் விருப்பமில்லை.

இன்று அவள் விஜயதுங்கவுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு நிம்மதியாகத்தான் வாழ்ந்து வருகிறாள்.

அவளது குடும்பம்

ஒரு ஆண்

ஒரு பெண்

இருவரும் தான் அவர்களுக்கு வாய்த்த பிள்ளைகள். அவர்கள் அன்பில் எழுந்த முத்திரைகள். முத்தவன் ஐந்தாம் வகுப்பும் இளையபெண் மூன்றாம் வகுப்பும் படிக்கின்றனர்.

பாடசாலை விட்டு வந்ததும் ஓய்வு - விளையாட்டு - டியூசன் - உணவு - தூக்கம் இது நாளந்த அவர்களது நடவடிக்கைகள்.

பாசத்துக்கு அன்னை - அறிவுக்கு பேத்தி விஜலின் தாய்.

பணம் இறைக்கத் தந்தை இத்தனையும் நிர்வகிக்க விஜன் தந்தை.

ஓய்வு நேரங்களில் மகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்வையிட வந்து போவார் குணதாஸ்.

அவருக்கு ஏகப்பட்ட வேலைகள்.

பொழுது பிறந்தால் பொழுது போனால் கம்பனி-கம்பனி என்று அலைவதுதான் அவரது வேலை.

இத்தனைக்கும் இடையில் நண்பர்கள் தொடர்பு - பாட்டி அது இது என்று.

காப்பி குடித்த பின்பு கோப்பையை மனைவியிடம் நீட்டுகிறான் விஜய். அதை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டான்.

பத்திரிகைகளைப் புரட்டுகிறான்.

பின் மனைவி வாசித்துவிட்டு மடித்து வைத்திருந்த நாவல் ஒன்றைப் புரட்டுகிறான்.

நினைவுகளின் ஊர்வலம்....?

பாசம் என்றும் நேசம் என்றும் அன்புக் குளியலில் நீராடி இன்று கண்ணீர்க்கிடையில் வாழும் தனது பாசமுள்ளவளாக இருந்த தங்கையினை எண்ணிக் கொண்டான்.

கண்ணில் நீர் பனித்தது.

கைக்குட்டையை எடுத்துக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

தனக்கு ஈடாக மதிக்கக்கூடிய கணவன் ஒருவனை தங்கைக்கு கட்டிவைத்துப் பார்த்து மகிழ வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவன்.

சீமிகு வாழ்க்கை தன்பிள்ளை வாழ்வதைப் பார்த்துக்கண் குளிர வேண்டும் என கற்பனைக் கோட்டைகள் கட்டி மகிழ்ந்த பெற்றோர்.

இத்தனையும் துகள்கள் ஆக்கப்பட்டன சுமணாலின் செய்கை!

யாரோ ஒரு தமிழ் வாலிபனைக் கட்டிக்கொண்டு எம்மை விட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

அவர்களுடைய ஊரில் - உறவினர்களில் - தெரிந்தவர்களில் சுமணாலிற்கு ஏற்ற "மாப்பிள்ளை" இருந்தும்....?

அவள் தடம்புரண்டு விட்டாள்!

கோடுகளைத் தாண்டிவிட்டாள்! கோணங்களை விரிவுபடுத்திவிட்டாள். சமுத்திரத்தினை ஊடறுக்கும் நீரோட்டமாக - சுழியாக - அலையாக தம்மை எண்ணப்படுத்திவிட்டு அவள் சென்று விட்டாள்.

எண்ணங்களைத் தேக்கி வைக்கும் நெஞ்சமென்னும் கொள்கலன் சுமைதாங்காது உடையும் நிலை அடைந்தால் - உடைந்தேவிட்டால் நிலைமை எவ்வாறு இருக்குமோ அதே நிலைதான் விஜயதுங்கவின் நிலையும்.

இனிய தென்றல் வீச நற்களவு கண்டுவந்த குடும்பத்தின்புயலை - தீக்கனலை உண்டு பண்ணிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள்.

“எனக்கு இந்தப் புதுவருடத்திற்கு இந்தச் சட்டைதான் வேண்டும். இதுதான் உடுப்பேன்” என்று அடம்பிடிப்பாள் சுமணா.

அவள் அழுது பார்க்கக் கூடாது என்பதற்காக வாங்கிக் கொடுப்பார்கள்; நினைத்தது எல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவளது பெற்றோர்.

பாடசாலை செல்வது என்றால் கப்பல் போன்ற காரில்தான் செல்வாள். மற்றவர்கள் பொறாமைப்பட வைக்கும் அளவிற்கு அழகில்லைதான் என்றாலும் நாகரீகமாக உடுத்தி மற்றவர்களைக் கவர்ந்து விடுவாள்.

அப்படிப்பட்டவள் இன்று....?

நெஞ்சைப் பாறாங்கல் கொண்டு இடிப்பது போலிருந்தது விஜயதுங்கவிற்கு. அறுந்துவிட்ட உறவை - அறுத்துக்கொண்டு போய்விட்ட சொந்தத்தினை - திரை போடப்பட்டு விட்ட அவள், திருவுருவத்தினை நினைப்பதோ - அழுவதோ பாவம் என்று கருதியோ என்னவோ பொங்கிவரும் அழுகையை அடக்கிக் கொண்டாள்.

அணை உடைந்து வெளிவரக் காத்திருக்கும், விழிநீரைத் துடைத்துவிட்டாள்.

அன்பெனும் அகழியை தூர்ந்துபோக விட்டுவிட்டாள்.

பாசமெனும் பறவையை கூட்டைத் திறந்து பறக்க விட்டுவிட்டாள்.

உறவெனும் மலரை வாடி உதிரவிட்டுவிட்டாள்!!

அழுது பலன்....?

ஆவது ஒன்றும் இல்லைதான். அடிக்கடி பாழாய்ப்போன நினைவு வந்துவிடுகிறதே.

எழுந்து சென்று மனைவி இருக்கும் அறையை நோக்கிச் சென்றான். அங்கு அவன் மனைவி சுனித்ரா “பெமினா” வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளருகே சென்று அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். சுவரில் அஜந்தா ஓவியங்கள் காட்சி தந்தன. அருகினில் அவர்கள் திருமணத்தினன்று எடுக்கப்பட்ட புகைப்படம் தெரிந்தது. அவற்றினைப் பார்த்தபடியே கண்களை அறையினுள் சுழல விட்டான். குடும்பத்தவரின் படத்தினைக் கண்டதும் தங்கையின் நினைவு தட்டுப்பட்டது. அந்த நினைவு வந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக அஜந்தா ஓவியங்களை மீண்டும் பார்த்தான்.

எவ்வளவு அழகானது!

அவனது மனைவி அவனுக்குச் சொந்தமாகும்போது அங்கு கொணரப்பட்டு வைக்கப்பட்டதுதான். தினந்தோறும் தான் பார்த்தாலும் அதன் “ரசனை” குறைவதாக இல்லையே தினம் தினம் புதுப்புது அர்த்தம் காண்கிறதே.

மனைவியைப் பார்த்தான்.

அவள் “பெமினா”வின் பட அழகினைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்படம் ஒரு திரைப்படத்தின் காட்சி,.... அவளது முதுகினைத் தடவிக் கொடுத்தான். அவள் புன்முறுவலைப் பதிலாக்கி அவனை நோக்கினாள். காதளவோடிய விழிகள் அழகாக இருந்தது.

சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த சுவர்க்கடிகாரம் ஒலி எழுப்பியது. நீண்ட ஒலியின் பின்பே சுயநினைவுக்கு வந்தவர்களாய் தமது நிலையை எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

வியர்வைத்துளிகளை அவ்வறையின் “மீன்விசிறி” துடைத்துக் கொண்டு தானிருந்தது.

பிள்ளைகளின் சத்தம் கேட்டது....

டியுசன் முடிந்துவிட்டதோ.... எழுந்தனர்.

அத்தியாம் ஆறு

வற்றிய குளத்தைப் பறவைகள் தேடி
வருவது கிடையாது
வாழ்க்கையில் வறுமை வந்த பின்னாலே
உறவுகள் கிடையாது

- புலமைப்பித்தன்

அன்று புரட்டாசி சனிக்கிழமை!

கோயில் பிரகாரம் எங்கும் அக்கினிதேவன் தன் அரசாட்சியைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். மணி ஒலி ஒருபுறமும் அர்ச்சகரின் மந்திராலோபாதனை மறுபுறமும் ஒலிக்க அதனை பக்தர்களின் பக்திக்குரல் மழுங்கடிக்கச் செய்யும் வகையில் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

எண்ணெய் எரித்து, தமது சனிக்கிரதோசத்தினை அகற்றிட ஒவ்வொரு இந்துவும் தவறுவதில்லை. ஒவ்வொரு சனிக்கிழமை தோறும் விரதமிருந்து சனிஸ்வரனுக்கு எண்ணெய் எரிக்கத்

தவறவிடாதவர்கள் இன்றும் எண்ணெய் எரிக்க வந்திருக்கின்றனர். கடைசிச் சனிக்கிழமை ஆதலால் ஏகப்பட்ட கூட்டம். நெரிசலில் விரிசல் தெரியாதவாறு ஒட்டிக்கொண்டு எண்ணெய் எரிப்பவர்களும் பூஜாவாராதனைகளைக் கண்டு “அரோகரா” ஒலி இடுவோரும் கூடுதலாக இருந்தனர்.

இரு கரங்களையும் சிரமேற்கூப்பி கண்களை மூடி பூஜைகளை இறைவன் திருவடிகளை பயபக்தியோட மாணசீகமாக சிவக்கொழுந்து வேண்டிநிற்க,

எண்ணெய் எரிப்போரில் தானும் ஒருவளாக பார்வதி நிற்க - தோழிகளுடன் அரட்டை அடித்துக்கொண்டு நளாயினி நிற்கிறாள். நேர்வகிடு இட்டு காதளவோடிய கண்களினை இடக்காகப் பார்க்கும் குறும்புப் பார்வை. நாவல்நிற சேலை அதற்கு எடுப்பாக “பிளவுஸ்” அணிந்திருந்தாள். ‘பிளீட்ஸ்’ அளவோடு விட்டு தோளில் தொங்கிய சாரித்துணியை முதுகுப்புறத்தில் முடியவண்ணம் போர்த்தியிருந்தாள். புருவங்களில் அளவாக மை தீட்டி இருந்தாள். நெத்தியில் சாந்துப்பொட்டு பிறைவடிவில் இட்டு அதன் கீழ்ப்புறம் ஒரு புள்ளியும் இட்டிருந்தது அழகாகத்தான் இருந்தது.

மதியழகனைப் போலவே நிறமுடையவள். சிறுவயது தொட்டு செல்லமாகவே தாயினால் வளர்க்கப்பட்டவள். தந்தையின் கண்டிப்புக் கலந்த அன்பினால் தந்தைக்கும் மகளுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி தூரம்ருந்தது.

‘ஸ்பிரிங்’ போல சுருண்டு நெற்றியில் விழுந்திருந்த தலைமயிர் காற்றில் ஆடி அசைந்தது. மஞ்சள் பூசிக் குளித்தது அவள் முக வாளிப்பில் தெரிந்தது. நறுமணம் கலந்த பவுடர் பூசியதனாலும் கூந்தலுக்கு மல்லிகைச் சரம் சூடியிருந்ததாலுண்டான நறுமணமும் “கம்”மென்று பக்கத்திலிருப்பவரைச் சுண்டியிழுக்கச் செய்தது.

மொட்டவீழ்ந்து இதழ்விரித்து நறுமணம் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவள் பருவமெய்தி ஆறு ஆண்டுகளைத் தாண்டி விட்டது.

இதழ் குவித்து முல்லைப்பல் தெரிய ‘களுக்’ என்று சிரிக்கும் சிரிப்பு ஒருவித கவர்ச்சிகரமானதாகத்தானிருக்கும். இப்போது க.பொ.த. சாதாரண தரம் படித்துவிட்டு வீட்டில் தாய்க்கு ஒத்தாசையாக இருக்கிறாள். கலகலப்பிற்குக் குறைவே இல்லை. பக்கத்து வீட்டு சிநேகிதிகளுடன் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருப்பது - சதுரங்கம் விளையாடுவது - தாயம் ஆடுபுலி ஆட்டம் - சினிமா - வானொலி கேட்டல் - கதைப்புத்தகம் வாசித்தலே அவளது பொழுது போக்குகளாகும்.

மதியழகனுக்குப் பின் பிறந்தவள். இதேமாதிரிதான் கலகலப்பான பிறவியாக இருந்தான். இப்போது “வெறுப்பு” என்ற ஒன்று வந்தவுடன் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்தவனாகி விட்டான்.

அதேபோல்தான் நளாயினியும்.

அவளுக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை நிர்ணயிக்கப்பட்டு விட்டதும் குடும்ப யந்திரமாக வட்டத்திற்குள் வட்டமாக சதுரத்தினுள் சதுரமாகிவிடுவாள்.

மனிதன் என்பவனே அப்படித்தான். வாழ்க்கைச் சமுத்திரத்தில் நீச்சலடிப்பதே அலாதிதான். அதில் சுறாவும் வந்து கடிக்கலாம். முத்து எடுக்கலாம் அவரவர் அதிர்ஷ்டத்தைப் பொறுத்தது.

மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரியாகவே நடந்து காட்டுவதுவே மனித இனத்தின் தாத்திரியம். அதை உணராத மனிதன் தான் போனபோக்கில் சென்று விடுவதுதான் வாழ்க்கை. அதுவே லட்சியமாக உருவெடுத்தது உண்டு.

எவ்வளவு கட்டுப்பாடுடன் வாழ்ந்தவன் மதியழகன். இன்று....?

நளாயினிக்கு என்றொரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுத்த பின்பே, மதியழகன் திருமணம் என்ற பந்தத்தில் இறங்க வேண்டும், பருவ உணர்வுகளுடன் ஒருத்தி வீட்டில் இருக்கையில் அவன் திருமணம் செய்தது தவறு. இது சமுதாயத்தின் வாதம்.

சமுதாயத் தடங்கலை மதியழகன் திருமணம் அறுத்தெறிந்து விட்டது. விதிமுறைகளுடான நெறிகளுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ள சமுதாய கோட்பாடுகளை ஆகர்ஷ விருட்சமாக செழித்து மாதாளித்த அரசமரத்தினை உடைத்தெறிந்து விட்டது காதல்,

கோயிலின் பிரகாரத்தில் ஓடியோடி தீபாராதனைகளில் ஸ்ரூனம் செய்து கொண்டிருக்கும் பக்தர்களை தன்கடை விழிகளினால் ஊரவிட்டபடி நின்றுருந்த நளாயினியை அவளது தோழி ஜெயாந்தி சிண்டல் பண்ண அதற்குப் பதில்க் கிண்டலை நளாயினி வெளியிட அருகிலிருந்த மல்லிகா “என்னடி சாமி கும்பிட முடியாதபடி தடைக்கல்லாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்றாள் சற்றுச் சூடாக.

“ஓகோ வானுலக நங்கைக்கு புதுப்பக்தி வந்துவிட்டதோ” இது ஜெயாந்தி.

“இல்லையடி அவளுக்கு கும்பிடக்கூடிய ஞானோதயம் ஏன் வந்தது தெரியுமா?” இது நளாயினி.

“ஏண்டி” மாலாதான் கேட்டாள்.

“அவளுக்கு சொக்குப்பொடி போட ஒருவன் வரப்போகிறானடி” நளாயினி.

“என்னடி புரியவில்லையே” -

“அதுதானடி அவனுடைய நண்பன் தினேசைக் கல்யாணம் செய்யப் போகிறான் மல்லிகா” நளாயினி குறும்புப் பார்வையுடன் கூறினாள்.

“ஓகோ அதுவா விசயம். அதுதான் அம்மாவுக்கு பக்தி பிறந்துவிட்டது போலிருந்தது.” - ஜெயாந்தி.

“எனி என்ன? நம்மை எங்கே சந்திக்கப் போகிறாள் இவள்” - மாலா

“ஏண்டி கண்களிரண்டும் பாட்டைப் பாடி இவளுக்காக ஏங்கப் போகிறாயா? இல்லை எங்கிருந்தாலும் வாழ்க என்று இருக்கப் போகிறாயா” என்று மாலாவைக் கிண்டல் செய்தாள் நளாயினி.

“இல்லையடி மனதில் கொண்ட ஆசைகளைமறந்துபோய்விடு என்று பாடிவிடுவாள்” என்று கேலி அழகையாக கூறினாள் மாலா.

இப்படியாக அவர்கள் பேச்சுக்கள் தொடர - அதைத் தடை செய்யும் வகையில் சன நெரிசல் அதிகரித்தது. சனநெரிசலில் திக்குமுக்காடிய தோழிகள் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஒதுக்குப்புறமாக நகர்ந்து சென்றனர்.

அங்கே - தெற்கு வாசலில் -

“என்ன சிவக்கொழுந்து மகளின் திருமண விடயம் என்னமாதிரி கிடக்கிறது” எனறார், தில்லைநாதன். கொழும்பில் அரசுக்கூட்டுத்தாபன மொன்றில் கணக்காளராகக் கடமைபுரியும் தில்லைநாதன் சிவக் கொழுந்துவிற்கு நெருங்கிய நண்பரும் உறவினருமாவார்.

வறட்சியினால் தெரியனாக நெற்கதிர்கள் தெரியுமே அதுபோலத் தான் அவரின் தலையில் மயிர்க்கால்கள் தெரிந்தன. சூரியக் கதிரில் பளிச்சென்று தெரிந்தது. பார்ப்போர் கண்களைக் கூசச்செய்யவோ என்னவோ எண்ணெய் பூசி இருந்தார். நெற்றியில் விபூதிக்குறி - சந்தனம் - இத்தியாதிகளுடன் காணும்போது ‘சிவப்பழம்’ போல இருந்தார்.

நல்லவர் வல்லவர் என்று ஊரில் பெயரெடுத்தவர். ஊரில் நல்லது கெட்டதுகளில் பங்கெடுத்துச் சிறப்பிப்பதில் அவருக்கு இணை அவர்தான்.

கடைசி சனிக்கிழமையாக இருந்ததனால் லீவில் வந்து மனைவி சுகிதம் எண்ணெய் எரிப்பதற்காக வந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து கொண்டிருக்கும்போதுதான் சிவக்கொழுந்தைக் கண்டார் தில்லைநாதன்.

சிவக்கொழுந்தைக் கண்டும் அவரிடம் சென்று கதைக்காது போவது சரியல்ல என்று தோன்றியதால் சிவக்கொழுந்துவிடம் வந்து கேட்டார்.

தில்லைநாதனைக் கண்டுகொண்ட சிவக்கொழுந்து “தீர்மானித்த மாதிரிதான்” என்று தெரிவித்தார். அதில் பெருமூச்சின் உஷணத்தை தில்லைநாதனால் உணர முடிந்தது.

சிவக்கொழுந்துவின் மைத்துனரின் பிள்ளைகளுக்கு மாற்றுச்சடங்காக தன் பிள்ளைகளைக் கொடுப்பதாக சிறுவயது முதல்கொண்டு தீர்மானித்த பெற்றோர்களினால் மதியழகனது திருமணம் என்ற ஒரு வேலையைத் தாண்ட முடியாது போய்விட்டது.

இரண்டு குடும்பங்களுக்கிடையேயும் மாபெரும் திரை வீழ்ந்துவிட்டது.

அத்திரை இரும்புத்திரை. அத்திரையை சீர்படுத்த முயன்றால் அதன் தழும்பினை எவராலும் சீர்படுத்த முடியாது.

வளைந்த இரும்புத் தகட்டை நெளிவு அகற்றும் கொல்லனால் கூட அவ்விளிம்பில் ஏற்படும் தழும்பினை சீர்செய்ய முடியாது.

என்மாதிரியாக விருட்சமாக ஒற்றுமையாக வாழ்ந்துவந்த குடும்பம் அது. இன்று....?

சிவக்கொழுந்துவின் மைத்துனர் பணப்பைத்தியம்தான். என்றாலும் அவர் எவ்வளவு தூரம் மதியழகனது படிப்பிற்கு வாரி வாரி இறைத்தார். அவன் படித்துப் பட்டதாரி ஆனதும் நல் உத்தியோகம் ஒன்றினை தனது ஊர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மூலம் வாங்கிக் கொடுத்து தனது மகளுக்கு மணாளனாக்கப் போட்ட திட்டமெல்லாம் இன்று...?

எத்தனை ஆசைக்கனவுகளை அந்த இளம் உள்ளத்தில் வளர்த்து இன்று மதியழகன் தனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றதும் கண்ணீருடன் வாழும் அபிலாவின் நிலை...?

தன் தங்கைக்கு மணம் விரும்பியவன் மதியழகனை விட ஒருவன் கிடைக்க மாட்டான் என்றிருந்த அபிலாவின் அண்ணன் இன்று தன் தங்கையின் கண்ணீர் மாலைக்கு முடிவு காணும்வரை நளாயினியின் திருமணத்தை ஒத்திப் போட்டான்.

நளாயினியின் எதிர்காலம் இன்று....? நளாயினி விரும்பிய வாழ்க்கை அமைந்திட அவளது பெற்றோர் விரும்பினாலும் ஏமாற்றப்பட்ட அபிலாவின் தந்தை சம்மதிப்பாரா என்பது சிந்திக்க வேண்டிய விடயம்.

இத்தனையையும் அறிந்து வைத்திருந்த தில்லைநாதன் அவரது பெருமூச்சின் அர்த்தத்தினைப் புரிந்து கொண்டதில் தவறென்ன இருக்க முடியும்?

தவறுகள் 'வீட்டுக்கு வீடு வாசல்படி' என்கிற மாதிரி நடக்கத்தான் செய்கிறது. இதைப் பெரிதுபடுத்தி இருக்கிறது தப்பு என்பது எனக்குப் புரிகிறது. "வாழவேண்டிய பெண் வாழவேண்டிய வயதில் கல்யாணம் செய்து வைப்பதுதான் நலம்" என்ற தனது கருத்தினைக் கூறினார் தில்லைநாதன்.

"என்ன தில்லைநாதன் இதைத் தவறு இல்லை என்று கூறுகிறீர்களே" ஆரம்பித்தார் சிவக்கொழுந்து.

சிவக்கொழுந்துவிற்கு அருகினில் நின்ற பார்வதியை நோக்கினார் தில்லைநாதன்.

தூர்ந்துபோகத் துடிக்கும் குளத்தினில் மீன்கள் சுழன்றடிப்பதுபோல குண்டும் குழியுமாக அணை இன்றி இருந்த அவளது கிழட்டு விழிகளில் குளமாக நிரம்பி இருந்த கண்ணாடிக் கண்ணீரினூடே அவள் விழிகள் தத்தளித்தது. அவருக்கு என்னவோ செய்தது. பெற்ற வயிறல்லவா பேதை நெஞ்சம் துடிப்பது தவறாவிடுமா? தன் துயரினை இறைவன் சந்நதியில் எடுத்தியம்ப வந்திட்டாளோ?

“சனியனின் குறை நீங்கின் நமக்கு ஓர் விடிவு பிறக்கும்” என்று வந்தாளோ? தில்லைநாதனின் மனம் நினைத்தது.

ஒவ்வொரு ஆணும் பெருமை கொள்வது தாயின் மூலம்தான். உலகின் ஆக்கமே பெண் என்பதுதான் யதார்த்த உண்மை. எவ்வளவுதான் உயர உயரச் சென்றாலும் அதன் அடித்தளம் தாய்தான். கடைசிப் படிக்கட்டில் நின்று வாழ்த்திக் கொண்டே இருக்கும். உயிர் ஒன்று உலகில் உண்டானால் அது தாயாகத்தான் இருக்க முடியும்.

தனது பெயரையே முன்னுக்குக் கொண்டு விரும்பாத ஒருத்தியாக உள்ளம் தாய் என்பதை உணர்ந்த தில்லைநாதன் பார்வதியின் கண்களின் உள்ளத்துவத்தினை அறிய நேரம் அதிகம் பிடிக்கவில்லை. அவரும் ஒரு தாய்க்கு ஒரு பிள்ளையல்லவா? தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை என்பது ஒளவைகூடச் சொல்லி இருக்கிறாளே!

அவளது சுட்டும் சுடர்விழி நீரின் ஒளியில் நேருக்கு நேர் நிக்கக் கூடிய தில்லைநாதன், தலையைக் குனிந்தார். அவர் கண்களும் பனித்திருந்தது.

இன்னும் அதிகம் நிக்கப் பிடிக்காதவராய் அங்கிருந்து செல்லத் துடித்தார். எத்தனையோ பேருக்கு உதவிகள் பல செய்திருந்த தில்லைநாதனுக்கு சமுதாயத்தின் மீது கேலிகளும் எதிர்ப்பும்தான். அதனை அவர் பொருட்படுத்துவதில்லை.

கண்ணீரும் ஒரு எதிர்ப்பே. ஒருகணம் நினைத்த அவர் மனம் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்ததும் அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டார்.

கோயில் வாசலுக்கு வந்து வீதியில் காலடி எடுத்து வைத்தார் தில்லைநாதன்.

கோயில் சுற்றாடலில் உள்ள மரம் ஒன்றில் கட்டப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கி அலறிற்று. அது அவருக்கு என்னவோ செய்தது. கோயிலுக்குள் நுழையும்போது “ஞானப்பழத்தைப் புளிந்து” என்று

கே.பி. சுந்தரம்பாளின் பாடல் கேட்டபோது பயபக்தி இருந்தது. இப்போது அதன் அருவெருப்பு நிறைந்த பாடலைக் கேட்டதும் மனம் குறுகுறுத்தது. பாதம் நிலத்தில் ஊன்ற மறுத்தது.

நிற்கப் பிடிக்காமல் விறுவிறு என்று நடந்து சென்று வீதியைக் கடந்தபின்னரே, திரும்பிப் பார்த்தார். அவரது குடும்பம் தூரத்தில் வருவது தெரிந்தது.

தனது வேகத்தை நினைத்துக் கொண்டார். சிரிப்பும் வந்தது. கூடவே வேதனையும் வந்தது.

அத்தியாயம் ஏழு

“அல்லல்களும் தொல்லைகளும் நிறைந்த வாழ்க்கையின் நடுவே நம்பிக்கை நிறைந்த வார்த்தைகளைக் கேட்கும்போது மனதிற்கு எவ்வளவு இதமாக இருக்கிறது. அது யாருடைய நாவிலிருந்து வந்தால்தான் என்ன? இந்த யுகத்தின் வாழ்க்கை தர்மமே நம்பிக்கைதானே”

- செளமினி

அன்று சனிக்கிழமை.

அன்றுதான் வங்கி முகாமையாளர் பதவிக்கான விண்ணப்பம் அனுப்பும் கடைசி நாள். தபாற்கந்தோரில் ஏகப்பட்ட கூட்டம்.

நீண்டதொரு வரிசையைப் பார்த்ததும் மதியழகனுக்கு ஏதோ செய்தது. குறிப்பிட்டதொகைப் பதவி வெற்றிடத்துக்கு இவ்வளவு விண்ணப்பமா? நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெருகி வருகிறது என்பதை அவன் அறியாததல்ல. படிக்காதவனல்ல.

குறைவு விருத்தி நாட்டில் எப்போதுதான் இந்நிலை மாறப்போகிறதோ? வல்லரசு நாடுகளிலேயே தீர்க்கப்படாத பிரச்சினையாக இருக்கும்போது இங்கு எம்மாத்திரம்.

மதியழகன் தனது இடத்திலிருந்து நீண்டபடி முன்னே பார்த்தான். “உம்” என்று பெருமூச்சு விட்டபடி “இன்று வீடு சென்ற பாடில்லை. இவ்வளவு பேரும் பதிவு செய்து முடியாமலானாலும் ஆகலாம்” என்று நினைத்தான்.

“இந்த வேலையாவது கிடைத்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்” என்று விண்ணப்பிக்கும் ஒவ்வொருவரும் எண்ணுவார். இதில் எத்தனை பேர் என்னைப் போன்ற நிலையிலுள்ளவர்களோ யார்கண்டார்கள்.

வாழ்க்கை என்றால் ஆயிரம் இருக்கும், வாசல்தோறும் வேதனை இருக்கத்தான் செய்யும். படித்துப் பட்டம் பெற்றபின் அவளிற்கென்றொரு தொழில் கிடைத்திருந்தால் வாழ்க்கையை சாதாரணமாகவாவது ஒட்டியிருப்பான்.

இன்று விண்ணப்பிக்கும் பதவி எத்தனையாவதோ...? அன்று ஒருநாள் அவ்வூர் வாசிகசாலைக்குச் சென்று அங்கு இருந்த பத்திரிகையிலிருந்த பதவிக்கான விண்ணப்பத்தினை எழுதிக் கொண்டு வந்து சுமணாவிடம் காட்டியபோது எவ்வளவு வலுக்கட்டாயமாக விண்ணப்பிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டாள்.

மனச்சலிப்பினைப் போக்கி உற்சாகத்தினை ஏற்படுத்தி அப்பதவிக்கு விண்ணப்பிக்கத் தூண்டினாள்.

இந்தப்பதவி கிடைத்தால்....? அவளிடம் இருந்து வெளிப்பட்ட உஷ்ணக்காற்று முன்னால் நின்றவரின் பிடரியில் முட்டி மோதியது. வெயில் கருகி விட்டிருந்தது.

விண்ணப்பத்தை அனுப்பியபின் திரும்பி வீட்டிற்கு வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“ஹாய் மதி” என்று குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் மதியழகன்.

எதிர்பார்க்கவில்லை அவனை.

“ஹாய் என்னடா இந்தப் பக்கம்” என்று மீண்டும் கேட்டான் அன்சார்.

அன்சார் அவனுடன் கா.பொ.த. உயர்தரவகுப்பில் படித்தவன். இன்று அவ்வூர்த் தேசிய பேரவை உறுப்பினரின் உதவியுடன் கஷ்டப் பிரதேசத்தில் ஆசிரியராக இருக்கிறான். அழகும் இளமையும் பொருந்திய அவன் திரைப்பட இளம் நடிகர்களைப் போன்று ஒரு இடத்தில் நிற்கமாட்டான். ஒரு காலையாவது ஆட்டியபடி புதிய படத்தின் பாடலொன்றை சீட்டியடித்தபடி நின்றான்.

வெளிநாட்டு பெல் போட்டம்ஸ் கோட் இன்னோரன்ன பிற சென்ட் நறுமணம் மூக்கைத் துளைக்கும்.

ஆச்சரியத்துடன் திரும்பிப் பார்த்த மதியழகன் “என்னடா ஊர் ஞாபகம் வந்திட்டதோ?” என்றான் கேலியாக.

“நோன்பு காலமில்லையா அதனால் லீவில் வந்துள்ளேன்” என்று பதிலளித்தான் அன்சார்.

“இப்போது எந்த ஊரில் படிப்பிக்கின்றாய்?” என்றான் மதியழகன்.

“பக்கத்து ஊருக்குத்தான் மாற்றலில் வந்து ஆறு மாதமாயிட்டுது” - இது அன்சார்.

“கல்யாணம் ஏதாவது” என்று மதியழகன் கூற இடைமறித்து “இல்லையடா என் கொள்கை தெரியுமில்லையா இருக்கின்ற இளமையை ஹாயாய்க் கழிக்கணும். அதுதான் இன்னும் அது ஆகலை” என்று சீட்டியடித்தபடி காலொன்றை ஆட்டியபடி கூறி முடித்தான். ஒருகால் அவனுக்கு விறைப்போ? மதியழகன் சிரித்தான்.

“வாயேன் டீ சாப்பிடலாம்” என்று மதியழகனை அழைத்தான் அன்சார்.

அந்தப் பாரிய ஹோட்டலுக்கு அருகருகே அமர்ந்தபடி டிபன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

மதியழகன் பாக்கெட்டை அக்கறையுடன் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான். தன் பையில் இருப்பதற்கேற்ப பில் வந்தால் நல்லது. அன்சார்தான் டிபன் சாப்பிடக் கூப்பிட்டாயினும் பில்லுக்கு பணம் கொடுப்பதில் இரு நண்பர்களுக்கும் போட்டி. முடிவில் வெற்றி கிட்டியது அன்சார்தான்.

ஹோட்டல் முதலாளி அன்சாரின் பச்சை நோட்டைத்தான் வாங்கினார். அவருக்கு மதியழகனின் சில்லறை கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை போலும்.

நண்பர்கள் விடைபெற்றனர்.

குறுக்கும் நெடுக்கும் சாரிசாரியாக வாகனப் போக்குவரத்து அதிகமாக இருந்தது. பெருந்தெருவைக் கடந்து தனது கிராமத்துக்குள் அடியெடுத்து வைத்தான்.

அது பெரிய மண்டபம். சிலருக்கு அது வாசிகசாலை, சிலருக்கு அது பேய் குடிகொண்டுள்ள இடம். இன்னும் சிலருக்கு வயிற்றுச் சோற்றை சமிபாடைய நீட்டி நிமிர்ந்து தூங்கும் இடம். ஆனால் ஒரு சிலருக்கோ தமது வயிற்றுப்பாட்டை அதில் இருந்து எடுத்து நிரப்பிக் கொள்ளும் இடம்.

அவ்விடத்தை வந்த மதியழகனுக்கு தான் முன்பொருமுறை எழுதிய கவிதை நினைவுக்கு வந்தது. அர்த்தமண்டபம் என்ற தலைப்பில் அது வெளியாகி இருந்தது பத்திரிகையில் -

“அடிப்பார் அடிக்க

பொறுக்குவார் பொறுக்க

மீதமிருப்பது தான்

அர்த்த மண்டபம்

எல்லாம் எரியிற

நெருப்பில் பிடுங்கின

கதைதான்”

மதியழகன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

அதில் இழையோடியது என்ன?

★ ★ ★

எத்தனை நாளைக்குத்தான் இந்தக் கஸ்டம் குபேர வாழ்வு வாழா விட்டாலும் பட்டினி இல்லாத வாழ்வாவது வாழ முடிகிறதா அதுதான் முயற்கொம்பாகின்றதோ?

அன்றாடம் உழைத்து ஊருக்கு வந்து மாலையானதும் கைக்கு கிடைக்கும் சில்லறைகளை ஒருபொழுது உணவுக்கும் சாதாரண உழைப்பாளனை விட பட்டம் சுமப்பவர்கள் கேவலமானவர்கள்

இருக்கிறார்கள். அத்தனை பேருக்கும் வேலை வாய்ப்பளிப்பது என்பது இயலாத காரியமாகும் என்பதை நினைக்க மதியழகனுக்கு அழவேண்டும் போல் இருந்தது.

கண்ணில் குமிழியிட்ட கண்ணீரை வெகு சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான்.

தூக்கம் வரமாட்டாமல் சித்தங்கள் அலைக்கழித்தன. மீண்டும் மீண்டும் அந்தச் சொற்கள் அவனது நெஞ்சைக் குடைந்தன.

“எத்தனை நாளைக்குத்தான் இந்தக் கஷ்டம் இந்த வங்கி முகாமையாளர் பதவியாவது சிடைத்தால் எம்மால் மனநிம்மதியுடன் வாழலாம்” என்று அன்று சுமணாகூறியது இன்னும் அவன் நெஞ்சில் முட்டி மோதிக் கொண்டதானிருந்தது.

தென்னங் கீற்றின் ஊடே சிரித்து மறையும் சந்திரனின் ஒளிக்கீற்றை வெறித்துப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தான். தென்றல் இனிமையாகத்தான் வீசியது. அது அவனுக்கு இதத்தைத் தரமுறுத்தது. அவனது மனம்தான் ஒரு நிலையிலில்லையே.

தன் நண்பனுக்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஆசிரியப் பதவி சிடைத்துவிட்டது. தனக்கு...?

அவன் தனக்கென்றொரு பாதையில் செல்கிறான். தான்...? தனிக்கட்டையாக - இளவட்டங்களின் கதாநாயகனாக உலவித்திரியும் அவனது நண்பனுக்கும் தனக்குமுள்ள வேறுபாடு?

‘ச்சி’ என்று சலித்துக் கொண்டான்.

“தந்தையின் உழைப்பில் நானும் அவனைப்போலப் பட்டாம் பூச்சியாகத் திரிந்தவன்தான். இன்று என்னால் அது முடியவில்லையே. அது ஏன்? வறுமை வாட்டுவதாலா? குடும்பச் சிறையில் அகப்பட்டுக் கொண்டதனாலா?

நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு கனத்தது. கோழையைப் போல சிந்திக்கத் தலைப்பட்டு விட்டேனே குடும்பத்தை சிறை என்று ஏன் கூறவேண்டி வந்துவிட்டது. நான் காலமெல்லாம் விரக்தியுடன் வேதனையுடன்தான் வாழவேண்டுமா? என்றால் என் குடும்பத்தை நல்ல வளமுள்ளதாகக் முடியாதா?

வேதனையின் சாரல் நெஞ்சு கரகரத்தது.

“நான் இவ்வாறு நினைப்பது தவறு எல்லோருக்கும் புத்தி சொல்லும் எனக்கும் பிறர் புத்தி சொல்லும் நிலை வந்துவிட்டதோ? வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்திற்கு ஏணிப்படிகளாக உள்ளது நம்பிக்கைதான். அந்த நம்பிக்கையை நான் இழந்து விட்டேனா? என் வாழ்க்கைப் படகில் ஓட்டை விழுந்துவிட்டதா? அப்படகினுள் நீர் சென்று படகை மூழ்கடித்து விடப்போகிறதா? ஐயோ இந்த இழிநிலை எனக்கு வரக்கூடாது. ஐயோ... அம்மா.

விழித்துப் பார்த்தான்.

அருகில் சுமணா நின்றிருந்தாள். ஓ... அவனது அவலக்குரல் அவளைப் பீதியடையச் செய்துவிட்டதோ? அவள் மலக்க மலக்க விழிக்கிறாளே. “சுமணா ஏன் அப்படி பார்க்கிறாய் எனக்கு ஒன்றுமில்லை. எனக்கு ஒன்றுமில்லை சுமணா” என்று கூறிவிடத் துடித்தான். உதட்டை விட்டு வெளியேறத் தாமதம் ஏன்? நெஞ்சத் துவாரம் அடைபட்டு விட்டதாக்கும்.

கனவுகள் மனிதனுக்கு வருவதுண்டு. அது இனிப்பாகவும் இருக்கும். மதியழகனும் தனது நெஞ்சத்துப் பாரத்தினை இறக்கி வைத்துவிட்டு சுகமாக நித்திரை செய்ய நினைத்தான்.

அவனால் நிம்மதியாகத் தூங்கக் கூட முடியவில்லை. மனச்சுமையை எந்தச் சுமைதாங்கிக் கல்லில் வைக்க பிரயத்தனப்பட்டானோ அச்சுமைதாங்கிக்கல் அவனைப் புறக்கணித்துவிட்டது. ஆம் நித்திரா தேவியிடம் தான் தன் மனச்சுமையின் தாங்கியாக நினைத்தான்.

எழுந்துசென்று குளிர்ந்த நீரைப் பருகிவிட்டு வந்து படுத்தான். அவனைத் தாலாட்டுப் பாடித் தூங்க வைக்க நினைத்தாள் சுமணா. அது அவளால் முடியாமல் போய்விட்டது. ஏனெனில் நித்திராதேவியின் தாலாட்டில் அவன் தூங்கி வெகு நேரமாகி விட்டது.

அத்தியாயம் எட்டு

தம்மிடத்து நம்பிக்கை கொள்பவரே பெருமையும் வலிமையும் எய்தியுள்ளனர். எந்நாட்டுச் சரிதையிலும் என்றைக்கும் காணப்படுவது இதுவே.

-விவேகானந்தர்

நாட்கள் உருள்வது மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு நாட்காட்டியின் கடாதாசித்துண்டுகள்தான் அக்கட தாசித்துண்டினை கிழித்தெறியும் ஒவ்வொரு நாடும் “இன்றைப்பொழுது எப்படியோ?” என்ற கேள்வியே ஒவ்வொரு மனதின் எண்ணவெளிப்பாடாக இருக்கும். ஆக மனிதன் வாழ்வு ஒரு காலண்டர் கடதாசிதான் எனச் சிலவேளை நினைப்பதுண்டு.

அடுப்பில் வெந்நீர் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. சுமணா அவ்வெந்நீரை தேனீராக்கி மதியழகனிடம் நீட்டினாள்.

அவனது சிந்தனை எல்லாம் தன் எதிர்கால வாழ்வைப் பற்றியதாகத் தானிருந்தது.

தேனீரை உறிஞ்சியபடி குடித்துக்கொண்டிருந்தான். எழுந்து சென்று கொண்டிருந்த சுமணாவைப் பார்த்தான். இன்னும் சில தினங்களில் பூமியில் விழுந்து தொலைக்கப்போகும் ஜீவனை நினைத்துக் கொண்டான். சுமக்கமாட்டாமல் சுமையுடன் அவள் செல்வதைப் பார்க்க அவனுக்கு என்னவோ செய்தது.

ஒரு பெண்ணுக்கு தாய்மைப்பேறு பத்துமாதப் பாரம் மட்டுமல்ல; அதைப் பெற்று நல்ல ஒரு பிரஜையாக நாட்டுக்கு வழங்கும் வரை அவளது போராட்டம் ஓயப்போவில்லை என்பதை நினைக்கும்போதும் தனது தாயை எண்ணிக்கொண்டான் அவன்.

பத்துமாதம் தன்னை வயிற்றில் இருத்தி - பின் மடியில் இருத்தி - பூமியின் மடியில் உலாவவிட்டு - இப்போது இன்னொருத்தியின் பிணைப்பில் தந்தையாகி-ஓ.. அந்தத்துன்பமும் இன்பமும் காலவேகம் - வீழ்ச்சியடைந்து விடக்கூடாது என்பதில் பிரமன் தூங்குவதில்லையோ?

“வாடா கண்ணா! காலை எழுந்ததும் என்ன செய்வாய்” என்று நான் கேட்க அவன் கிழிக்க - காலை எழுந்ததும் அம்மாவினை வணங்கவேண்டும் சரியா? என்றுநான் கூற அவன் தலையாட்ட

“தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை” தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை” என்ற அறிவுரைகளை நான் வழங்க அவன் அதைச் செவிமடுத்து தத்தித்தத்தி நடைபயின்று அமரத்துவமடைந்த பெரியவர்களின் பாதையில் செல்லும் ஒருவனாக ஆக்கிக் காட்ட வேண்டும் என்ற வைராக்கியம் அவன் நெஞ்சில் மகிழ்ந்து நின்றது.

இலட்சம் மனிதனுக்கு அவசியமில்லை. இலட்சியம்தான் தேவை என்றபடி அவளை வழிநடத்திச் செல்ல வேண்டும் என்றும் நாளிலும் பொருந்தும்தான் கண்டுவந்த கனவு நனவாகப் போவதை எண்ண மகிழ்ச்சியுற்ற அதே வேளையில்-

மெலிந்த உருவமும் சோகத்தின் முறுவல் முகத்தில் தாண்டவமாட இருப்புப்பாரம் தாங்கமாட்டாது அத்துன்பத்தினையும் இன்பமாக்கிட போசாக்குள்ள உணவு உண்ண வழியின்றித்தவிக்கும் அவளை நல் உணவு வகைகளை வாங்கிக் கொடுக்கும் வல்லமையற்றவனாக பட்டங்களை மட்டும் சுமந்து கொண்டு திரிவதை நினைக்கும் போது அவனது நெஞ்சக்குழி வேதனை என்னும் கற்றுளியால் மேலும் ஆழம் கண்டது.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது வாழ்வு பனித்துளியாகி விடக்கூடாது என்றுதான் நினைப்பான் சிலவேளை எதிர்பார்ப்புகள் பொய்த்து விடுவதுண்டு.

சுமணா எடுத்துத்தந்த சேட்டை எடுத்து அணிந்து கொண்டு வெளியேறினான்.

இன்றைய எதிர்பார்ப்பு என்ன....?

விடியாதவாழ்வு இன்றாவது விடியுமா...?

அவன் சென்று மறையும் வரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சுமணா.

★ ★ ★

ஒருவாரமாக பெய்து ஓய்ந்திருந்தது மழை. வெள்ளத்தினை வாய்க்கால் வெட்டி ஆற்றுவதில் ஈடுபட்டிருந்தனர் அவ்வூர் மக்கள்.

வயல்களில் வரம்பினை வெட்டி வெள்ளத்தினை அகற்றுவதில் முனைந்தான் முத்தையா. வெயில் சூட்டில் தெறித்த வியர்வைத் துளிகளை வழித்தெறிந்து இடுப்பில் கைவைத்து அண்ணாந்து பார்த்தான்.

ஒருவாரம் சூரியன் வனவாசம் சென்றுவந்த வானவல்லவா? கண் கூசியதால் கண் கலங்கியது. நிலத்தை நோக்கினான்.

முத்தையா ஒரு உழைப்பாளி நாளாந்தம் கூலிவேலை செய்து கிடைப்பது அன்றாட வாழ்வு நகரும். நகரும் ஒவ்வொரு நாளும் அரைகுறையயிறு வளர்ந்தாலும் அதில் ஒரு சுகம் இருக்கத்தான் செய்தது.

எத்தனை நாளைக்குத்தான் உழைப்பு தொடர்ந்திருக்கப் போகிறது. யாராவது கூலிக்குக் கூப்பிட்டால்தானே.

இன்று ஓரிடமும் நாளை மறுஇடமும் தன் உழைப்பை முதலாக்குவான்.

இன்று அவன் சுந்தரமூர்த்தியின் வயலில் வேலை செய்கிறான். மதியழகனின் மாமன்தான் சுந்தரமூர்த்தி. அந்த வயலின் எல்லையில் இருந்து பார்த்தால் அக்கரைவரை சுந்தரமூர்த்திக்குச் சொந்தமான வயல்கள்தான்.

மதியழகன் இதற்குச் சொந்தக்காரனாக வேண்டும் என்றுதான் அவர் நினைத்திருந்தார். அந்த நினைப்பு எதிர்பார்ப்பு எல்லாம் வீணான பாலாய்ப்போய் விட்டது.

அதோ முத்தையாவின் மனைவி அன்னம் உணவுப் பையுடன் வருகிறாள்.

சிட்டுக்குருவிகளின் சிலுசிலுப்பைச் சத்தம் வீசும் காற்றுடன் மோதுகின்றன. கைகளைக் கழுவிவிட்டுச் சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

அரசாங்கத்தின் உதவி மான்யத்தினால் கிடைக்கும் அரிசிதான் அவர்களின் அரை வயிற்றை நிரப்பும். ஏழைகளின் வயிறு இவ்வதவி மான்யத்திலே தங்கியுள்ளது.

ஏழைகளின் வயிற்றை நிரப்புவது இம்மான்யம்தான் அரசியல் மாற்றமும் இம்மான்யத்தினால்தான்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் தான் தாமதம் சுந்தரமூர்த்தி வந்துவிடுகிறார். கம்பீரத்தோற்றம்தான் ஆனாலும் வயது சற்று அதிகம்தான். மேலி இழுந்த தலைமயிரின் வெளுப்பை மைபூசி கருமையாக விருந்தது. தெரியவில்லை. அவ்வளவுக்கு அமைப்பு புண்படுக இருந்தது. பழைய குடை ஒன்று அவரது கையில் இருந்து அவரை வெயில் கருக்கிவிடாது பார்த்துக் கொண்டது.

சேற்றுநீர் ஆடையில் படிந்துவிடாதிருப்பதற்காக மடித்துக் கட்டியிருந்தார். காலில் செருப்பு இருந்தது. பயிர் செய்யும் இடங்களில் பாதரட்டைகள் அணிந்து செல்லக்கூடாதுதான் என்றாலும் “எனது வயலிற்கு செருப்பு நான் போட்டுவந்தால் யார் கேட்பது” என்ற

திமிரோ என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

மதிய உணவின் பின் சற்று கண்ணயர வேண்டும் என்று நினைத்தவனுக்குதனது முதலாளி வந்தது என்னவோ போலிருந்தது.

கூழைக்கும்பிடு போட்டு குழைந்து குழைந்து பேசுகின்றான் முத்தையா. அடங்கி அடங்கிப் போவதுதான் இவர்கள் பழக்கமோ வழித்தோன்றலோ?

குட்டக் குட்டக் குனிபவனும் மடையன். குனியக் குனியக் குட்டுபவனும் மடையன்தான். தொழிலாளி அடங்கிப் போவதால்தான் முதலாளிமார்களும் தமது அதிகாரத்தை அடக்குமுறையை கட்டவிழ்த்துவிடுகின்றனர்.

“என்ன பொழுது போவதற்குள் வாய்க்கால் வெட்டி முடியுமா?” என்று கேட்டார் சுந்தரமூர்த்தி. அதில் அதிகாரம். தொழிலாளியின் பாஷையில் “திமிர்” தான் தெரிந்தது. “ஆமாம் முடித்துவிடுவன் சீக்கிரம் ஹி ஹி” என்றது முத்தையாதான். இதில் தாழ்வுணர்ச்சி முதலாளி பாஷையில் நமக்கு அடங்கியவன் என்பதுதான் தெரிந்தது.

தொழிலாளி இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி உழைக்கிறான். முதலாளி பணத்தைக் கொடுத்து உழைப்பையும் பெற்று தனது உதிரத்தையும் பணத்தையும் மேலும் பெருக்கிறான். தொழிலாளிக்கு அரைவயிற்றுக்கள் சியாகிறது. அவனது அன்றாட உழைப்பு முதலாளியோ சோம்பேறித்தன்மை பெருகி “சோம்பேறிமாடு” ஆகிறான்.

ஒவ்வொரு சதமாகச் சேர்க்க வழிதேடுகிறான் உழைப்பாளி ஒவ்வொரு ரூபாவாகச் சேர்க்க வழிதேடுகிறான் முதலாளி.

நேர்மையாக உழைத்து இறைவனுக்குக் கணக்குக் காட்டுகிறான் உழைப்பாளி. கள்ளத்தனமாய் உழைத்ததை காட்டாது வருமானவரி இலாகுக்கு கள்ளக்கணக்குக் காட்டுகிறான் முதலாளி.

இந்நிலை மாறத்தான் வேண்டும். ஆனால் மாறுமா? வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான் சுந்தரமூர்த்தி பின் முத்தையாவிடம் “என்ன முத்தையா மழை வருமா?” என்றார்.

அதற்கு அவன் “வந்தா என்ன வாய்க்கால் வெட்டி தண்ணீரை வெளியேற்றுவது எனது பொறுப்புத்தானே” என்றான் அவனுக்கு இன்னொரு நாள் உழைப்பு இருக்கும் என்று சிந்தனை. மழை வந்துவிட்டால் தனது பணத்திற்கு செலவு வந்துவிடுமே என்ற கவலை சுந்தரமூர்த்திக்கு.

“சரி சரி வேலையைக்கவனி நாள் வீட்டில் நிற்கமாட்டேன். வீட்டில் வந்துவாங்கிச் செல் கூலியை என்ன” நடக்கிறார் சுந்தரமூர்த்தி.

“சரி” என்கிறான் முத்தையா.

திரும்பிச் சென்ற சுந்தரமூர்த்தியின் கண்பார்வையில் “அன்னம்” தென்பட்டாள்.

அத்தியாயம் ஒன்பது

நேற்றைய எல்லாரின்தவறுகட்காகவும். நாளைய சந்ததியினரின் ஏற்றத்திற்காகவும், இன்று நாம் படும் அனுபவம், வேதனையல்ல, அது சாதனை.

-யாரோ

செங்கதிர்ச்செல்வன் தனது கரங்களை விரித்தபடி முன்னேறிக்கொண்டிருந்தான். அதன் உஷ்ணம் பகல் பதினொருமணி என நினைவுபடுத்தியது.

நீண்டு வளர்ந்திருந்த மரங்கள் சலசலப்பது காதுக்குக் கேட்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. தூரத்தில் பாறை ஒலி செவிப்பறையில் அறைந்து கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

சிந்தனை தடைப்பட வாசலுக்கு வந்து பார்த்தான் மதியழகன். தூரத்திலிருந்து ஒரு மரண ஊர்வலம் ஒன்று வந்துகொண்டிருந்தது. நித்தியமாக வாழ நினைத்த ஒரு ஜீவன் ஆறடி நிலத்திற்குச் சொந்தமாகப் போகிறான்.

“பாழ்பட்டபெடியாபாயைவிட்டெழும்படா”

“பாழ்பட்டபெடியாபாயைவிட்டெழும்படா”

என்று திரும்பத்திரும்ப ஒரே ராகத்தை பலவித கோணத்தில் வாசித்து திருப்திப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான் பறை அடிப்பவன். சிறிது இடைவெளி சத்தம் கேட்கவில்லை. தானும் இறந்து விட்டால் இப்படித்தான் “பாழ்பட்டபெடியாபாயைவிட்டெழும்படா” என்று பறை அடிப்பார்களோ என்றுதான் சிந்திக்கிறானோ பறை அடிப்பவன்.

அங்கு கோவில் தாண்டிவந்து பறை ஒலி மீண்டும் கேட்டது.

மதியழகனின் கண்கள் உற்றுப்பார்க்கின்றன - அதில் பொருள் பொதிந்துதான் இருக்கின்றது.

வாசலுக்கு வந்த சுமணா வீட்டுக்கூரையைப் பிடித்தபடி, வந்து கொண்டிருக்கும் மரண ஊர்வலத்தினை காட்சிப் பொருளாகத்தான் முதலிலும் பின் பொருள் பொதிந்ததாகவும் பார்த்தான்.

வீட்டைத் தாண்டிச் செல்கிறது ஊர்வலம்.

ஆடிய ஆட்டம் என்ன

கூடிய கூட்டம் என்ன

தேடிய செல்வம் என்ன

என்ற பாடல்தான் நினைவில் ஒலித்தது மதியழகனுக்கு. தான் பார்த்த ஒரு சிங்களப் படம் ஒன்றினை நினைத்துக்கொண்டிருந்தான்

சுமணா. அதிலும் இப்படித்தான் ஒடி ஒடி செல்வம் தேடித்திரிந்து சொந்தம் பந்தத்துடன் வாழ்ந்தவன் ஆடி ஆவி அடங்கி சவமாக - உடல் மட்டும் நாலுபேரால் தூக்கிச் செல்கின்ற அத்திரைப்படம் சர்வதேசப் படவிழாவில் பரிசுபெற்றதையும் நினைத்துக் கொண்டாள். உடல் சிலிர்த்தது. சிரித்துக் கொண்டாள். கலங்கிய கண்களைத்துடைத்துக் கொண்டாள். தன் சுயநினைவு வந்துவிட்டது போலும்.

ஊர்வலம், தாண்டிச் சென்று கொண்டிருந்தது. மதியழகனின் தந்தை மாமா, மற்றும் உறவினர் சிலரும் அவ்வூர்வலத்தில் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

யாராயிருக்கும் என்று சிந்திக்க முடியவில்லை இறந்தது அவனாகத்தான் இருக்கும் என்று ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொண்டான்.

கலைவிழாவில் தன்னை அற்பணித்த மகேன் என்ற நண்பன் கலைவெறிக்குக் கிடைத்த பரிசு மக்கள் அளித்த தீர்ப்பு - அவனது இறப்புதான்.

கலைவெறிக்கு ஏற்பட்ட தோல்விதான் அவனுக்கு இப்படி சவமாகச்சென்று கொண்டிருந்தது. தன் நண்பனுக்காக கண்ணீர் விட்டான். அவனது மரண ஊர்வலத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாமலுக்கு மனம் வருந்தினான்.

அவன் கலைவாழ்விற்கு ஏற்பட்ட தோல்வியினால் தற்கொலை செய்து கொண்டான்.

நான்....?

நிஜவாழ்வில் தோல்வி அடைந்து விட்டேனா?

‘ச்சி’ விபரீத எண்ணம்தான்.

பிரேத ஊர்வலத்தினை ஊடறுத்து வந்தகாற்று ஒருவித சுகந்தத்தை அளித்தது.

பெருமூச்சு ஒன்று விட்டுக் கொண்டான். அருகில் விசும்பல் ஒலிகேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் சுமணா விசும்பினாள்.

அவளது முதுகில் தட்டி ஆறுதல் படுத்த முயன்றான். முயற்சி தோல்விதான்.

“என்னைத் தேற்றும் இவளுக்கு நானே ஆறுதல் சொல்லவேண்டி வந்துவிட்டதே”, நினைத்துக் கொண்டான் அவன்.

மங்கி மறையும் பாறை ஒலிமங்கும் வரை - பிரிந்து செல்லும் கிளை வீதியால் மறையும் வரையும் கண்கள் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

அத்தியாயம் பத்து

வாழ்க்கை என்னும் ஏணி எப்போதும் நம்பிக்கை என்ற மெல்லிய நுட்பமான நூலில்தான் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த மெல்லிய இழை இல்லையாயின் வாழ்க்கையுமில்லை, மனிதனுமில்லை, உலகமும் இல்லை.

-ஜெகசித்ரியன்.

மீன்னி மறைவது வாழ்வு என்று ஒவ்வொருவரும் நினைத்து விட்டால் பிரச்சினை சிடையாது. ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ்ந்தவர் மறைந்தபின் மீண்டும் வரமாட்டார் என்பது உண்மைதான். செலிப்பறையில் இருந்து மங்கி மங்கி மறைந்து கொண்டிருந்தது. மரண ஊர்வல ஒலி.

வாசிகசாலைக்குப் பத்திரிகை பார்க்கச் செல்வதற்கு ஆயத்தமானான் மதியழகன். இப்போது போனால்தான் சௌகரியமாயிருக்கும். கூட்டம் குறைவாக இருக்கும். அரட்டை அடிப்பவர் வெட்டிப் பேச்சுப் பேசுபவர் தொல்லை இருக்காது. அமைதியான சூழலில் அமைந்திருக்கும். "நாவலர் சன சமூக நிலையத்திற்கு செல்ல ஆயத்தமானான். "சுமணா உள்ளே போய் இருந்துகொள். நான் வாசிகசாலைக்கு சென்று வருகிறேன் சரியா"? என்று செல்லத் தொடங்கினான்.

அவன் இப்போதெல்லாம் முன்னர் சென்ற வாசிகசாலைக்குச் செல்வதில்லை. தன் நண்பனின் வாழ்விற்கு வேட்டுவைத்த அவ்விடத்தை திரும்பிப்பார்ப்பதே அவனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது.

வளைந்து வளைந்து செல்லும் குறுகலான பாதையினால் சென்றான். வழியில் தெரிந்தவர்கள் பலர் கண்டனர். முகஸ்துதி செய்தனர். சிலர். மனிதனைத்திடப்படுத்திக்கொண்டு பிரிந்து செல்லும் பாதையினுள் காலடி எடுத்துவைத்தான்.

★ ★ ★

தன் கணவன் திரும்பிவருவதற்குள் குளித்து விட்டுவந்து விடலாமே என்ற எண்ணத்தில் பின் கட்டிற்குச் செல்கிறாள் சுமணா.

குளிப்பதற்காக உடைகளைக் களைந்து லுங்கி ஒன்றினைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

சிறிய பாத்திரத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டாள். பெரிய பாத்திரத்தினாலே நிரம்பி வழியும் தண்ணீரை மடக்கென்று அள்ளி உடலை நனைத்தாள். குளிந்தது. உடல் சில்லிவிட்டது. சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

இனிய நினைவுகள் அவளை அலைக்கழித்தன. தொடடியில் நிரம்பி வழியும் நீரினுள் அமிழ்ந்து அமிழ்ந்த எழுந்து குளிப்பதே அலாதிதான். நறுமணம் சுகந்தம் வீசும் சவர்க்காரத்தினால் தேய்த்துக் குளிக்கும் போது..... ஏற்படும் சுகம் அலாதியானது ஈரத்தலையைத்

துவட்டிய பின்சாம்பிராணிபுகைமூட்டத்தினால்தலையைப்புதைத்து அதன் புகையை உறிஞ்சும் போது உடலிற்கும் மனதிற்கும் சுகமளிப்பதாக இருக்கும்.

“சுடச்சுடத் தேனீர் தயார்” என்று வேலைக்காரி அறிவித்ததும் தயாராகிவிடுவாள். “லேடிஸ் கிளப்பிற்கு” எவ்வளவு இனிமையான வாழ்வு.

கப்பல்போன்ற காரில் பிரயாணம் செய்யும் போது அக்கம்பக்கத்தில் தோன்றி மறையும் காட்சிகள். பின்னோக்கிச் செல்கின்ற பறவையினங்களின் ரீங்கார ஒலியை காரின் வானொலி ஈர்க்கும் போது....

அந்த வாழ்வு இனி வருமா?

சுமணா இரண்டு தரம்தான் உடலை நினைத்திருப்பாள். பழைய நினைவு தடைபட்டதும் விக்கித்து நின்றுவிட்டாள். அன்று படாடோபமான வாழ்க்கை இன்று பள்ளத்தில்... அன்று காரில் சவாரிசெய்த இன்பம் இன்று உடல்பாரத்துடன் நடக்கவே முடியாத துன்பம்.

திரையிட்ட விழிநீரைச்சுண்டி விட்டாள்.

★ ★ ★

ஒங்கி வளர்ந்திருந்த ஆலமரங்களின் நடுவில் அமைந்திருந்தது அந்த அழகிய மண்டபம். பத்திரிகைகள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. ஓரத்தில் உள்ள அலமாரியினுள் வெளியீடுகள் பல மீனனிச்சிரித்தன. “தன்னையும் ஒருக்கால் பார்த்துவிட்டுப் போங்களேன் வாசகர்களே” என்று கேட்பது போல் இருந்தது. பிரபல எழுத்தாளர்களின் வெளியீடுகளை நிரப்பியிருந்த அலுமாரியினை தனது கருவிழிகளினால் சுழட்டியபடி நெற்றியில் விழுந்து உபத்திரவம் செய்துகொண்டிருக்கும் தலைமயிரை மீண்டும் தட்டிவிட்டுக்கொண்டாள்.

பெரிய எழுத்துகளில் வெளியாகியிருந்தது. அந்தப் பத்திரிகை அதைக் கையில் எடுத்தபடி அருகில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

நாயுருவி பற்றைகளை ஊடறுத்து வந்து கொண்டிருக்கும் காற்று நாற்றம் கலந்திருக்காதது பெரும் அதிசயம்தான்.

முன்பு போகும் வாசிக்கசாலையில் இருந்தால் ஆடு, மாடு கட்டும் மடமாகவும் சோம்பேறிகள் நீட்டி, நிமிர்ந்து கொட்டாவி விடும் இடமாகவும் சிறுவர்களின் கொடுக்கானுக்கு ஏற்றதாகவும் இருந்தது. பத்திரிகை வருவது அரிது. அதனைப் புனரமைத்து புத்துயிர் அளிக்க முன்றதுக்குக் கிடைத்த பரிசு நாலு பேர் மத்தியில் சகோதரன் என்றும் பாராது - உறவினர் என்றும் நினைக்காது - சங்க அங்கத்தவன் என்றும் பாராது - நாயிலும் இழிவாக அடித்து உதைத்தவர்கள். பின் அடிக்கவில்லை என்று உறவு கொண்டாடத்துடித்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் அந்த சீர்திருத்தவாதி செய்தகுற்றம் கணக்கு கேட்டது - சங்கத்தை முன்னேற்றியது - அத்தனைக்கும் மேலாக சமுதாயத்தில் அவனுக்கு மதிப்பு உயர்கிறதோ என்ற எண்ணமே இது குற்றமா?

இன்று செந்நீர் காய்ந்து சரிகாய் காட்டு மரங்கள் நெடுஞ்சாங்கட்டையை பாரமிட்டுத் தீமுட்டி அந்த எரியும் வேள்வித்தீயில் அவனது உணர்ச்சித்தீயும் எரிந்து கொண்டிருக்கத்தான் போகிறது என்பதை யாரறிவார்?

பத்திரிகையை மேலோட்டமாகப் பார்வையிட்டான். பின் அலுமார்க்கருகில் இருந்த “அவர்களுக்கு வயது விட்டது” எனும் அருள்சுப்பிரமணியத்தின் நாவலை எடுத்துப்பார்த்தான்.

பசி உடலைக் சிண்டியது. நெற்றிப்பொட்டை அழுத்தும் வண்ணம் தலைவலி எடுத்தது. வீடு செல்ல வேண்டும்போல் இருந்தது.

கடைசி பக்கத்தை மட்டும் பார்த்தான்.

அதன் முடிவு.....?

முடிவைத்துவிட்டு எழுந்தான்.

ஆறேழு தடவைகள் உடம்பில் ஊற்றிய பின்னரே தலைவலி சிறிது அடங்குவது போலிருந்தது. பின் ஒருதடவை தண்ணீர் மொண்டு தாகம் தீரும் மட்டும் பருகினான். உள்ளே விழுந்த தண்ணீர் தாகத்தைத் தீர்த்ததுபோலும். இதய தாகத்தை எந்தத் தண்ணீருக்குத் தீர்க்கும் சக்தி உண்டோ? கையினை குவளையாக்கி அதில் நீர் எடுத்து நெற்றியில் பிடித்தான். தலைவலி தீரும் என்ற நம்பிக்கையில்.

வாசிகசாலையில் இருந்து வந்த போது முத்தையா கூறிய செய்தியை நினைத்துப் பார்த்தான்.

“தம்பி உங்கள் தங்கச்சிக்குத் திருமணம் என்று பேசிக் கொள்கிறார்களே”

“அப்படியா?”

“என்ன தம்பி - தெரியாமல் கேட்கிறீங்கள் உங்கள் வீட்டுச் சமாச்சாரம் தெரியாது என்று சொன்னால் எப்படி?”

“சத்தியமாகத் தெரியாது முத்தையா”

“வருகிற ஆவணியில் கலியாணம் என்று ஊரில் கதைக்கிறார்கள்”

பெருமூச்சு ஒன்று விட்டுக்கொண்டான். காதுக்குள் சென்ற நீரை வெளியேற்ற முயன்றான் முடியவில்லை.

நாமே சிலவற்றுள் வீணாகத் தலையிட்டு மனம் அலைபாயவிடுவது யதார்த்தமாகி விட்டது. விட்டு நிலையை மறந்து விட்டிருந்தவனுக்கு முத்தையா கூறிய செய்தி நிலைகுலையச் செய்திருந்தது.

முத்து முத்தாக உடலில் குமிழியிட்டிருந்த நீர்த்துளிகளை துண்டொன்றினால்த் துடைத்தான்.

நளாயினி.....!

அவள் வாழ்வே தன் இலட்சியம் என்று வாழ்ந்தவனுக்கு சுமணா பெரிதாகி விட்டாளோ?

நளாயினியின் திருமணத்தின் பின்னாடித்தான் தனது திருமணத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பது என்று இருந்தவன் சுமணாவுடன் வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

தனக்கென்று வாழ்ந்த மாமா மகள் கண்ணீருடன் வாழ்கிறாளா? மாலையிட்ட மங்கையை இருக்கின்றாளா எனக்கூட அறியமுடியாத துர்பாக்கியசாளியாகிவிட்டான்.

ஆசைவைத்து நேசம் வைத்து முழுநிலாவானில் எண்ணங்களை ஓடவிட்டு நெஞ்சில் அலைகளை கோவில் கேணியில் கல்லெறிந்து குமிழியிடும் அலைக்குரலுடன் இணையவிட்டு தன்றிலை மறந்து தன் சொந்தம் என்று நினைத்து வாழ்ந்தவளை இன்று மறந்து விட்டேன்! அவளுக்குத் துரோகம் இளைத்து விட்டேன். இல்லை! இல்லை!

நான் ஆசை கொண்டது உண்மைதான். காதல் என்ற அர்த்தத்தினை அவள் பதித்து இனிய நினைவுகளை படரவிட்டதற்கு நானா பொறுப்பாளி!

“அத்தான் உங்களிடம் கதைக்க நினைத்தும் முடியவில்லை. எப்போது உங்களிடம் கதைக்கலாம். எவ்வளவோ கதைக்க வேண்டும்” என்று அன்றொருமுறை அபிலா கூறியது நினைவுக்கு வந்தது.

தனது உள்ளத்தை திறந்து காட்டத்தான் அன்று அப்படிக்கேட்டாளோ?

நான் பின் அவளைச் சந்திக்க முடியவில்லை பல்கலைக்கழக விடுதலை முடிவடைந்து விட்டதால் சந்திக்க நேரம் கிடைக்கவில்லை.

ஒருவேளே சந்தித்திருந்தால் அவள் நிலையறிந்து இரக்கப்பட்டு சுமணாமீது கொண்ட காதலைத் துறந்து உறவை நினைத்து அபிலாவைத் திருமணம் செய்திருப்பேனோ?

‘ச்சி’ என்ன விபரீதமான கற்பனை. சிலரது வாழ்வில் காதல் தென்றலாகியது சிலரது வாழ்வில் புயலைக்கூடத் தோற்றுவிக்கின்றது. இந்தப் பாழ்பட்ட காதல் எனது வாழ்வில் முடிந்த காதல்...?

தோளைத் தென்றல் தடவியது போன்றிருந்தது. திரும்பிப்பார்த்தான்.

சுமணா நின்றிருந்தாள்.

கடைவாயில் சிரிப்பொன்றைத் தவளவிட்டுக் கொண்டான்.

“என்ன பலமான யோசனை”

“ஒன்றும் இல்லை”

மழுப்பினான் முத்தையா கூறியதை சுமணாவிடம் கூறினால் என்ன நினைப்பாளோ தெரியாது. அவள் புண்பட்ட உள்ளத்தினைக் கீறும் முள்ளாக இது அமையக் கூடாது என்ற நினைத்தவனாய். தோளில் துண்டைப் போட்டுக்கொண்டு அவளை அணைத்தபடி உள்ளே சென்றான்.

வாசல்வளை தலையில் இடித்தது. தலையினைத் தடவிக் கொண்டான்.

அத்தியாயம் பதினொன்று

கண்ணிலே உறுதியில்லை
காதலுக்கோர் நீதியில்லை
ஒருநாள் இருந்தமனம்
குடிசையிலோர் மனது
கோபுரத்திலோர் மனது

—கண்ணதாசன்

மாடி வீட்டின் அறையில் மல்லாந்து கூரையையே வெறித்து நோக்கியபடி கட்டிலில் படுத்திருந்தான் அபிலா.

காதலவோடிய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தபடி இருந்தது. உடல் ஒருமுறை விம்மித் தணிந்தது.

பூதாகரமான நினைவுகள் அலைக்கழிக்கும்போது அழுவதற்குக் கண்ணீர்கூட வற்றிவிட்ட நேரத்தில் விம்மலைத் தவிர வேறொரு உணர்வும் நிகழ்வது குறைவு.

அபிலாவின் கனவுகள் சிறுவயதுமுதல் வளர்ந்துவிட்டு இன்று சாய்ந்துவிட்ட மரமாய் - கொழு கொம்பின்றித் தவிக்கும் கொடியாய் தவிக்க வேண்டிய நிலைமை வந்துவிட்டதை நினைக்கும் தோறும் ஒவென்று அழவேண்டும் என நினைப்பான். முடியாதபோது தலையணையில் முகம்புதைத்து முகத்தை அழுத்தியபடி படுத்திருப்பான்.

அன்றும் அப்படித்தான் இருந்தான்.

“அபிலா இம்மாதிரி? படுத்திருந்தால் உடம்புக்கு கூடாதம்மா காரை எடுத்துக்கொண்டு உலாவி வந்தால் நல்லது போய் வா மகனே” என்று கூறியபடி கட்டிலில் அமர்ந்தார் அபிலாவின் தந்தை.

பதில் அவளிடம் இருந்து வரவில்லை. பதில் எப்படி வரும். நினைவுகள் உடலில் இருந்தால்தானே அவளது உலகம் தனி அவளுக்கென்று இருந்ததெல்லாம் மதியழகனின் நினைவுதான். அவனின் நினைவுகளை மறக்கவும் முடியாமல் நினைத்து வாடவும் முடியாமல் தவிக்கும் தவிப்பை பார்க்கும்போது வேதனையாகத்தான் இருக்கும்.

கலகலப்பிற்கு ஓர் அபிலா. பழகும் இனிமையானவள் அபிலா. உதவிக்கு அபிலா இன்று...?

தோளில் கைவைத்து உலுப்பிவிட்டார் தந்தை திடுக்கிட்டு விழித்தாள்.

திரும்பிப்பார்த்தாள் தந்தையை.

அவளது தலையைத் தூக்கித் தன்மடியில் வைத்துக்கொண்டார்.

“விதைப்பதெல்லாம் முளைப்பதல்லை”; நினைப்பதெல்லாம் நடப்பதில்லை” என்பது எவ்வளவு உண்மை.

அவள் நினைத்தது நடந்திருந்தால்.....?

“அம்மா முகத்தைக் கழுவிவிட்டுவா காலாற நடந்துவிட்டு வரலாம் அல்லது சினிமாவிற்குப் போய் வரலாம்” என்றார்.

“நான் வரவில்லையப்பா எனக்குத் தனிமையே போதும்” - இது அவள்.

“அப்படிச் சொல்லாதேம்மா எனக்கு மட்டும்கவலையில்லையா உன்னிலும் பார்க்க நான் தானம்மா எத்தனையோ இழந்திருக்கிறேன் மனதைத் திடப்படுத்தப் பழகிவிட்டால் சந்தோசமாய் வாழலாம்.”

“நீங்கள் பழக்கப்பட்டவர்கள், என்னால் முடியவில்லையேப்பா”

“பெண்மனம் மென்மையானதுதான். மென்மையின் தன்மையை பலவீனமாக்கும் ஆண்களை நினைக்கையில் தான் ஏன் நாம் பிறந்தோம். பெண்களைப் பெற்றெடுத்தோம் என நினைக்கத் தோன்றுகிறது.” கூறியது அவர்தான் அதில் எவ்வளவு பொருள் பொதிந்திருந்தது.

கால்களை மடக்கி அதனுள் தலையைப் புதைத்து நெற்றியை அழுத்திய படி பிடித்திருந்தாள்.

மௌனத்தைக் கலைக்க விரும்பாதவர் எழுந்து அங்கும் இங்கும் எழுந்து உலாவினார். அதில் தீவிரம் முளைவிட்டது.

காற்று பலமாக யன்னல் வழியாக வந்து கொண்டிருந்தது. அவளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அந்த அறையில் விதவிதமான புத்தகங்கள் விதமான உடைவகைகள் - அலங்காரப் பொருட்கள்...!

மேசைமீது பக்கம் மடித்து அடையாமிட்டபடி நாவல் புத்தகம் ஒன்று குப்புறப்படுத்திருந்தது.

நாவல்ம் மனிதனும் ஒவ்வொரு நாவல் தானே...

எத்தனையோ அத்தியாயங்களை முடித்துவிட்டு முடிவுரை எழுத முனைந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நாவல் உலவிக் கொண்டு இருந்தது.

இளமை-கனவு இவைகளுடன் நின்று இடைவேளைக்குப் பின்வரும் சோகக்காட்சிபோல் பக்கம் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த நாவல் புத்தகம் போல குப்புறக்கிடக்கும் ஒரு நாவல் கட்டிலில்.

இவ்விதமான நாவல்களின் சிருஷ்டிகர்த்தா யார்? மனிதன் பிறக்கிறான் - வாழ்கிறான் - இறக்கிறான். எத்தனை விதமான அனுபவங்கள் அப்பப்பா...

அபிலாவின் மனிதனுள் காதலை வளர விட்டது ஏன்? வறுமைவிட்டும் மதியழகனைபடித்துப்பட்டம் பெற வைத்தது ஏன்?

மாமன் உறவா? மருமகன் உறவா? அதற்கப்பால் ஆத்மீக உறவா? பதில் கிடைக்குமா?

துன்பத்தைக் கண்டு வேதனைப் படவும் இன்பத்தைக் கண்டதும் குதுகலிக்கவும் பழக்கப்பட்டவன் மனிதன். ஏன் துன்பங்களும் இன்பங்களும் அவனுக்கு வருகின்றன. நாணயம் போன்றதா மனிதனும்.

உலவிக் கொண்டிருந்தவர் நின்றார்.

அவர் கால்கள் வைரம் பாய்ந்திருந்தது. உள்ளத்தில் உறுதி தெரிகிறது. கண்களில் தெளிவு தெரிந்தது.

அபிலாவைப் பார்த்தார். நெஞ்சுக்குழி வேதனை கண்டது.

கீழே குரல் கேட்டதும் மகனை நினைத்துக் கொண்டு கீழே போனார் "மகன்வந்து விட்டான்"

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

ஒன்றையே நினைத்திருந்தும்
ஒன்றாக வாழ்ந்திருந்தும்
பெண்ணாகப் பிறந்தவளா
கண்ணாகயார் நினைத்தார்
இருந்தால் இருந்தஇடம்
இல்லையேல் மறந்துவிடும்
இவர்தான் மனிதனென்றால்
இயற்கையும் நின்றுவிடும்

—கண்ணதாசன்

ஆயிற்று

சென்ட் மணம் மல்லிகையை மிஞ்சியது கலகலவென்று நகைத்தபடி மாடிப்படியிறங்கி வந்து காரிலேறினார்கள் விஜயதுங்காவும் சுனித்ராவும்.

விண்ணென்று வீதிப்புழுதியை கிழித்துக்கொண்டு சென்றது கார்.

அன்பு செலுத்துபவர்கள் அருகில் இருக்கும் போது குதூகலம் பிறப்பது தானோ! அதேபோல் தானோ இன்றும் ஆசைக்

சூரியவளான சுனித்ரா அருகில் இருக்கும்போது காரின் வேகத்தை அதிகப்படுத்தினான்.

விஜயதுங்காவின் நண்பனின் பிள்ளைக்கு பிறந்தநாள் விழாவிற்கான அழைப்பை ஏற்று புறப்பட்டுச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வளைவுகளைத்தாண்டி பிரதான வீதியில் இறங்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தது கார்.

வீதியெங்கும் அலங்கார விளக்குகள் பொருத்தப்பெற்ற காட்சி அறைகள் கொண்ட பாரியகடைகளை கண்ணால் அளந்துகொண்டபடி இடதுகையால் 'ஸ்ரேரிங்' கைப் பிடித்தபடி வலதுகையைக் கதவில் வைத்து பின்னால் ஹான் அடித்த வாகனத்திற்கு வழிவிட்டான்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் சிவப்புவிளக்கு சிக்னலில் இருந்து எரிந்தது.

காரினை நிப்பாட்டினான். சூள் கொட்டினான் கண்டிப்பும் கருத்தும் நிறைந்த நண்பன் நேரத்தில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருப்பவன்.

“காலம் பொன்னானது அதனை பவுனைப் போல் பாவித்து நடக்க வேண்டும். காலத்தை மதிக்காதவன் மனிதனாகவாழமுடியாது ரெயிலைத்தவற விட்ட பிரயாணியாகிவிடுவான்” என்று அடிக்கடி கூறுவார்.

பச்சைவிளக்கு எரிந்தது.

காரின் வேகத்தை அமுக்கினான். மனைவியைக் கண்ணால் பார்த்தான். அவளோ வீதிவிளம்பரங்களில் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

புதிய படத்திற்கான விளம்பரத்தில் கண்கள் நிலைகுத்த - கார் அவளைச் சுமந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

அரைநீர்வாண அழகியின் போஸ்டர்ல். அருகில் காதல் இளவரசனுடன் வெளிநாட்டு நடிகையின் முத்தக்காட்சி.

ஓ... இதை வைத்தே பணம் பண்ணும் கூட்டத்திற்கு ஆதரவாளர்களாக இவர்களைப் போன்றவர்கள்தான் இருக்கிறாங்களோ.

பிரதான வீதியின் வளைவை சுரிரென்று திரும்பியது.

★ ★ ★

பூக்கூடையுடன் வந்த பார்வதி தமயனின் படத்துடன் இருந்த நளாயினிக்கு முன்னால் வைத்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

நிமிர்ந்து பார்த்தாள் நளாயினி அதில் தெரிந்ததுதான் என்ன?

உழைத்து உருக்குலைந்த உருவம் சிதைந்த ஓவியமாக அசைந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

கோவிலில் சிதைந்துபோன தேரையும் வாகனங்களையும் ஒதுக்கி விடுவார்கள். புதியது வந்துவிடும்.

கார்பழுதடைந்தால் விற்றுவிட்டுப் புதியது வாங்கிவிடலாம்.

வயிரவசூலம் துருப்பிடித்துவிட்டது என்பதற்காக அதைக் குளத்தில் எறிந்துவிட்டு புதியதை நாட்டியத்தை நளாயினி அறியாதவல்ல.

என்றும் அழியாத - எறிந்துவிடமுடியாத சிலையாக - துர்ந்துபோக முயன்றாலும் பாரத்துடிப்பு குன்றாத தெய்வத்துள் தெய்வமாக சடர்வீசும்தாயை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

கண்கள் பனித்தன. தட்டைப் பார்த்தாள்.

பூவை எடுத்துத்தலையில் சொருகிக் கொண்டாள் விபூதி வாயில் இட்டு நெற்றியில் இட்டாள்.

புதிய ஒளி பிறந்ததோ..... சிரித்துக்கொண்டாள்.

தாய் அழைத்து துல்லியமாகக் கேட்டது. எழுந்தாள்.

★ ★ ★

அது மாளிகை என்று சொல்வதா. எங்கு இன்பகீதம்... களிப்பின் துள்ளல் ஒ! பணக்காரவீட்டில் நடக்கும் திருவிழாவில் ஒன்றுதான் இந்த பிறந்தநாள் விழா. விளம்பரம் என்று சொன்னாலும் மறக்கமுடியாது.

ஓரத்தில் மெல்லிய மேல்நாட்டு சங்கீதம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

பெண்களுடன் வளையல் ஒலிகளுடன் கலவென்ற சிரிப்பொலி ... கிண்டல் பேச்சுகள்.

வரவேற்பு நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. பன்னிரீ ஒருத்தி தெளிக்க - சந்தனம் பொட்டிட்டு உள்ளே நுழைந்தபடி ஜனக்கூட்டம்.

படிஒளி வந்து சந்தனப்பொட்டை நெற்றியில் இட்டுக்கொண்டு பன்னிரீல் சுகந்தத்தை முகந்தவன் ஓரத்தின் கதிரைகளால் அருகருகே அமர்ந்து கொண்டனர் விஜயதுங்காவும் சுனித்ராவும்.

சாரிக்கேற்ற ஜாக்கேட் அணிந்திருந்த சுனித்ரா திரை உலக நட்சத்திரமோ என்னும்படி இருந்தாள்.

விஜயதுங்கா என்ன விதிலிலக்கா.

கன்னப்பக்கத்தில் படியஇழுத்து கிறில்விட்ட தலைக்கிராப்பு. முக்கின் கீழ் தொடங்கி கடைவாயில் கீழிறங்கும் மீசை. கமலஹசனோ ரஜினிகாந்தோ எனும்படி இருந்தது.

மெழுகுவர்த்தி எரிந்துகொண்டிருந்த கேக் வெப்பம் தாங்காமலோ என்னவோ துடித்துக் கொண்டிருந்தால்.

கரகவொலி சப்திக்க கேக் வெட்டப்பட்ட பின் அதனை பங்கீடு செய்யப்பட - மெல்லிய மின்விசிறியின் இதம் உடல் சில்லிட - மேல்நாட்டு மெல்லிய சங்கீதம் ரீங்காரமிட...

சில்லிட்ட தோடம்பழச்சாறு தொண்டைக்குழியுள் இறங்கி குடலில் வீழ்ந்து குளிந்தது.

பிரதான வீதியில் இறங்கி ஓடியதுகார்.

மணிக்கட்டில் கட்டப்பட்ட மணிக்கூட்டில் நேரத்தினைப் பார்த்தான் விஜயதுங்கா.

இயற்கையின் வனப்பை ரசித்துக்கொண்டு வந்தாள் சுனித்ரா. பின்னோக்கி வேகமாக மறைந்து விடும் வனப்பை எதிர்த்துக்கார் வேகமாகச் செல்வதை உணர்ந்தாள்.

★ ★ ★

தாயின் பரிமாறலில் உணவை ருசித்துக் கொண்டிருந்தாள் நளாயினி.

அவளுக்குப் பிடித்தமான முருங்கைக்காய்க் குளம்பு உறைக்கிறது.

உறைப்பையும் சுவைத்தபடி சாப்பிடுகிறாள். கள்ளமற்ற உருவத்தில் எத்தனை அழகு சொட்டுகிறது.

“என்றோ ஒருநாள் கணவன்வீடு செல்ல இருக்கும் இவள் குழந்தை குட்டிகளோடு வாழ்வதை நினைத்துப் பார்த்த நளாயினியின் தாய்க்குச் சந்தோசம் தலைக்கு ஏற உணவை மேலும் அள்ளி வைத்தாள்”.

போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது நளாயினிக்கு “வயிறுவெடித்து விடுமம்மா போதும் சாப்பாடு” என்றாள் தாயைப் பார்த்து.

சிரித்துக்கொண்டு எழுந்துவிட்டாள் தாய்.

வாசலில் சுருட்டின்நெடி அடித்து “ஓ அப்பா வந்து விட்டார்” நளாயினி நினைத்தாள்.

★ ★ ★

போட்டிக்கோவினுள் நுழைந்துநின்றது கார்.

குறோட்டன் செடிகள் - ரோஜா, மல்லிகை மரங்கள் - நெடிந்து வளர்ந்திருக்கும் விசிறிவாழை - பசிய புற்றரை - அதில் காற்றில் சாய்ந்தாடும் கதிரைகள் - இத்தியாதி கொண்ட வண்ணச் சூழலைக் கொண்ட அந்தப் பெரிய பங்களா விஜயதுங்காவினுடையது.

காரின் கதவைத்திறந்து படியேறிச்சென்றார்கள் இருவரும்.

பிள்ளைகள் தூங்கிவிட்டார்கள். வேலைக்காரன் தூக்கக் கலக்கத்தில் சேவகம் செய்ய நடனமாடிக் கொண்டிருந்தான்.

சாரியைக் களைந்து இரவு உடையை அணிந்த சுனித்ரா தொப்பென்று வீழ்ந்தாள். ஸ்பிரிங் கட்டிலில்.

தூவாயை எடுத்துக்கொண்டு பாதரும் சென்றான் விஜயதுங்கா.

சுவர்க்கடிகாரம் டாண் டாண் என்று அடித்து ஓய்ந்தது.

அத்தியாயம் பதின்முன்று

ஒரு கொடி இன்னொரு மரத்தினை பற்றிப்படரும் போதுதான் அதனால் உறுதியாகவும் நிலையாகவும் நிற்கமுடிகிறது. அன்ற நிலத்தில் படருமேயானால் காலில் மிதிபட்டு அதன் வாழ்வு சின்னாபின்னமாகி விடுகிறது. அப்படித்தான் பெண்ணின் வாழ்வும்.

-கண்ணன்

“இன்று ஆஸ்பத்திரியில் என்ன சொல்றார்கள் சுமணா” கேட்டவன் மதியழகன்.

“இரத்தம் ஏத்தவேண்டுமாம். உடலில் பலவீனம் மிகுதியாகி விட்டதாம். இரத்தம் ஏத்தாவிட்டால் பிரசவம் கஷ்டமாக இருக்குமாம்” சோகத்தின் பிரதிபலிப்பாய் கூறினாள் சுமணா.

மனிதனுக்கு இரத்தம் அவசியமானது. அதற்குச் சத்தான உணவுதேவை குடிவந்துவிடுகிறது. இவர்களைப்போல் நாட்டில் எத்தனையோ பேர் உண்ணஉணவின்றி பலங்களைக் கூட பலவீனமாக்கி வாழும் மனிதர் கூட்டத்துள் கூட்டமாக வாழ்கின்றார்கள்.

துன்பம் என்பது பிறருக்கு வரும்போது அதிகம் நம்மைத் தாக்குவதில்லை. ஆனால் நமக்குத்துன்பம் என்று வந்துவிட்டபின் சோகத்தின் கனவிலிருந்து விடுபட முடியாது தவிப்பது நடைமுறை.

இன்றும் இப்படித்தான்.

துன்பம் என்பது இங்கு சுமணாவிற்கு இரத்தம் தேவை என்ற டாக்டரின் கூற்றிலிருந்து கிடைக்கிறது.

துன்பங்களில் இருந்து விடைபெறத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது புதிதாக ஒன்று முளைத்துவிடுகிறதை நினைக்கும்போது அதன் தாக்கம் எழுத்தில் சொல்லமுடியாதது. அத்தனை தாரம் இதயத்தைத் தாக்கின.

இரத்தம் என்பது பொருந்தக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். சுமணாவிற்கு தேவையான அவளுக்குப் பொருந்தக்கூடிய இரத்தம் வழங்க கூடியவர்களை எங்குதேடிப் பெறுவது.

ஆஸ்பத்திரி சுற்று வட்டாரத்தில் இரத்தம் பெறதரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பறிக்கும் பணம் இருக்கிறதை நினைக்கும் போது செத்துவிடலாம் போல் தோன்றும். அவ்வாறு தரகு வேலை நடைபெறுகிறது.

அன்றாட வாழ்க்கைக்கே லாட்டரி அடிக்கும் குடும்பங்கள் யாதுசெய்யமுடியும்.

குத்திட்டு நின்ற கண்களை உற்றுப்பார்த்த சுமணா அவனை உலுப்பினாள்.

‘ம்’ முனகலுடன் அவளைப்பார்த்தான்.

இவளுக்கு எப்படி இரத்தம் வாங்கிக்கொடுப்பது என்ற சிந்தனை அவனின் பார்வையில் தெரிந்தது.

முகம் வெயர்த்துக் கொட்டியது.

வெளியில் இதமாக காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் உள்ளே .. இரண்டு உடல் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

துண்டினாள் வியர்வையை அழுந்தத் துடைத்தாள். ஆஸ்பத்திரியில் போதிய இரத்தம் இல்லை என்பதால்தான் இரத்தம் பெற்றுத்தரும் தரகர்களும் பெருகியது.

“ஏன் யோசிக்கிறீர்கள்”

“ஒன்றுமில்லை”

“ஒன்றுமில்லை என்றால்” வார்த்தையை அவள் முடிக்கவில்லை.

“சுமணா உணவுக்கே லாட்டரி அடிக்கும் இந்த நேரத்தில் எப்படி இரத்தம் வாங்க முடியும். டாக்டருக்கென்ன சொல்லிவிடுவார்கள். இரத்ததானம் செய்ய யாராவது இருக்க வேண்டுமே. இரத்தம் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பிலாவது இருந்தால்தானே. இருக்கும் இரத்தத்திற்கே தரகர் அது இது என்றுவேறு எல்லாம் ஏழைவயிற்றில் அடிக்கும் கதைகள் தான்.... எப்போது தான் சுரண்டல் வர்க்கம் ஒழிகிறதோ.

ஏதோ ஏழைகள் விழித்து விட்டார்கள் என்று மேடைகளில் எழுந்து வாய்கிழியக் கத்துகிறார்களே எழுதித்தான் சாகிறார்களே! எங்கே விழித்துவிட்டது. விழித்தெழவிடப் போவதில்லை. இங்கு என்னடாவென்றால் சாதாரண இரத்தம் வாங்கக்கூட அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் முடியவில்லை.

உணவில் கலப்படம் எதில்தான் சுரண்டவில்லை. பொருளியலைப்படித்து கலாநிதிப்பட்டங்களை வாங்கிவிடலாம்.... டாக்டர்பட்டம் பெற்று டாக்டராக இருப்பவர்கள் கூட உடந்தையாக இருக்கிறார்களே! சும்மாவாபாரதி பாடி வைத்தான். நெஞ்சு பொறுககுதில்லை இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால் என்று. ஏழைகளை பகடைக்காய்களாக்கி ஆட்சிக்கு வருபவர்கள் கூட எட்டி உதைப்பவர்களாய்த்தான் இருக்கிறார்கள். ஏறிவந்த ஏனையை எட்டி உதைக்கும் கொடுமை மாறாதம்மா நீதிநேர்மை கடமை எல்லாம் மாயைதான். கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்கிறது. கடைசியில் படையில்தான் ஏற்படுகிறதா? உண்மைகள் உறவாகாது என்கிறார்களே - எங்கே அந்த உண்மை? சத்தியம் பொய்பதில்லை என்கிறார்களே. எங்கே அந்த சத்தியம் ... கடமை, நேர்மை என்கிறார்களே.

எங்கே நேர்மை, கடமை இருக்கிறது எல்லாம் சுயநலப்பித்துகள் தான் மாற்றானை அடித்து வயிறு வளர்க்கும் வீண்கூட்டம் தான் மிஞ்சிப் போய்விட்டது. “சுமணா நாமும் பொய்,

களவு அப்படித் துர்நடத்தைகளில் ஈடுபட்டால்தான் வாழமுடியும் போலிருக்கிறது. கல்லாய் இருக்கும் ஏதோ ஒன்றுக்கு கடவுள் என்று பெயரிட்டு பால் வார்த்து பஞ்சாமிர்தம் சாத்தும் உத்தமர்கள் என்று பெயர்சூட்டிக் கொண்டவர்கள் பக்கத்தில் துடிக்கும் வறுமையை எண்ணிப்பார்ப்பதில்லை ... கல்லிற்கும் பன்னீர் தெளிக்கும்போது கண்ணீர் சிந்துவோரை எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை.

என்றுமே அழியப் பிறந்தவர்கள் நாங்கள் ... முதலாளித்துவம் தான். ஏழைகள் விழித்துவிட்டார்கள். அது இது என்று மார்க்ஸிஷம் பேசி லெனிஷ் திருவாசகம் பாடி சோஷலிஷத் தேவாரம்பாடி பணக்காரவர்க்கத்திற்கே அடிவருடிகளாகிறது. ஏழைஏழையாகவே இருந்துவிடுகிறான். கடைசி வரையில் நாமும் மயங்கிக் கிடக்கிறோம். பசிக் கொடுமையால் அவர்களும் மயங்கிக்கிடக்கிறார்கள். ஏழைகளைப் பகடைக்காய்களாக உருட்டி பணக்கார வர்க்கத்தின் சதுரங்கத்திலே...

நீண்டு செல்லும் சாலையில் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த வாகனம் ஒன்று திடீரென்று பெருமிர்ச்சலுடன் நிற்குமே - அதுமாதிரிப் பெருமூச்சொன்றை உதிர்த்தவண்ணம் பிரசங்கம் நடத்தி ஓயந்து விட்டானோ எனும் வகையில் நின்றுருந்தான் மதியழகன்.

ஒன்றும் விடாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுமணாகடைவிழியில் துளிர்ந்த பனித்துளிகளைத் துடைத்துவிட்டாள்.

மதியழகன் பெரிய பேச்சாளன் என்பது அவள் அறியாததல்ல. பல்கலைக்கழகத்தில் கூட சிறந்த பேச்சாளனாக பரிசில்களைத்தட்டி இருக்கிறான். எனவே இது அவளுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. சாதாரண மனத்தின் விம்மல்தான் என்பதை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கூரையையே வெறித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மதியழகன்.

அவனது சிந்தனையைக் கலைத்தாள் சுமணா...?

“நாளை என்ன செய்வது. விடை காணமுடியாத கேள்வி. என்னைப் போன்றவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற நிலைதான். இப்படித்தான் நினைத்தான்.

“முயற்சிப்போம்” என்றான்.

“உங்கள் நண்பன் கதிரவன். கூட்டுறவுப் பரிசோதகராக இருக்கின்றாரே அவரின் உதவியை நாடினால் என்ன?” என்று கூறினாள் சுமணா.

நண்பனின் நினைவு தட்டியது.

பாலிய நண்பர்கள்தான் அவர்கள். எவ்வளவு காலமாயிற்று அவர்களின் இடைவெளி வருடங்கள் ஆயின. கூட்டுறவுப் பரிசோதகராகக் கடமையாற்றும் நண்பனை நினைத்ததும்.

“கேட்டால் உதவி செய்யக் கூடியவன்தான் இருந்தாலும் எப்படி உதவிகேட்பது. திருப்பிக் கொடுக்கும் நிலை வருமா? கடனாளி எனும் நிலை உருவாகி கூனிக் குறுகி வாழும் நிலை தனக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டதோ? கடன்காரனை ஏமாற்றி ஏய்த்துத்திரியும் நபர்களை அவன் அறிந்திருந்தாலும் இப்போது தானும் இந்த நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறானோ?

நினைக்க நினைக்க கல்லுளியால் ஒங்கி அடிப்பதுபோல் இருந்தது.

வாழ்வில் வேதனைதான் கண்டம்ச்சமா?

அர்த்தம் என்பது இதுதானோ?

ஏழ்மைத்துன்பத்திற்கு சோரம் போதுதான் முடிந்தமுடிவா? LIFE IS NOT A BED OF ROSES எவ்வளவு அழகான ஆழமான வார்த்தைகள்.

வாழ்க்கை ஜாலத்தில் துன்பமும் ஓர் பகுதி தாமோ? தனது குழந்தையை வளர்த்து தன்னைப்பிழிந்த சமூகத்தின் முற்றத்தில் ஒங்கிச் செழிந்த மரமாக வளர்ந்துவிட நினைத்த நினைப்பில் மண்விழுப் போகிறதா...?

மதியழகன்:- “வாடா ராஜா காலை எழுந்ததும் முதலில் என்ன செய்வாய்?”

மகன்:- “நான் அம்மாவை வணங்குவேன் அப்பா”.

“பின்னர்” - மதியழகன்

“காலைக் கடன்களை முடிப்பேன்” - மகன்

“மந்திரத்திற் சிறந்தது” - மதியழகன்.

“தந்தைசொல்” - மகன்

“தாயிற் சிறந்தது” - மதியழகன்

“கோயில் இல்லை” - மகன்.

ஒவென்று கட்டி அணைத்து முத்தம்டுவான். நினைவுகளின் ஊர்வலம் சுகமானதுதான். அதன் பின்னணி மட்டும் வேதனையாக இருக்கும்.

ஓ! ஒவ்வொரு வெற்றிகளின் சரித்திரப் பின்னணி வேதனைதானோ? ஒலங்களின் முடிவுதானோ?

இனிய நினைவுகளின் சாரலின் சுகத்தை அனுபவித்த இதயம் பின்னணியை நினைத்ததும் வேதனை கண்டது.

வெளியே குளிர்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. மட்டை வரிசைகளின் இடைவெளிகளினூடே உள்ளே காற்று தனது ஆதிக்கத்தினைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டு கோப்பைகளில் தேநீரைக் கொணர்ந்தவன் மதியழகனிடம் நீட்டினான்.

ஒரு கையில் தேனீர்க் கோப்பையையும் மறுகையில் சீனியையும் வாங்கியபடி பருக்த்தொடங்கினான்.

மதி... மதி வெளியே குரல் கேட்டது. யாரென்று அறிய எழுந்தான் மதியழகன்.

அத்தியாயம் பதின்னான்கு

விதி- நல்லவர்களின் நண்பன்,
அறிவாளிகளின் வழிகாட்டி
முடர்களின் சர்வாதிகாரி
கெட்டவர்களின் விரோதி

- அல்கர்

“மதி...மதி”

குரல் கேட்டு வெளியே எட்டிப்பார்த்த மதியழகன் மலர்ந்த முகத்துடன்.

“உள்ளே வாருங்கள்”

மீனும்புக்கும் உடைஉடுத்தி வாயெல்லாம் பல்லாக்க கண்களில் அழகு நாட்டியமாட புருவங்களின் வளைவுகள் நளிமீட கையில் சிறுபார்சலுடன் வந்தாள் அருணா.

பாப்லிட்ட தலைமுடி சாம்புவின் நறுமணம் காற்றுடன் கலக்கிறது. காற்றாடிவிட்ட கடதாசிபோலவோ என்னவோ காற்றில் அசைந்தன கூந்தல். இல்லையில்லை பாதிக்கூந்தல்.

அவள் மதியழகன், சுமணா ஆகியோருடன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவள். படிப்பில் பண்பிலும் அவளுக்குநிகர் அவளேதான். அழகு காட்டி மற்றவர்கள் கவனத்தைத் தன்பால் இழுப்பதில் வல்லவள். இல்லை, இல்லை அவளது அலங்காரம் இழுக்கவைக்கிறது.

சுருங்கச் சொன்னால் நவநாகரீக நங்கை - உதவி செய்வதில் முன்நிற்பவள். பணத்தில் நீச்சலடிப்பவளாகினும் பண்பு சிறிதும் நீங்கப்பெறாதவள். எல்லோரினதும் நன்மதிப்புக்கு பாத்திரமானவள்.

ஊரிலேயே பணக்கார வடிவேல் அவர்களின் ஒரே மகள் தகப்பன் பத்தடிபாய்ந்தால் இவளோ பதினாறடி பாய்வாள். உதவிசெய்வதில் அலாதிப்பிரியம். அப்படிப்பட்டவள் இன்று இங்குவந்திருக்கிறாள்.

உள்ளே அழைத்துச் சென்ற மதியழகன் சுமணாவைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே நாற்காலி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அதில் அமரச்செய்தான்.

“மதி சுமணா இருவரும் சுகமாக இருக்கிறீர்களா?” அருணா மதியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ஆமாம் இருவரும் சுகமாக இருக்கிறோம்” என்று மனசறிந்து பொய்சொன்னான் மதியழகன்.

ஓ! படித்தவங்களுக்கேயுரிய உள்வீட்டுவிரிசலை - பிரச்சனையை - வேதனையை - பிறரிடமும் மழுப்பித்தாம் நன்றாக

வாழ்வதை சொல்வதிலே திருப்தியுறுவது போல இவனும் சொல்கிறானோ?

உடனே அருணா சுமணாவின் வயிற்றைக்காட்டி “இங்கே சுமணாசுகமல்லாது இருக்கிறாளே” என்று சொல்லிச்சிரித்தாள். அதில் வேடிக்கை களங்கமற்ற தன்மை தெரிந்தது.

ஆனால் சுமணாவும் மதியழகனும் சிரிக்கமுயற்சித்தார்கள். வெறுமை படர்ந்தது.

மௌனம்....

நீண்ட மௌனத்தை அருணாதான் கலைத்தான்.

“சுமணா இது எத்தனையாவது மாதம்” – அருணா

“எட்டாவது” – சுமணா

“ஓ. இன்னும் இரண்டுமாதம்” கூறிச்சிரித்தாள் அருணா.

“சுமணா என்ன பெயர் வைப்பதாக உத்தேசம்” – அருணா

“எது பிறக்கும் என்பது தீர்மானமில்லையே” அப்படிச் சொன்னவன் மதியழகன்.

கலகல்வென்று சிரிப்பு!

“பிறந்ததும் எனக்கு அறிவிக்கத் தவறமாட்டீர்களே” அருணா கேட்டாள் இப்படி.

“கண்டிப்பாக உமக்கு அறிவிக்கத்தவற மாட்டோம்” பதிலளித்தாள் சுமணா.

மதியழகன் சுமணாவைப் பார்த்தான். வந்தவருக்கு தேனீர் கொடுக்கும்படி சைகைசெய்வதை உணர்ந்த சுமணா எழுந்து உள்ளே சென்றாள்.

அவளது நெஞ்சு படபடத்தது... ஏன்?

ஓ! தேனீர்ப்பதார்த்தங்கள் இல்லையே என்றகவலையோ.

“கடவுளே ஏழையாய் பிறந்தவன் சிநேகிதம் என்றும் உறவு என்றும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதப்பா. வரும் விருந்தினர்களை உபசரிக்கக்கூட வாக்கில்லாதவர்களாக்கும் ஏழ்மை வேண்டவே வேண்டாம்”

நினைத்த அருணாவின் நெஞ்சில் என்னவோ செய்தது. கையைப் பிசைந்தாள். யாரிடம் கடன் வாங்குவது. யார் அவர்களுக்கென்று தர இருக்கிறார்கள்.

“ஓ... ஏழ்மை எவ்வளவு பயங்கரமானது”

இனிமையான சுகத்துடன் வீசியகாற்று அவள் உடலைத்தழுவிச் சென்றும் உடல் வியர்த்துக் கொட்டியது. சுகந்தம் கூட வயிற்றைக் குமட்டச் செய்தது.

கண்ணில் தென்பட்ட தீப்பெட்டியை எடுத்தாள்.

“மதி எனக்குத் திருமணம் வருகிறவெள்ளிக்கிழமை”

“ஓ அப்படியா மிக்க நன்றி”

அருணாவின் முகத்தில் தோன்றியது பெண்மையின் பூரிப்பா? நட்பின் ஆதங்கமா? சிரிப்பில் தெரிந்தது நாணமோ?

மீண்டும் மதியழகனே தொடர்ந்தான்.

“யார் அந்தப்பாக்கியசாலி அருணா”

“நம்முடன் படித்த ஜெயகாந்தான்” அருணா முகஞ்சில்லிட நாணத்துடன் கூறினான்.

காதல் மனித வாழ்க்கையில் அத்தியாவசியமாகி விடுகிறது. பல்கலைக்கழகத்தில் இது சகஜமானதுதான். காதல், கல்யாணத்தில் முடிவது அரிதுதான். அதுவும் சிலரது காதல்வாழ்வு விரத்தி - வேதனை - சோதனை - ஏமாற்றம் என்பன கோடிட்டபடி இருந்துகொண்டிருக்கும். சிலரது வாழ்வு பணமும் சேர்ந்து விட்டாலோ இன்பம்.... இன்பம் ஒரே இன்பம்தான். அந்த இன்பத்திற்கு ஈடுஇணைகிடையாது.

மதியழகன், சுமணா திருமணம் இன்னும் இன்பத்தைக் காணவில்லை. முடிவற்றசோகம் தானோ?

“நன்றாக வாழ எனது வாழ்த்துக்கள்” கூறினான் அவன்.

திருமண அழைப்பிதழை மதியழகனிடம் நீட்டினான் அருணா. அவனது முத்துப்பல் பொன்நிறம் காட்டியது.

மஞ்சள் பூசுக்குளித்த முகம் பளிச்சிட்டது.

வாங்கியவன் மேல்கவரை விரித்து அதனுள் இருந்த கார்டை எடுத்துப்பார்த்தான்.

அழகாக இருந்தது அச்சுப்பதிவு. எண்ணங்கள் குமிழியிட்டனவோ? தனது பெற்றோரின் எதிர்பார்ப்புக்களை இந்தளவில்கூட நிறைவேற்ற முடியாதவனாகிவிட்டதை எண்ண வேதனை விஞ்சியது.

காதலிக்கும் போது அந்தஸ்து ‘கௌரவம் தனது குடும்பத்தினர்க்கு - உறவினர்க்கு ஏற்ற இடத்தில் காதலித்தல் வேண்டும். பணம்’ அந்தஸ்து உள்ள இடத்தில் காதலித்தால் பிடித்தது புளியங்கொம்பு என்று வந்து சூழத்தொடங்கும். அவை இல்லாவிட்டால் முந்திவந்த செவியை பின்னே வந்த கொம்பு மறைத்த கதையாகத்தான் கதைப்பர்.

தனது காதல் வாழ்வையும் அருணா தொடங்கப் போகும் காதல் வாழ்வையும் நினைத்துப் பார்த்தான். ஒருபுறம் சோகத்தின் பிம்பம். மறுபுறம் அழகின் வெளிப்பாடு இன்பத்தின் சுவைகள்

காலம் மாறினால்...?

நிலைமைகள் மாறுமா?

தேவைகள் நிரம்பி வழியும் நிலையில் உள்ள மனிதவாழ்வு நிரந்தரமான தீர்வுகளைக் காணப் போவதில்லை.

கடல் நீரினைப் படைத்த இறைவன் அதில் உப்பைக் கலந்தான். மலைவீழ் அருவியில் இனிமையை விதைத்தான்.

தன் வாழ்வினை உப்பு நீருக்கும் அருணாவின் வாழ்வை அருவிக்கும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது அவனதுமனம்.

சோகத்தின் வளர்ச்சி தத்துவத்தின் பிறப்பிடமாகிறது என்று மதியழகனின் எண்ணங்கள் காட்டின.

“எனது வாழ்க்கைப் பாதையில்

எரியும் இரண்டு தீபங்கள்

எண்ணை இல்லை ஒன்றிலே

என்ன இல்லை ஒன்றிலே”

என்ற பாடலை நினைத்தப் பார்த்தான். அவன் சிரித்த சிரிப்பில் தாக்கமிருந்தது.

அருணாவே மௌனத்தைக் கலைத்தாள்.

“ஏன் மௌனமாகி விட்டீர்கள்?”

“ஒன்றுமில்லை”

“பல்கலைக்கழக வாழ்வைப் பற்றி சிந்தித்தீர்களாக்கும்” எனக் கூறினாள் அருணா.

பெருமூச்சுவிட்டான் மதியழகன்.

“உங்கள் பெருமூச்சிலிருந்து முதுமையின் சாயல் தெரிகிறது மதியழகன்”

பெருமூச்சுக்கூட முதுமையாகிவிடுகிறது பாதீரா அருணா? பல்லைக்கழக வாழ்வு என்பது ஏன் பொதுவாக இளமையே இனிப்பானதுதான். அதன் முடிவுதான் சிலருக்குக் கசப்பாக இருந்துவிடுகிறது”. இப்படிக்கூறியவன் மதியழகன்.

“விரக்தியின் விளிம்பில் நின்று பேசுகிறீர்கள் மதி”

“அதுதான் சொன்னேனே! இளமை தந்த இனிப்பு சிலருக்கு கசப்பான முடிவுகளைத் தந்து விடுகிறது என்று”

“தத்துவம் பேசுகிறீர்கள்”

யார்யாரோ எல்லாம் நேரத்துக்கு நேரம் மாறிமாறி தத்துவம் கொள்கை என்று தம்பட்டம் அடித்துத்திரிகிறார்கள் உண்மையான தத்துவம் ஏழ்மையிலிருந்து ஏமாற்றம் தந்த விரக்தியிலிருந்துதான் வருகிறது என்பதை உணராவதில்லை யாரும்... உணர்ந்தவர்கள் கூட புரியாதவர்களாகி விடுகின்றனர். புரியாதவர்கள் புரிந்து கொள் முயற்சிப்பதுமில்லை.

“அளவுக்கு மிஞ்சிய ஆசைகளை வளர்க்க மட்டும் உரமிட்ட ஆண்டவன் அதை ஈடுசெய்ய வறுமையைத் தந்திருக்காதிருந்தால்?”

“அருணா இருப்பவர்கள் கொடுப்பதுமில்லை. கொடுப்பவர்களிடம் இருப்பதுமில்லை. மனம் மட்டும் இருந்தால் போதும் மனமும் துணை செய்ய வேண்டும். இந்தியாவில்கூட பிச்சைக்காரர்நலவாழ்வு நிதி என்ற ஒன்று உண்டாக்கி உதவுகிறார்கள். இன்னொரு நாட்டில் கூட பிச்சைக்காரர்களே இல்லையாம். அப்படி நமது நாடு ஆகாவிட்டாலும்கூட வழியமைத்து விடலாம் அல்லவா”

“எப்படி?”

“இருப்பவர்கள் முதலிட்டு தொழில்வளம் பெருக்க உதவவேண்டும். கறுப்புப்பணம் உலவுவதைத் தடுத்து அதனை நல்வழியில் செலவிட வழிவகுக்க வேண்டும். எனக்காக மட்டுமின்ற என்னைப்போல எத்தனையோ பேர் பட்டங்களை மட்டும் சுமந்து கொண்டு வாழ்வா! சாவா என வாழ, ஒரு சிலர் வெளிநாட்டில் தொழில் தேடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டள்ளனர். மருத்துவத்தில் டாக்டரானவர்கள் ஓரளவு ஆஸ்பத்திரியில் இடம் பிடித்து விடுகிறார்கள். எம்மைப் போன்ற B.A. காரர்கள் கதி....? நினைத்துக் கூடப்பார்க்க முடியாத நினைவுகள்....

“மதி அதிகரித்துவரும் பிரச்சினைகளை அதாவது குடித்தொகை, வேலையின்மை இரண்டையும் தீர்க்க முடியாத நிலையிருக்கும்போது...?

“அருணா நம் முன்னோர்கள் செய்துவந்த தவறுகள் எதிர்காலத்தில் எங்களின் வாழ்விற்கு தடைகளாக உள்ளன. அந்த நேரமே வயலிலோ கூலிவேலையோ செய்யப்பழகியிருந்தால் அல்லது படிப்பது உத்தியோகத்திற்கல்ல என்ற சிந்தனைகள் ஊட்டப்பட்டிருந்தால் என்னைப் போன்றவர்களின் நிலை ஏற்பட்டிருக்காது.

“உண்மைதான் மதி” நமது சமூகம் வகுத்துத் தந்த கட்டுப்பாடுகளின் நெருப்புச்சுவர்களாக தொட்டால் இழுக்கும் முட்டினால் அழிவைத்தரும் “எல்கறிக்காக” உள்ளது.

“சுவர்கள் உடைய நம்மிடம் இருக்கும் சக்திகள் எழுத்தில் தான் செயலில் இல்லையே அருணா”

“மதி உங்களுக்காக நான் அனுதாப்படுகிறேன். எனது அப்பாவின் தொழிற்சாலையில் வேலை போட்டுத்தர நான்சிபாரிசு செய்தாலும் இப்போது அது சாத்தியமில்லை. ஏனென்றால் வேலை வேலை என்று அலைந்தவர்களை வேலையில் சேர்த்து ஊருடன் இருக்கும்படி வசதி செய்து கொடுத்தும் அவர்கள் வேலையில் அக்கறையின்மை “சம்பளம் போதாது” குடித்துவிட்டுவந்து சண்டை போடுதல், பின் வேலை நிறுத்தம் அது இது என்று தொடங்கிவிடுவதால் அப்பாவிற்கும் மனம் சலித்துவிட்டது”

“தொழிலாளியின் மகத்துவம் – தொழிற்சங்கத்தின் வளர்ச்சிலே இதுதானே” என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே பார்த்தான்.

சுமணா கண்ணால் கூப்பிடுவது தெரிந்தது.

“ஒரு நிமிடம் அருணா இதோ வந்துவிடுகிறேன்” என்றவாறு உள்ளே சென்றான்.

அருணா அழைப்பிதழை வெளியே எடுத்தாள்...

பக்கத்துவீட்டில் கேட்டுப்பார்த்தும் கிடைக்காததால் சுமணா கலங்கினாள். மதியழகனிடன் விசயத்தைச் சொன்னாள்...

“தேனர் கொடுக்கக்கூட வழியில்லாமல் போய்விட்டதே சீ என்ன வாழ்க்கை இது”

வெளியே கார்ஸ்டாட் செய்யும் ஒசைகேட்டது. அருணா வந்த அம்பாளிடர்க் கார் புழுதிமணலை கிளப்பிவிட்டபடி சென்று கொண்டிருந்தது.

ஓ! அவள் சென்றுவிட்டாளே என்ன நினைத்தாளோ என்மீது என்ன கோபம் கொண்டாளோ? ஒருவேலை அவசர வேலையோ? முன்னிட்டுச் சென்று விட்டாளோ” என நினைத்துக் கொண்டு உள் திரும்புகையில் கண்ணில்பட்டது அருணா தந்த அழைப்பிதழ். பார்த்துச்சிரித்தது.

“ஓ என்னைப் பார்க்காது” அவளைப் பார்த்து முளையைக் குழப்புக்கிறீர்களே. என்னைப் பார்த்தால் என்னவாம் என்று கூறுவதுபோல் இருந்தது.

நட்பு என்பதைப் பற்றி பலர் பலவிதமாகக் கூறியதையும் எழுதியதையும் கேட்டும் படித்தும் இருக்கிறான். ஆனால் நேரடி அனுபவம் இப்போதுதான் அவனுக்கு கிடைத்துள்ளது. சுமணாவின் தொடர்புக்குப்பின் அறுந்து போன உறவைவிட இப்போது அருணா சொல்லாமலே வெளியேறியது அவனுக்கு ஏதோ போலிருந்தது.

நாம் ஒன்று நினைத்தால் தெய்வம் ஒன்று நினைப்பது நியதியல்லவா?

சமுதாயப் புழுதியில் ஏற்றுண்டு வதைபடும் மனித இனத்திற்கு விடிவு என்பது பூச்சியம்தானோ?

கடதாசிக் கூட்டத்தில் துரும்பு பெரிதாகிநின்று வெட்டி விளையாடுவது போலத்தானோ! விதி விளையாடுகிறது. துரும்பைக்கூடச் சமாளித்து விடலாம். விதியின் கோரப் பற்களின் பிறாண்டலுக்கு இரையாகாது தவிர்ப்பது இயலாத காரியமே.

அருணா அவனுடைய பல்கலைக்கழகச் சிநேகிதிதான் என்றாலும் இருவரினது நட்பு தெய்வீகமானது என்று கூடச் செய்யலாம்.

ஏனெனில் இளமையின் விளிம்பிலே நிற்கும் புதுமலர் அருணா. செல்வச் செழிப்பிலே வளர்ந்தாலும் இளமைநாட்டிய ராணியல்லவா. மதியழகனும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஒருங்கிப் பழகுவதைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு அர்த்தம் காப்பிக்கும் மனித மிருக உலகத்தில் வாழும் இவர்கள் சூழ்நிலைகள் பல சந்தித்தும் உள்ளத்தில் களங்கமற்ற வாஞ்சையுடன் பழகி வந்தனர். இவர்கள் தூயநட்பை பிறர் தவறாக நினைத்தாலும் சுமணா தவறாக நினைக்கமாட்டான். ஏனென்றால் அவள் “சோஷியல் முவ் மென்ற” எனும் உலகத்தில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவள். விருந்து வைபவங்களில் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து ஆடுவதையே இவர்கள் உலகம் விரும்புகிறது. அருணா, மதி நட்பு பலம் வாய்ந்த நட்பாக - தூய வாஞ்சையாகத்தான் வளர்ந்ததே தவிர காதல் - களங்கம் என்ற வார்த்தை குறுக்கிடவில்லை.

ஒரு பெண் ஆடவனுடன் கதைத்தாலோ - அல்லது ஆண், பெண்ணுடன் கதைத்தாலோ காதல், கீதல் என்று பிதற்றும்நிலை இவர்களுக்கு சிஞ்சிற்றும் ஏற்படவில்லை. இதனால் இவர்கள் நட்பு

வளர்ந்தது.

சுமணா இவர்கள் நட்பை அறிந்ததினால் தான் மதியழகன் மீதுள்ள காதலை துறக்கவில்லை. "நல்லவர்கள்" என்று நாம் யாரை முடிவு கட்டி விடுகிறோமோ அவர்கள் என்றுமே நல்லவர்களாக நம் கண்ணுக்குத் தென்பட்டுவிடுகிறார்கள்.

நல்லவனாகத் தனது இதயத்தில் வரித்துக் கொண்ட சுமணா வல்லவனாக - படரும் கொடியாகத் தன் இதயக்கம்பத்தில் படரவிட்டாள். சூழ்நிலைகள் இடம் கொடுத்தால் கொடி சீக்கிரமாக - இறுக்கமாகப் படரக் கேட்கவும் வேண்டுமா? எவ்வளவு சீக்கிரம் படரமுடியுமோ - படர வேண்டுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் படர்ந்து விடுகிறது.

படர்ந்து செடி கூடுகட்டிக் காய்கவும் பார்த்தால்...?

ஆகாயம், மழை பொழிந்தால் ஆற்றுக்குக் கொண்டாட்டம் - ஆறெல்லாம் நெல்விளைஞ்சால் பூமிக்குக் கொண்டாட்டம் என்று ஒருத்தி பாடினாளே.

சுமணாவின் உள்ளம் பூரித்து விரிந்தது.

ஏழேழு ஜென்மங்கள் பிறவி எடுத்தாலும் மனமொத்த தாம்பத்திய வாழ்வு வாழ முடியுமானால் அது சிறந்ததாகத்தானே இருக்கமுடியும்.

சிறந்த வாழ்வு கிடைத்தது. வளமான வாழ்வு கிடைக்கவில்லையே. பணக்கார உலகத்தில் துடிக்கும் சிறு புழுவாக வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது வேதனைக்குரியதுதான். இந்த வேதனைக்கு முடிவு என்பது இல்லையோ.

நெடுமுச்சு ஆழ்ந்து எழுந்தது.

அருணாவைப் போல் செல்வச் செழிப்பில் பிறந்து செல்வச்செழிப்பில் வாழும் ஒருவர் திருமணம் செய்து இன்பமாக வாழத்தன்னால் முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் இருந்தாலும் இதயத்தால் வாழ்த்தத் தவறவில்லை.

உடலில் கைப் பட்டதும் நிமிர்ந்தாள்.

அருகில் தன்னைப்போலவே கற்பனைக் கடலில் நீந்தி விளையாடிவிட்டு தலையுணர்ந்துவந்த மதியழகனைக் கண்டாள்.

கண் கடித்தது. கசக்கிக் கொண்டாள்.

மனிதனுக்கு புகுத்தறிவு என்ற அறிவைப்படைத்த ஆண்டவன், கற்பனை செய்யவும் சிந்தித்துச் செயலாற்றவும் சுதந்திரம் வழங்கியுள்ளான். ஆனால் மனிதனோ சுதந்திரத்தை பாதுகாத்து மனிதனாகின்றான். சிலவேளைகளில் சுதந்திரத்தை ஊதாசினம் செய்து மிருகமாக்கிறான். கேவலம் மிகுந்த சமுதாயத்தில் சுடு வெயிலில் எறியப்பட்டு வதைபடும் ஏழையர் வாழ்வு விடிவற்றதாகிவிடக் கூடாதல்லவா என நினைக்கையில் மனிதனாக ஏன் பிறந்தோம் எனக்கூட நினைக்கத் தோன்றுகிறது. நினைப்பது எல்லாம் நடப்பதில்லை. நடந்துவிட்டால் தெய்வம் என்று ஒன்றுமில்லை என்ற நிலைக்கு மனிதன் தள்ளப்பட்டுவிடுகிறான்.

வாழ்ந்தோம் செத்தோம் என்றில்லாமல் புகழ்பூத்த வாழ்வு வாழ்த்துடிக்கும் மனித இதயம் எத்தனை? வாழ்த்துடிக்கும் எண்ணற்ற இதயங்களில் மதியழகனும் சுமணாவும் ஏன் இருக்கக் கூடாது.

அவர்கள் சிறப்புடன் சீரிய சிந்தனையுடன் ஏன் வாழக்கூடாது; தத்துவம் பேசிப் பேசி காலத்தைக் கழிக்கும் உலகத்தில் விடிவிக்கு வழியமைக்க யாரும் இல்லை. மற்றவர் அழிவுக்கு வழி சொல்லும் வீண்கூட்டங்கள் நிறைந்ததுதான் இந்தச் சமுதாயம். வாழப் போவதற்கு தடைகள் இல்லாமலிருந்தால் “ரோமியோ ஜூலியட்” காதல் மடிந்திருக்காது. அனார்கலி காதல் செத்திருக்காது. இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ மதத்தின் பேராவல் - இனத்தின் பேரால் - அந்தஸ்தின் பேரால் சாதியின் பேரால் நடைபெற்றுவரும் அநீதிகளுக்கு முடிவு காணத் துடித்தவர்களில் மதியழகன் இருக்கக் கூடாது. இங்கு மதம் இணைந்ததா? மனம் இணைந்ததா? சிந்தித்திருந்தால் சீரிய வாழ்வு இவர்கள் வாழ்ந்திருப்பர். சமூகக் கட்டுப்பாடு இவர்களை வாழவிடவில்லை. எங்கோ புகைவண்டியின் குரல் ஒங்கி மடிந்தது.

அத்தியாயம் பதினைந்து

தெய்வத்தின் மார்பில் சூடிய மாலை

தெருவினிலே விழலாமா?

தெருவினிலே விழுந்தாலும் வேறோர்

கை படலாமா?

ஒரு கொடியில் ஒருமுறைதான்

மலரும் மலரல்லவா

ஒரு மனதில் ஒருமுறைதான்

வளரும் உறவல்லவா

- கண்ணதாசன்

நினைவு மலர்களின் ஆலவட்டம் கண்ணைப் பறித்திடும்போது திருவிழாச் சப்பரத்து ஊர்வலம்போல நெஞ்சைக் குளிர்ச் செய்திடும் ஆற்றல் மனித இனத்திற்கு படைத்துள்ளான் இறைவன். ஏனெனில் நெஞ்சக்கடலில் ஆழ்ந்து முத்தெடுக்கும் திறமை உள்ளமையே.

சிருங்காரப் பதுமைபோல் வண்ண சிறகொடிந்து ஓய்யாரமோ இல்லையோ என நினைந்திருக்கும்படி படுத்திருந்தான் அபிலா.

முகவாட்டம் அவள் கவலையை உணர்த்திற்று. ஓ.... அத்தானின் மஞ்சத்தில் அவளை அவன் வீணை மீட்ட செழுஞ்சுடர் கன்னத்தில் முத்தந்தனை ஈர்ந்து ஏனையாரம் நாதனே நின் பாதக்கமலத்தில் சரண் புகுந்தேன் என எண்ணும்படி ஆழ்ந்துருகிடும் நிலையை மறந்து கவலை ஏன்? பெண் எனப்படுபவள் புரியாத புதிர்தான். சிலசமயம் சிலரது வாழ்விற்கு சவாலாகவும் வந்துவிடுகின்றாள்.

தனக்கென்று வரிநிட்டவனை இன்னொருத்தியின் பொருளா - உடமையாக்கப்பட்ட போது அந்த வேதனை தந்த ரணம் இருக்கிறதே சொல்லிமுடியாது. படித்தவள்தான். பண்புள்ளவள்தான். பணத்தில்

நீச்சலடிப்பவள்தான். ஆனால் அதற்கும் மேலான அன்பு என்ற கயிற்றில் இறுக்கப்பட்டு விட்டாளே. அன்பின் பிரிவு தாளமாட்டாதுதான்.

தாளம் தப்பாது ஆடும்போது சுருதி பிழைத்தால் எல்லாம் தவறிவிடுவதுபோல மனித வாழ்க்கையின் தத்துவம் பிழைக்கும்போது மனிதவாழ்வு நிம்மதியற்றதாகி விடுகிறது. இதனைத்தான் வாழ்வின் நோக்கம் என்று கருதி வாழ்ந்தவன் அந்நோக்கம் இடறுப்படும்போது நிலைகுலைந்துவிடுகிறான். சாவிற்கும் துணிந்து விடுகிறான். இல்லையேல் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பான். “எங்கே நிம்மதி அங்கே எனக்கோர் இடம் வேண்டும்” என்று சிந்திப்பான். ஆண், பெண் என்ற இருவரைப் படைத்த ஆண்டவன் - காதல் என்ற புனிதமான உறவை ஏற்படுத்தி பிரிவு என்ற தாழாமையையும் அங்கு உண்டாக்கி விடும் கொடுமை கொடுமானது.

வித்தாரப்பதுமை எனப் படுத்திருந்த அபிலாவின் மனஒட்டங்கள் மதியழகனுக்குப் பின்னாலேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தது. அவன் தனக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்ற கவலையில் புழுங்கினான். அவன் இறந்திருந்தாலும் பரவாயில்லை. தன் கண்முன்னாலேயே இன்னொருத்தி வாழ்கிறாள் என நினைத்து நினைத்துப் பொங்கினான். பெண்ணல்லவா பெண் மனம் போராடத்தானே செய்யும். “பெண்மையின் வார்த்தை ஒருகோடி அது பேசிடும் வார்த்தை பலகோடி என முன்னரே பாடி வைத்துவிட்டாளே.

மழை பெய்வது நல்லதுக்குத்தான். சிலசமயம் அது வெள்ளமாக வந்து ஊரையே அழித்துவிடலாம். காதல் நல்லதில் முடிந்தால் சந்தோசம்தான். அது கானல் நீரானால்...?

“நான் ஏன் அவரின் நட்புக்குள் சிக்கினேன்” எனக்குக் கிடைக்காத பொருளை அடைய ஆசைப்படுவது எனக்கும் பழக்கமாகி விட்டதே. என் மனத்தை மாற்ற முடியாதா? என் உடல் அழிந்தால்தான் உள்ளக் கமலநாயகன் நினைவு அளியும் எனப் பலவாறாக அழுதாள்.

“ஆண்களே பெண் இனத்தை வாழ்விடுங்கள். அவர்களின் ஆத்மாவில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் சப்தஸ்வரங்கள் சுருதி தப்பாது ஒலித்துக் கொண்டிருக்கட்டும். அவர்களின் இதய ராகங்கள் ஓய்ந்தால் அங்கு அக்கினி மழை பெய்துவிடும்” என அன்றொரு நாள் மாணவர் மன்றக்கூட்டத்தில் தான் பேசியதை நினைவு கூர்ந்தாள் அபிலா.

உணர்விழந்து போகுமுன்னே ஓடிவரச் சொல்லி வெண்முகிலை அணைத்திருப்பாள். ஆனால் அவள்தான் சரித்திரநாயகி இல்லையே. அகலிகையாக இருந்திருந்தால் சாபவிமோசனமாவது கிடைத்திருக்கும். சீதையாக இருந்திருந்தால் தீக்குளித்து கைப்பிடித்திருப்பாள்.

அவள்தான் நவீனசாம்ராஜ்யத்து அனார்கலி

ஆசைக்கு ஒரு தந்தை

அன்புக்கு அண்ணன்

இவர்கள் போதுமா இவள் வாழ்வதற்கு...?

சின்னப் பாப்பாவாக இருந்திருந்தால் அடம் பிடித்திருப்பாள். “மதியழகன் வேண்டும்” என்று அட்டகாசம் கூடப் பண்ணியிருப்பாள். அவளால் எதுவும் செய்ய முடியாது. அழுது தீர்க்கத்தான் முடிந்தது.

அழுகை - கவலை உள்ளவனுக்குச் சிறந்த மருந்து. அழுது தீர்த்தால் மனப்பாரம் குறையும். அழுது அழுது முகம் வீங்கியதே தவிர துயரம் தீரவில்லை.

“கணையாழி இங்கே

மணவாளன் அங்கே

காணாமல் நானும் உயிர் வாழ்வதெங்கே”

எனப்பாட அவளால் முடியவில்லை. பஞ்சணை மெத்தைகூட முள்ளாய்க் குத்தியது. மின்விசிறியால்கூட அவள் உடலில் பட்ட வியர்வைத்துளிகளை அகற்ற முடியவில்லை.

மனிதமனம் விசித்திரமானது. காலநேரத்தில் மனம் மாறி காரணம் கேட்டபின் “சோஷ்யல் மூவ் மென்ற” என்று கூறும் இக்காலத்தில் இப்படி ஒரு பெண்ணா

சீதனம் எனும் கொடு நெருப்பால் அல்லலுறும் பெண்ணினத்தின் சோகம் கண்டு விழித்தெழும் இளம்பெண் சந்ததியில் சோர்ந்து உணர்விழந்து கொண்ட காதலுக்காக தன்னையே கருக்கிக் கொண்டிருக்கும் இவள் எங்கே....?

“இந்த மானிடக் காதலெல்லாம்

ஒரு மரணத்தில் முடிந்துவிடும்

இந்த மலர்களின் வாசமெல்லாம்

ஒரு மாலைக்குள் வாடிவிடும்

நம் காதலின் தீபம் மட்டும்

எந்த நாளிலும் கூடவரும்”

என்று எங்கோ ஒலித்தபாடல் இவளுக்குத்தானோ? உள்ளத்தால் வரித்தவன் வேறொருத்தியின் சொந்தமாகி விட்டான். நானேன் அவரையே நினைந்து வாடுவது என்று சிந்தித்திருந்தால் அவள் பாக்கியசாலிதான். புத்திசாலிதான். ஆனால் அவள் படிப்பு - அந்தஸ்து காதலின் முன்னே தூசாகிவிட்டதே.

அவளது அழகுக்கும், இளமைக்கும் மாப்பிள்ளைகளா கிடைக்கமாட்டார்கள்? இவளது தந்தைக்குத் தெரிந்தவர்கள் எத்தனைபேர்? தமயனுக்குத் தெரிந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? ஏன் தனக்கே தெரிந்த ஆண் நண்பர்கள் எத்தனை பேர்? இவர்களை தேர்ந்தெடுத்து மணம் செய்திருக்கலாம்.

உடல் மெலிந்திருக்காது - உள்ளம் நொந்திருக்காது - இப்போ “பாலும் கசந்ததே - பஞ்சு மெத்தையும் நொந்ததே தாவி கடக்கவும் முடியலையே” என்கின்ற நிலையில் வாழத்தான் வேண்டுமா?

அனார்கலியாவது சரித்திரத்தை உருவாக்கினாள். மும்தாஜ் தனது சாவின் மூலம் தாஜ்மகாலை உருவாக்க வழியமைத்தாள். சீதை கூட தீக்குளித்து பெண்ணின் பெருமையை நிலைநாட்டினாள். ஆனால் தன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே.

சுழன்று படுத்தாள்.

கூந்தல் தலையணையில் பரந்து படுத்து சுகம் கண்டது. வியர்வைத் துளிகள் அவளின் பிடரியைக் குளிப்பாட்டின.

நைட் கவுனின் சிதைவினால் அவளது கால்ப்புறச் சதைப் பிடிப்பான பகுதி சிவப்பேறி அழகூட்டின. மார்பின் பொருமல் சிதைந்திருந்தாலும் அழகுதான்... அழகின் சாறு பருகிட ஆயிரம் இளைஞர்கள் காத்திருந்தாலும் அவள் தன்னை - தன் அழகை ஆராதிக்க மதியழகன் ஒருவனுக்கே உரிமை உண்டு என நம்பி இருந்தாள். அது பொய்த்து விட்டதே - இளிக்கின்ற இளமையை சிரித்தே அனுபவிக்காமல் துயரத்தின் விளிம்பில் அழுதுவிடிந்து கொண்டிருந்தாள். காதல் புனிதமானது என அறிஞர்களால் கூறப்பட்டாலும் காதல் தரும் வேதனை சொல்லிமுடியாது....

கீழே குசினியிலிருந்து குளம்பின் வாசனை வீசியது... அது மூக்கில் உணர்ந்தால்தானே... அவளுக்குத்தான் இவ்வுலகின் நினைவு இல்லையே.

காய்கறி வெட்டுவதில் ஆயாவிற்கு ஒத்தாசை நல்கினால் கவலையை ஓரளவு மறக்கடிக்கலாம் என்று நினைத்தாளா? இந்தக் காதல் ஒரு பொல்லாத வியாதி என்பதை என்றோ எழுதி வைத்துவிட்டார்களே.

“எண்டி சமையல் கட்டில நான் மாறடிக்கிறேன். எவனோ ஒருத்தன் ஏமாத்திட்டான் என்கிறதற்காக தலையை இப்படி வைத்துக் கொள்வார்களா? சாப்பாடு தண்ணீர் எதுவுமில்லாமல் சதா அவனையே நினைத்தால் அவன் வந்துவிடவா போகிறான். சும்மா வந்து அடுப்பைப்பார். இல்லாட்டி படிக்கிறதுக்கு ஏதாவது இருந்தால் படி... எனியும் இவ்வாறு இருந்தால் எனக்குக் கெட்ட கோவம் வரும்” என்று யாராவது கூறவில்லையே.

“நெடுக படுத்திருந்தால் மூதேவி பிடிக்கும்” என்று கூறக்கூட ஆக்களில்லையா?

போகிற போக்கைப் பார்த்தால் அவளது முடிவு கெதியில்தான் என்று நினைக்கத் தோன்றும். கேவலம் இந்தக் காதல் வந்து இப்படியா இவளை வாட்ட வேண்டும்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் காதலையும் மாற்றிக் காரணம் கேட்டால் “சோஷியல் மூவ் மென்ற” என்ற சிக்கலிலிருந்து விடுபட்டு ஓடும் பெண்கள் கூட்டத்தின் நடுவே இப்படி ஒருத்தியா?

காதலையும் மதிக்கத் தெரிந்த காதலால் உருகத் தெரிந்த இதயங்களும் உண்டு என்பதை நினைக்கத் தெம்பாகத்தானிருந்தது.

அபிலா!

அபிலா...!!

அபிலா....!!!

முன்றுமுறை கூப்பிட்ட பின்னரே திரும்பிப் பார்த்தான். அவளது தமயன் நின்றிருந்தான். “என்ன அபிலா பரீட்சை நெருங்குகிறது. ஞாபகமில்லையா”... “என்னண்ணா... எல்லாம் முடிந்துவிட்டபின் பரீட்சை எதற்கு?... என் வாழ்வில் எக்சாம் முடிந்து ரிசல்சும் வந்து விட்டதே. இதுக்கு மஞ்சி ஒரு பரீட்சையா? வேதனையுடன் கூறினாள் அபிலா.

“அப்படிச் சொல்லாதே அபிலா... காதலுக்குப் பின் வாழ்வு இல்லை என்ற நிலை உருவாகக் கூடாது. நீ படிக்கணும், பட்டம் பெறணும். என்றும் அல்லும் பகலும் உழைக்கிற நமக்காக நீ பரீட்சையில் தேற நீ படிக்கணும்... மனதை அலட்டாதே... முகத்தைக் கழுவீவிட்டுப் படி... இல்லாட்டி வா பீச்சுக்கப் போயிட்டு வரலாம்... அப்படியே கோயிலுக்குப் போயிட்டு வந்தால் மனம் லேசாகிவிடும்... ம... அபிலாவை எழுப்பினான்.

எழுந்திருக்க முயன்றான்...

முடியவில்லை....

அழைப்பது அண்ணனல்லவா... போகாமல் இருக்க முடியுமா? அவனுடன் சென்றால் - அவனுடன் கதைப்பதால் மனம் தாய்மையாகி கவனமெல்லாம் அடங்கிவிடுமே என்று தெம்புடன் எழுந்திருந்தான்...

அவளது நிலையைப் பார்த்ததும் சிரிப்புத்தான் வந்தது. கூடவே வேதனையும் வந்தது. பாவம் இவள் என்னமாதிரி இருந்தாள். என்னவாகி விட்டாள்.... பாசத்தை விட காதலுக்கு இவ்வளவு சக்தியா...

தந்தையிடம் நேராகச் சென்றான்.

★ ★ ★

திரும்பிப் பார்த்தான் சுதாகர் நின்றிருந்தான்.

“ஹாய்” என்று குசலம் விசாரித்தான்.

சுதாகர் அவனுடன் கூடப் படித்தவன் தற்போது வெளிநாட்டிலிருக்கிறான். ஊர்த்திருவிழா பார்ப்பதற்கு லீவில் வந்திருந்தான்.

“என்ன கல்யாணம் முடிக்கப் போவதாக பேசப்படுகிறதே உண்மையா” - மதியழகன்.

“ஆமாம் ஏதோ பெரிய இடத்து சம்பந்தமாம்.... சீதனம் அதுஇது கூடித்தருவினமாம்... அம்மாவும் அப்பாவும் ஒற்றைக்காலில், நிற்கினம்... சரி எண்டிட்டன்...” புன்னகையுடன் கூறினான் சுதாகர்...!

அழகாக உடுத்தியிருந்தான். வெளிநாட்டு உத்தியோகமல்லவா! தலை அழகாக வாரப்பட்டிருந்தது. கண்ணுக்கு கூலிங்கிளாஸ் அழகூட்டியது... இப்பொழுதே மாப்பிள்ளைதான். மதியழகன் மனதுள் சிரித்துக் கொண்டான்... மனிதன் எவ்வளவு விசித்திரமானவன்.

“எப்போது திரும்பிப் போகிறாய்” - மதி

“ஒரு மாதமாவது ஆகும்” - சுதாகர்

“எப்படி தொழில்” - மதி

“சுமார்தான் சம்பளம் கைநிறைய நியாயமாக பண்ணலாம்” - சுதாகர்.

“கார்கொண்டந்தியே வித்திட்டியா” - மதி

“இல்லை அப்பாவின் பாவிப்புக்கு இருக்கட்டும் என்று இருக்கிறேன்” - சுதாகர்.

கையில் கட்டியிருந்த கடிசாரம் அழகாகத்தானிருந்தது. அதை பிறர்காணவேண்டும் என்பதற்காக கையை ஆட்டியபடி இருந்தான்.

காற்றின் வேகத்திற்கு ஏ.ஸி. ரூமில் இருந்த மாதிரி இருந்தது மதியழகனுக்கு.

மனிதனுடைய வாழ்க்கை என்ன மாதிரியெல்லாம் அமைந்துவிடுகிறது... சுதாகர் தன் சகமானவன்தான்... அவனை நினைக்கும்போது பெருமையாக இருக்கிறது. தன்னையும் சேர்த்து நினைக்கும்போது பாழ்பட்ட பெருமையும் சேர்ந்து விடுகிறதே...

அருணா, சுதாகர், அன்சார் இவர்கள் தனது சகாக்கள் என்று நினைத்துப் பார்த்தான்... சுமணாவின் நினைவு தட்டியது... கண் கலங்கியது.

“அருணாவிற்குக் கல்யாணமாமே கடிதம் போட்டாள்” - சுதாகர்.

“எனக்கு.... அனுப்பியிருந்தான்” - மதி.

மேகக்கூட்டம் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. அரசமரத்துக்கிளைகள் ஆட்டம் ஆடுகின்றன. சிறுவர்கள் இலைகளை ஓடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குடத்திலே குடிதண்ணீர் ஏந்திச் செல்லும் பெண் கக்கத்தில் தண்ணீர் போத்தலுடன் செல்லும் ஒருவன். இவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். வாழப் பழகிக்கொண்டு விட்டிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கையில் வசந்தங்கள் வந்து குவியுமென கனவுகண்டு கொண்டிருந்த பொரிமாத் தோண்டி மாதிரி நாடெல்லாம் ஏதோ ஒன்றிற்காகத் தேடி அலைந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

“Love M ஆம் ஏண்டா சுமணா எப்படி இருக்கிறாளாம்... வயிற்றில் பூச்சி புழு ஏதாவது...” நமட்டுச் சிரிப்புடன் இழுத்தான் சுதாகர்.

“இருக்குடா உண்டாகி இருக்குது. அதுக்குத்தான் மருந்து எடுக்க வந்தேன். மறந்துட்டேன்” மதி கலவரமடைந்தான்... சுமணா தேடுவாளோ... வாழ்க்கை அழைக்கிறது போலும்.

“சரி வேண்டாம் அப்புறமாய்ச்சந்திப்போம்” சுதாகர் நகர்ந்தான்.

கடைவாசலில் காலைவைத்து ஏறினான் மதியழகன். “கடவுளே மருந்து கிடைக்க வேண்டும்”

பிரார்த்தனை பலமாகத்தானிருந்தது.

★ ★ ★

மாடிப்படிகளில் அழகு பிம்பம் போல் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தான் அபிலா.

“என்ன அபிலா ரெடியா” தமயனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“ரெடி” என்று கண்களால் பதில் கூறியபடி வாசலை நோக்கி நடந்தாள்.... மஞ்சள் நிற சாரி அவளுக்கு எடுப்பாகத்தானிருந்தது. சாரிக்கேற்ற பிளவுசும் அணிந்திருந்தாள். அவளது மேக்கப் இன்று அதிகமில்லைதான் என்றாலும் அவளது மேனிக்கு அதுவே போதுமென்றாகிவிட்டது....

தோட்டத்து ரோசாச் செடியிலிருந்த பூ சிரித்தது. “தன்னை எசமானியம்மா மறந்து விட்டாளோ! பாவம் அம்மா.... அத்தானின் பிரிவு என்னைக்கூட மறக்கச் செய்துவிட்டதே.... ரோசாப்பூவின் விம்மல் அவளுக்குத்தான் கேட்காதே.

மற்ற நேரமாக இருந்தால் ரோசா பூக்காதா என்று தவமிருப்பாள். இல்லாவிட்டால் யாரின் காலைப் பிடித்தாவது ஒரு பூ கடன் வாங்கிவிடுவாள். தனது கனவுலக ராஜனுக்குப் பிடிக்குமல்லவா?

இன்று...?

விதியாரைத்தான் விட்டது... மதியால் வென்று விடலாம் என்று சவால் விடும் பகுத்தறிவுவாதிகூட மதி கூடாதது என்பதைச் சிந்திப்பதில்லை. வாழ்க்கையின் ரகசியம் எதுவென்று புரியாது.

கார் கேற்றைத் கடந்து விரிரென்று வீதியில் பறந்தது... அபிலாவின் மனமுந்தான் பறந்தது....

அத்தியாயம் பதினாறு

பொன்னகை அணிந்த மாளிகைகள்
புன்னகை மறந்த மண்குடிசை
பசிவர அங்கே மாத்திரைகள்
பட்டினியால் இங்கு யாத்திரைகள்

- கண்ணதாசன்

மெயின் ரோட்டில் இறங்கி நேராகக் கார் சென்று கொண்டிருந்தது.

வீதியில் யாராவது அழகான வாலிபன் தனியே போனால் போதும்... மதியழகனின் நினைவில் இருப்பவளுக்கு போவது மதியழகனாகத்தானிருப்பான்.

“அருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்” என்று சும்மாவா சொல்லி வைத்தார்கள்.

அபிலாவைச் சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு ராஜனுக்கு பெரும்பாடாகிவிட்டது....

விரைந்து பின்னோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் அழகிய கட்டடங்கள் - ஆலமரங்கள் - அரசமரங்கள் - வாழைத் தோட்டங்கள்....

தக்காளி கத்திரி மிளகாய்ச் செடிகளின் தோட்டங்கள்... முந்திரித் தோட்டங்கள்....

அதோ அழகாக மந்தைக் கூட்டம் சென்று கொண்டிருக்கிறதே. கறுப்பு, வெள்ளை, மாநிறப் பசுக்களும் காளைகளும் ஜோடியாகப் பிணைந்து செல்வதை ரசிக்க மனது ரம்மியமாகத்தான் இருந்தது...

எல்லாவற்றையும் கடந்து பீச் ஓரமாக காரை நிறுத்தினான்.

பட்டாணி, கடலை பொரியல் விற்றுக் கொண்டிருக்கான் சிறுவன்.

அவனைக் கூப்பிட்டு சில்லறைகளைக் கொடுத்து பொரியல் பார்சல் ஒன்று வாங்கினான் ராஜன்.

“ம் கொஞ்சம் எடு அபிலா” அபிலாவிடம் நீட்டினான்.

“வேண்டாமண்ணா” சினுங்கினாள் அபிலா.

“கொஞ்சமாவது எடு அபிலா... எனக்காகவாவது” ராஜன் மெதுவாக ஆதரவுடன் அனைக்கும் மொழியில் கூறினான்.

தமயனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்! பனித்திருந்த கண் மடல்களை இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டார்கள்...

போலியான சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டார்கள். நாகரீகம் தெரிந்தவர்கள் போலும்...

சிறிது பொரியலை எடுத்துவிட்டு “போதுமண்ணா” என்றவள் கையில் சிறிது சிறிதாக உருட்டியபடி வாயில் ஒவ்வொன்றாகப் போட்டாள்... நீர் வாயில் சுரந்தது... உறிஞ்சி விழுங்கிக் கொண்டாள். தமயனை மீண்டும் பார்த்தாள்....

பொரியல் கைமாரியது... தூரத்தில் ஜோடிகள் இணைந்து சென்று கொண்டிருந்தனர்.

பிச்சைக்காரர் சிலரும் உலவினர்... கடல் அமைதியாக அசைந்து தாலாட்டுப் பாடி உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சிறுவர்கள் கடலில் குளித்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஆங்கிலேய தம்பதிகள் குளித்துவிட்டு வந்து மணலில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

காற்றில் மெல்லிய இசை தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது... ரம்மியமான பொழுதுகள் ரசிக்க வேண்டுமானால் மனதும் அதற்கு ஈடு கொடுக்க வேண்டும். மனமானது அலையவிடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் இவையை ரசிக்க முடியாது. அழகை பார்க்க முடியாது... எதையுமே சுவைக்க முடியாது....

நண்பர்கள் நட்பைப் பரிமாறுவதும் தம்பதியினர் தமது உறவைப் பரிமாறுவதும், இளைய காதல் ஜோடிகள் களிப்பெய்துவதும், சிறார்கள் இன்பமாக விளையாடிக் களிப்பதும் கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் தமது கற்பனை விரித்து வைக்கவும் உல்லாசப் பயணிகளுக்கு வியப்பு அளிப்பதுவும் சோகத்தின் விளிம்பில் நிற்பவர்களுக்கு மன ஆறுதலை தருவது இதுபோன்ற பொழுதுகள் - சூழ்நிலைகள் - இயற்கை வனப்புகள்தான். அவரவர் மனநிலைக்கேற்ப ஒவ்வொருவர் நிலையும் வேறுபட்டிருக்கும்.

இங்கு அபிலாவின் மனஆறுதலுக்காக ராஜன் அழைத்து வந்தாலும் அபிலாவின் சிந்தனை மதியழகனைச் சுற்றியவண்ணமே இருந்தது.

கண்கள் கூர்மையாக வெறித்தபடி கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவளைச் சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வர முயற்சித்த ராஜன் ஐஸ்கிரீம் கொண்டு செல்லும் ஒருவனைக் கூப்பிட்டு இரண்டு ஐஸ்கிரீம் கப்பை வாங்கிக் கொண்டு பர்ஸில் இருந்த பத்து ரூபாவை நீட்டினான்.

“சில்லறை இல்லையா துரை” - இது ஐஸ்கிரீம்காரன்.

“இல்லையே”? ராஜன் முகம் சுளித்தான்.

“இந்தாங்க மிச்சக்காசு” கூறியபடி ராஜனின் கைகளில் கொடுத்துவிட்டு “ஐஸ்கிரீம் சுவையுள்ளது - உடலுக்கு ஆரோக்கியமானது - குளுகுளுவென்றிருக்கும் ஐஸ்கிரீம்” விளம்பரப் பட்டியலை நீட்டி முழக்கியபடி நடையைத் துரிதப்படுத்தினான்.

அவன்... உழைப்பாளி... இதில் கிடைக்கும் இன்பத்தில் தன் வயிறு வளர்க்கிறான். நேர்மையுடன் உழைத்து தனக்கோ, தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கோ பகிர்ந்து கொள்ளுகிறான்... அழகிய உடைகள் அணியவில்லைதான். ஆனாலும் கந்தையைக் கூடக்கசக்கிக் கட்டியிருந்தான்.

ஏழைக்கும் பணக்காரனுக்கும் எவ்வளவு பெரிய வித்தியாசங்கள்.

கூடுவிட்டு ஆவி போகும்பட்டும் உழைப்பு.... கிடைப்பதில் சுகம்...

ராஜன் அவனின் வாழ்வோட்டத்தில் லயித்து விட்டானோ...?

தங்கையின் வாழ்வை நினைத்துப் பார்த்தான்...? அவளுக்கென்று ஒரு குறையுமில்லை. பணம் படிப்பு அந்தஸ்து... இதற்கு மேலாக அவள் விரும்பிய வாழ்வு கிடைக்கவில்லைதான். என்ன செய்வது... ஆணைக்கும் அடிசறுக்கும் தானே... தோல்விக்கு ஈடு கொடுக்கத்தானே வேண்டும்.

போன மாதம் கூட தந்தைக்கு பத்து லட்சம் நட்டம் வந்ததை நினைத்துப் பார்த்தான். என்ன மாதிரிச் சமாளித்துவிட்டார். தனது தந்தையை நினைத்துப் பார்த்தபோது அபிலா அவருக்கு மகள்... எனக்குத் தங்கை.

மதியழகனைப் படித்துப் பட்டம் பெற வைத்து தனது மகளுக்கு கட்டிவைத்துப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட தந்தையின் மனம் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டிருக்கும்!...

பணம் போனாலும் பரவாயில்லை... ஏமாற்றம் அபிலாவுக்கு என்றிருந்தவன் ஒரு சிங்களப் பெண்ணை மணந்து கொண்டது எத்தனை பெரிய ஏமாற்றத்தைத் தந்துவிட்டது.

தங்கையின் மகன் என்று வளர்த்த பயிர் அறுவடைக்கு முன்பே திருட்டுப் போய்விடுவது போல் சென்று விட்டதை நினைத்தால் எந்த மனம்தான் வேதனைப்படாமலிருக்க முடியும். “கலங்காதிரு மனமே உன் கனவெல்லாம் நிஜமாகுமொரு தினமே” என்று பாடியவனே கலங்கித்தான் போனானாம்.

நாம் எம்மாத்திரம்...?

“அப்பா என்னைப் படிக்கவைத்து பெரியவனாக்கினார். அபிலாவையும் அப்படியே செய்தார்... அதுக்கு மேலாக மதியழகனை உங்கள் தங்கை மகனாகக் கருதாது வளர்த்து ஆளாக்கினீர்கள். இன்று எம்மைஎல்லாம் ஏமாத்திவிட்டான். பரவாயில்லை ஏமாற்றம் என்பது ஒரு யதார்த்தமான விதி இருந்தும் மதியழகன் சிங்களப் பெண்ணையா மணந்துகொள்ள வேண்டும். வேறு பெண் நாட்டிலில்லையா. என் தங்கையின் வாழ்வு அஸ்தமனமாகிவிடுமோ என எனக்குக் கவலையாயிருக்கிறது. யாரை நொந்து யாருக்குப் பலன். தங்கை மீண்டு சிரித்து மகிழும் நாள் எப்போது என்பது புரியாமல் உள்ளது... காலம் தன்பாட்டிற்கு சிரித்துக் கொண்டு சென்று கொண்டிருக்கிறது... நாம் அதனுடன் போட்டி போட்டு சிரிக்க முடியவில்லையே... என் தங்கை அழகுப் போட்டியில் பங்குபற்றி ராணியாகவில்லைதான். ஆனாலும் அழகில்லையா அறிவில்லையா, அந்தஸ்தில்லையா? ஏன் அவள் வாழ்வு சிரிக்கவில்லை. காலம்பூராவும் கண்ணீரே சொந்தமாகத்தான் வாழப்போகிறாளா? விதி நல்லவர்களின் நண்பன் என்கிறார்கள்: நாம் நல்லவர்கள் இல்லையா? சோதனைகள்தான் நாம் முடிவா? என் தங்கையை ஏமாற்றியவனை காலம் சும்மாவா விடப் போகிறது... அவன் கஸ்டப்பட்டுச் சீரழித்து போவதை பார்க்காமலே போகப் போகிறோம்... சிங்களத்தியை மணந்தவன் சீரழிந்து போவான்... மொழி மதம் இவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தாது”.

ராஜனின் மனம் பேதலித்தது...

வாழ்க்கைக்கு மதம் மொழி இரண்டாம்பட்சம்தான். மனம்தான் இணைவது இங்கு முக்கியம். இதை ஏனோ ராஜன் மறந்துவிட்டான். அவனது விரக்தி அப்படிப் பேசவைக்கிறது போலும். அன்பின் இருப்பிடம் அழகின் உறைவிடம் என்பதை மறந்தவன் பேசும் பேச்சா இது என்று கூட எண்ணத் தோன்றும்.

அபிலா மதியை விரும்பியிருக்கலாம்... மதியழகனும் அபிலாவினை விரும்பி இருக்கலாம். இரண்டும் காதல் என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம். பாசமாகக் கூட இருந்திருக்கக் கூடாதா...? பிரிவின் விரக்தி கூட மனிதனை என்ன பாடுபடுத்துகிறது?...

வண்ணக்கலவையிட்டு நீலப்பட்டாடை உடுத்தி ஆடி அசைந்து வந்து கரையை முத்தமிடும் கடல் நங்கை எவ்வளவு பொருள் பொதிந்துள்ளவன்... சமயங்களில் கோபத்தில் கொந்தளிக்கிறான்... குதூலகத்தில் ஆர்ப்பரிக்கிறான்... வெறுமையுடன் அடங்கி அமைதியுமடைந்து விடுகிறான்... தியாகி என்ற பட்டமும் சில சந்தர்ப்பங்களில் பெற்று வருகிறான்.

பறவைகள் தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்துகொண்டிருக்கும் அழகேதனி....

அதற்குள் எத்தனை குதூகலம்... சோகம்... ஏமாற்றம்... எதிர்பார்ப்புகள்.. சொந்தம் பந்தம் தாய் பிள்ளை கணவன் மனைவி தாம்பத்தியம்... காலச்சுழற்சியில் அலைபடும் வாழ்க்கை....

இந்தக் காற்றுக்கூட என்ன இனிமையாக இத்மாக சில சமயம் புயலாக வீசி மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கிறது....

கைகளை ஊன்றி இருந்ததால் ஏற்பட்ட விறைப்பு கைகளை முன்னோக்கி மணலைத் தட்டி விட்டு சப்பாணி ஆகிறான்... அவன் உடுத்தியிருந்த பெல்வோட்டம் அவனது இடுப்புக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்தது... காற்றில் கலைந்திருந்த தலைமுடியை நீவி விட்டான். கர்சீப்பை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்தான்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

- அங்கே தோணி ஒன்றின் மறைவில் ஊடல் கொள்ளும் காதலர்கள்.

- தென்னை மரங்களைத் தோப்பாக்கிக் களி கொள்ளும் அமெரிக்கத் தம்பதிகள்.

- மணலில் வீடுகட்டிக் குதூகலிக்கும் சிறுவர்கள்.

- தங்கள் எஜமானர்களின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கார் டிரைவர்கள்.

- சில்லறைப் பட்சணங்கள் விற்கும் வியாபாரிகள்.

- தந்தையின் கழுத்தில் கட்டியபடி குழந்தை ஒன்று நிக்க அதைக் கிளிக் செய்யும் மனைவி...

- அதோ மாமரத்தில் இரைகொடுக்கும் பட்சி - அதன் கீழே அதன் அழகை ரசிக்கும் இளம் ஜோடி. மனம் இதமாக இருந்தது ராஜனுக்கு... இதம் மிகுந்த வாழ்க்கையில் சூன்யங்களும் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அபிலாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான் ராஜன்.

அவள்....

தூரத்தில் ஆடி அசைந்து வந்து கொண்டிருக்கும் தோணியைப் பார்த்தபடி புன்சிரிப்புடன் கால்களை மடித்து ஒருகையால் கூட்டியபடி மறுகையால் மணலில் அழகாக மதியழகன் அபிலா என்று எழுதிவிட்டு பிள் அபிலா என்று எழுதியதை மறைத்துவிட்டு மதியழகன் என்றெழுதியதைப் பார்க்கிறான். பின்னர் மதியழகன் என்று எழுதியதை அழித்துவிட்டு அபிலா என்று எழுதியதைப் பார்க்கிறான்.

ராஜன் மனம் சுருக்கென்றது.... அபிலா தான் தனி மரமாகிவிட்டதை உணர்கிறாளா? எண்ணக் கோலங்கள் சிதைகின்றன போல இருந்தது ராஜனுக்கு. மரங்கள் முறிந்தது போலவும் கடல் கொந்தளிப்பது போலவும் பிரளயமே வந்துவிட்டது போல் கண்கள் குத்திட இதயம்... ஓ....

தன்னை ஒருவாறு சுதாரித்துக் கொண்டான்.

“அபிலா” மெதுவாகக் கூப்பிட்டான் ராஜன்.

“ம்” கொட்டினாள் அபிலா.

“உன் எண்ணம்தான் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளலாமா”

“....” மௌனம்.

“ஏன் பதிலே கிடையாதா” ராஜன்.

“பதிலே இல்லைத்தான் என் வாழ்க்கைக்கு” அமைதியாகக் கூறினாள் அபிலா.

திடுக்கிட்டான்.

“ஏன் அப்படிக்கூறுகிறாய் அபிலா”

“பின் எப்படிக்கூறுவதாம்”

“நாங்கள் எல்லாம் உயிருடன் இருக்கும்போது இப்படி நினைத்தது தவறு இல்லையா அபிலா” கலக்கத்துடன் கூறினான் ராஜன்.

“அண்ணா அப்பாவும் நீங்களும் சேர்ந்து அன்பைச் செலுத்துகிறீர்கள். மறுக்கவில்லை. மறக்கவும் இல்லை.. இருந்தும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அத்தானின் அன்பான பண்பான முகம் என்னுள் பதிந்துவிட்டதே... அதை அழிக்க முடியவில்லையே... அவரின் நம்பிக்கைப் பார்வைகள் ஒளி சிடைக்கும் என் பேச்சு என்னை விட்டுச் சென்று விடவில்லை அண்ணா... நம்பிக்கை நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்துவிட்டபின் தெளிவானப் பரப்பில் இல்லாத ஒரு நட்சத்திரத்திற்காக அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்... அதிலும் ஏமாற்றம்தான் இருந்தும் ஒருவித நப்பாசை... எழுதாத பாடல் முடிவுறும் முன்னே வீணை நரம்புகள் அறுந்துவிட்டது. யாரை நொந்து யாது பலன்... அதனால் தனிமை ஒன்று போதுமே என்று இப்படி....

நீண்டதொரு பெருமூச்சு வெளிவந்தது அவளிடமிருந்து.

ராஜன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவளே தொடர்ந்தாள்.

“எனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை உண்டென்றால் அவருடன்தான் என்றறிவை நிறைவேறாமலே போய் விட்டது... என் மனதில், நான் அவரை என்றோ வரித்துக் கொண்டதால் நினைப்பின் கனவுலகில் அவருடன் வாழ்ந்து வருவதில் ஒரு திருப்தி. அதுவே போதும்... எனினென்ன யாரும் மாலையிட அனுமதியில்லை... நான் இறந்தாலும் அவருடன்தான் என் நினைவும் சங்கமிக்கும்... அத்தான் எங்கிருந்தாலும் வாழட்டும்... அவர் நினைவே எனக்கும் போதும்” என்று கூறி மௌனித்து விட்டாள்.

கார் ஹாரன் சத்தமிட்டு ஓய்ந்தது... தூரத்தில் நெசவாலைச் சங்கு ஊதி ஓய்ந்துவிட்டது.... காரை நோக்கி மெதுவாக நடந்தார்கள். இருவரிடமும் மௌனம்தான் நிலவியது...

தென்றல் அவர்களை தொட்டுத் தழுவிச் சென்றதும் உடல் சில்லிட்டது. அருகில் சிகரட் புகையை ஊதியபடி இளைஞர்கள் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். இனிப்புப்பதார்த்தங்களை சுவைத்தபடி சென்று கொண்டிருக்கும் யுவதிகள்,.... இவர்களின் மனதில்தான் எத்தனை திருப்தி... ஏமாற்றங்களே இவர்களுக்கு இல்லையே கேள்வியும் நாமே பதிலும் நாமே....

கார் சாலியைத் திருகி கிளச்சை அடித்தி காரை ஸ்டாட்செய்தான்.

“அண்ணா நான் ஓட்டி வரட்டுமா” அபிலா.

தமயனிடம் கேட்டாள்.

மனதுக்கு இதமாக இருக்கட்டுமே என்று கார் ஓட்டுவதற்கு சம்மதித்தான்.

அழகு மயில் கார் ஓடுவதற்கு தயார் ஆனாள். “லைசன்ஸ்” வீட்டில் இருந்தது. அவதானமாகக் கார் ஓட்டினாள். பணக்காரியாய்ற்றே.

இந்தப் பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்களே... பணத்தால் எதையும் சாதித்து விடுகிறார்கள். சின்ன விசயத்தை அவர்கள் நினைத்தால் பெரிதுபடுத்துவார்கள்... பெரிய விசயத்தை சிறிதுபடுத்தி மூடிமறைத்து விடுவார்கள்... அது ஒரு அழகுக்கலை... அவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியம் நாற்பது - ஐம்பது என்று காரின் மீற்றர் காட்டிற்று... மனமும் எண்பது என்று காட்டிற்றோ.

அத்தியாயம் பதினேழு

“எங்கே வாழ்க்கை தொடங்கும் - அது
எங்கே எவ்வீதம் முடியும்
இதுதான் பாதை இதுதான் பயணம்
என்பது யாருக்கும் தெரியாது
பாதையெல்லாம் மாறிவரும்
பயணம் முடிந்துவிடும்
மாறுவதைப் புரிந்துகொண்டால்
மயக்கம் தெளிந்துவிடும்”

- கண்ணதாசன்

தைப்பொங்கல் தினமின்று!

வெடிகளைக் கொழுத்திப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் நளாயினி! முகத்தில் களிப்பு அவ்வளவாக இல்லைத்தானென்றாலும் வெடிகளின் அட்டகாசத்துடன் தனது சிரிப்பையும் கலந்து விட்டிருந்தாள்....

காலை ஏழுமணி இருக்கும். காலைக்குளிர் இதமாகத்தான் இருந்தது. பூவரச மரங்களில் இருந்து பறவைகள் இதமாக குரலெழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

குளித்துப் பொட்டிட்டு புத்தாடை அணிந்து புதுப்பொலிவுடன் தோற்றமளித்தாள் நளாயினி. அவளின் உடலமைப்பிற்கேற்ப பிளவுசும் சாரியும் அணிந்திருந்தாள். காலை வனப்பில் அவள் தோற்றம் மேலும் அழகாய் இருந்தன.

சிரிக்கும்போது மஞ்சள் பூசிக் குளித்து அவளது முகம் பளிச்சிட்டது. காலை வெய்யிலின் ஒளித் தெறிப்பில் அவள் கூந்தல் அழகூட்டியது.

கோலமிட்டு பொங்கல் பூஜைகளில் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர் அவளது பெற்றோர்கள்.

அவளது தந்தை இளநீர் வெட்டிக் குங்குமமிட்டு பூஜையில் ஈடுபட்டு தேவாரம் திருவாசகம் பாடத் தொடங்கிவிட்டார்.

தாயோ இருகரம் கூப்பி கண்களை மூடி சூரியபகவானை துதித்த வண்ணமிருந்தாள். அவளது எண்ணமெல்லாம் மதியழகனைச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தது.

அவன் இருந்தால் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கும். மதியழகனும் நளாயினியும் கடந்த தைப்பொங்கலின்போது எவ்வளவு களிப்புடன் உற்சாகத்துடன் இருந்ததை நினைத்துப் பார்த்தாள். இதயத்தில் முள் தைப்பது போலிருந்தது.

“மதிநீ என்ன செய்கிறாயோ... பசியால் கஷ்டப்படுகிறாயோ... என்னைக் காணாமல் உனக்கு இருக்க எப்படி மனம் வந்தது. உன் திருமணத்தை கண்குளிரப் பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். நடக்கவில்லை... பேரணையாவது பார்க்க நான் உயிருடன் இருப்பேனோ... நீ மீண்டும் என்னுடன் எப்போது சேர்ப்போகிறாயோ... மீண்டும் சிரித்து மகிழ எப்போது வைக்கப் போகிறாயோ... தங்கச்சியின் கல்யாணத்திற்கெண்டாலும் வருவாயோ... கடவுளே என்னை ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிறாய்... கண் திறந்து பாராயோ...? என் கணவரின் மனதை மாற்றி நல்லவழி பிறக்கச் செய். என்ற பிள்ளையின் கிரகநிலை சரியில்லை என்று சாத்திரியார் எத்தனை தடவை சொன்னார். நடந்துவிட்டதே... வியாழன் மாற்றமாவது நல்லவழி காட்டுதோ...?

பெற்ற மனமல்லவா புலம்பியது...

எதிர்பார்க்கையில் கிடைக்கும் சுகம் ஒரு அலாதிதான். மகன் மீண்டும் வருவான் என்று தனக்குத்தானே சமாதானமும் கூறிக்கொண்டு திருப்தியும் மனம் அவளுக்கும் இருந்ததால் கண்ணில் ஆறாகப் பெருகிய நீரைத் துடைத்துவிட்டாள்.

அவள் கண்ணீரை அவள் கணவன் பார்த்திருக்க வேண்டும். கிட்டவந்து உற்றுப் பார்த்துவிட்டு தனது கடமையில் ஈடுபட்டார்...

அவருக்கும் இதயமுண்டு... சமூகத்தின் விலங்குகளால் சிறை வைக்கப்பட்டு விட்டதே... சமூகத்தின் வீச்சுக் கத்தி அவரது இதயத்தை கீறிப் புண்ணாக்கி விட்டதே. அந்தஸ்து கௌரவம் என்ற வரட்டு வேதாந்தம் சாதிமதம் என்ற தீமீர் அவர் உடலில் இரத்தத்தோடு இரத்தமாக கலக்கப்பட்டு விட்டதே - என்ன செய்வது. காலம்தான் மாற்ற வேண்டும்...

காலம்தான் மாறுமா?

“மாமி” கூப்பிட்டபடியே வந்தாள் அபிலா.

தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் வந்தாள்... தெரிந்திருந்தால் தொலைந்தே இருப்பாள். மதியழகனின் செய்கை அவர் மனதில் அப்படி ஒரு பிரிவை ஏற்படுத்தியிருந்தது. தன் உறவைப் பிரித்து முள்வேலியிட்டு விட்டார். அதை மீற அவரால் முடியாது... மீற நினைப்பவர்களைச் சும்மா விடவும் மாட்டார்.

ஆனால் அபிலாவோ...!

வானத்துத் தாரகை மண்ணுக்கு வந்ததுவோ எனும்படியாக இருந்தது... மாமி என்று கூப்பிடும் போது இதயம் கல்லாயிருக்கும்போது கூட ஈரமாகிவிடும்.

“வா அபிலா நீ வந்ததை உன் அப்பா அறிந்தால் என்ன நடக்கும்” நளாயினி கூறினாள்.

“என்ன நடக்கும் திட்டுவார்... வேறு எதைச் செய்ய முடியும். நான் எப்போதோ மேஜர் ஆகிவிட்டேன்... இந்தா எங்கள் வீட்டில்

பொங்கிய பொங்கல்...” கூறியபடி நளாயினியின் கையில் பாரச்சலை வைத்து அழுத்தினாள் அபிலா...

அழுத்தலில் எத்தனை பொருள்....?

மதியழகனின் நினைவு வாட்டுவதை, நிவர்த்திக்க மதியழகனின் வீட்டுக்குப் போனால் ஒருவேளை அவன் வந்திருப்பான் பொங்கலுக்கு என்ற நம்பாசைதான் இன்று யாருக்கும் தெரியாமல் வந்திருந்தான்.

பளிச்சிடும் கண்கள். மாதுளம்பழம் வெடித்துச் சிதறியதோ எனும்படியான முத்துப் பல்வரிசை - அவளின் நிறத்துக்கேற்ப நெற்றியில் பொட்டு - உடைகள் - ஊர்வசிதான் என்றாலும் அவளுக்குரியவன் அவள் கண்களுக்கு எட்டவில்லையே.

விறகுகளின் புகைச்சல் கண்களைக் கலங்க வைத்தது. நிமிர்ந்து பார்த்துக் கொண்டார் நளாயினியின் தந்தை. மருமகளைக் காணப் பெருமைதான். என்ன செய்வது... நினைப்பது நடப்பது இல்லையே. நினைப்பதும் நடப்பது ஒன்றாக இருந்தால் மனிதன் தெய்வத்தை நினைத்துப் பார்ப்பானா?

இரண்டு வெடிகளை நீட்டி “இந்தா அபிலா கொழுத்திப்பார்...” நெருப்புடன் விறகு ஒன்றையும் நீட்டினாள் நளாயினி.

முன்னர் என்றால் குதூகலத்துடன் கன்னம் குழியிட நெஞ்சம் உவகையால் தாளமிட துள்ளித் துள்ளித் திரிவாளே ஒரே சிரிப்பும் சும்மாளமும்... இப்போ அதெல்லாம் மறந்து விட்டதே...

மறுக்க முடியாதவளாக ஒன்றை எடுத்து கொளுத்தினாள். சத்தம் காதைத் துளைத்தது... ஒ... மதியழகனுக்குத் தான் வந்திருப்பது பற்றி அறிவிக்கும் ஆராய்ச்சி மணியோ?

ஆயிற்று...

பொங்கல் இறக்கி எல்லாம் முடிந்தது...

அபிலாவிற்கு ஏமாற்றம்தான். தன் வாழ்வுத் திரையில் கரிக்கோடுகளால் எழுதப்பட்டு விட்டதை உணர்ந்தபோது நாக்கைப்பிடுங்கிக் கொண்டு செத்து விடலாமா? என்று கூடத் தோன்றியது...

ஏமாற்றத்தின் சாயலை வெளிக்காட்டக்கூடாதவளாய் வலியச் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டாள்.

மாமியாரால் வாழை இலையில் வைத்துத் தந்த பொங்கலை உண்டாள்...

நளாயினி வாழைப்பழம் கொண்டு வந்து வைத்தாள். கரும்பைத் துண்டாக்கினார் அவளின் தந்தை.

அன்று அவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன்தான் இருந்தார்கள் என்று கூறவேண்டும். இதயத்துள் ஆழமாகப் பட்டுவிட்ட துயரங்களை ஓரளவிற்கு மறந்திருந்தனர்.

★ ★ ★

சிந்தனை தடம் புரண்டு கொண்டிருந்தது மதியழகனுக்கு!

வீட்டின் நினைவுகள் மனதை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது... அப்பா... அம்மா... தங்கை.. அபிலா... உறவினர்கள்... நண்பர்கள்.

இரண்டு பக்கமுள்ள நாணயம் போல மனிதவாழ்வும் இன்பம் துன்பம் என்ற இருபக்கம் உள்ளது.

பட்டங்களை மட்டும் சுமப்பவனாய் சுற்றம் என்று எவரும் இல்லாதவனாய் வாழ்வு...?

வாழைத்தண்டில் சுருக்கென்று தைத்திருவது போல இதயத்தில் நெருஞ்சிமுள் ஒன்று குத்தியது போலிருந்தது.

இன்று காலையான் நேர்முகப் பரீட்சை ஒன்றுக்கு வரும்படி கடிதம் வந்திருந்தது.

போகத்தான் வேண்டும்...

போகாவிட்டால்....?

எதிர்காலம் சூன்யமாகத் தெரிந்தது... கூரையை வெறித்தபடி தலைக்கு அணையாக கைகளை மடித்து வைத்தபடி படுத்திருந்தான்.

மல்லாந்து படுத்திருந்தால் அவனது திடகாத்திரமான உடல் அமைப்பு தெரிந்தது.

காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. பலமாக அல்ல. மிருதுவாகத்தான்.

சுமணா அடுப்பங்கரையில் சுடுநீர் கொதிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கண்கள் கலங்கி இருந்தது... புகை தந்த புகைச்சலோ, துன்பத்தின் வெளிப்பாடோ?

அவள் தீர்மானித்துவிட்டாள். நாளை மெயின்ரெயினில் மதியழகனை நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அனுப்பிவிடுவது என்று.

பணம்?

அவள் எங்கு போவாள்...?

நம்பிக்கை நட்சத்திரம் உதிர்ந்து விடுமோ...? தூரத்தில் ஒலிபெருக்கி அலறிக் கொண்டிருந்தது. அது எரிச்சலை மூட்டியது.

தேனீரை ஆற்றியவண்ணம் மதியழகனிடம் வந்தாள்... “என்ன அப்படியே கூரையைப் பார்த்தால் என்ன செய்வது காலம் கடந்துவிடும்... எழும்பித் தேனீர் குடியுங்கள் ம்” என்றபடி அருகில் இருந்தாள்.

விரைவாக உட்கார முடியவில்லை... வயிற்றுச் சுகமதான்.

எழுந்திருந்து “சப்பாணி” கட்டியபடி தேனீர் கோப்பையை வாங்கி உறிஞ்சினாள்...

நெற்றியில் நரம்புகள் ஓடிவிளையாடியது. பரந்த நெற்றி... கிளைவிட்டுச் செல்லும் நரம்புகள் கன்னம் காதுவரை வழியவிட்ட “சைப்பான்ஸ்”

“சுமணா என்ன செய்வது - இன்டவியூவிற்கு பணத்தை நினைக்க வயித்தைக் கலக்குது... யாரும் உதவமுடியாத நிலைமை... நண்பர்கள் யாரும் உதவுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. நூறுவீதம் நம்புகிறேன்... இந்த வேலை நிச்சயம் கிடைக்கும் என்று...” பெருமூச்சுடன் கூறினான்.

சுமணாவின் வலதுகை கழுத்தினைத் தடவிக் கொண்டிருந்தது...

மனைவி என்பவள் சிலரது வாழ்க்கையில் தெய்வமாகிறாள். சிலரது வாழ்வில் பேயாகவும் மாறுகிறாள்... சுமணாவை நினைத்தால்... தானும் தமிழ் பண்பாட்டிற்குச் சளைத்தவளல்ல என்பதை ஒவ்வொரு கணமும் நடந்து காட்டுகிறாள்.

“நாளைக்கு நீங்கள் பயணம் போகிறீர்கள்... நாளை மறுநாள் இன்டர்வியூவில் நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவீர்கள்... என் நம்பிக்கை... பிராத்தனை... தினமும் நான் புத்தரையும் முருகனையும் வழிபடுகிறேன் விடிவு பிறக்கத்தான் போகிறது”... சுமணா இவ்வாறு கூறினாள்.

திரும்பிப் பார்த்தான் மதியழகன்.

அவளது முகத்தில் நம்பிக்கையின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் ஆசையின் வெளிப்பாடுகள் - அன்பின் பிரதிபலிப்பு - “ஓ... சுமணா நீ தெய்வம்தான்... நம்மிடம் பணமில்லை.. ஆனால் குணம் - பண்பு - இவை போதும்... வாழ்வதற்கு எம்மை யாரும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது... ஆறுதலாக இதயத்திற்கு இதமாகக் கூறுகிறாயே... ஆமா... எப்படி உன்னால் இவ்வாறு கூறமுடிகிறது... நம்பிக்கையாக இருக்க முடிகிறது...” கேட்டுவிடத்துடித்தான் மதியழகன்... மனதுள் அடக்கிக் கொண்டான்.

எங்கிருந்தோ குளிர் காற்று சில்லென்று வீசியது. தூரத்தில் ஒலிபெருக்கி ராகமாலிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

இதயம் இளகி இதமாகி லேசாகிவிட்டது சுமணா... எனக்குத் தெரியும் என் சுமணா பற்றி. “பணம் எங்கிருந்து கிடைக்கும் சுமணா” மதியழகன் கேட்டான்.

சுமணா சிரித்தாள்.

அதில் தெரிந்தது - வரட்சியா...?

அல்லது நம்பிக்கையின் ஒளிக்கீற்றா?

“இப்போது படுத்துத் தூங்குங்கள்... கஞ்சி வைத்து விட்டு எழுப்புகிறேன்... அப்போது வழியும் சொல்கிறேன்” சிரமப்பட்டு எழுந்தாள்.

எதிர்பார்ப்புகள் நெஞ்சில் குமிழியிட பனித்துளியாய் சுமணாவின் மெல்லிய சிரிப்பு நினைவிலாட கண்களை மூடினான் மதியழகன் - நேரம் வரும் என்று எதிர்பார்த்துத்தான்.

காலம் எவ்வளவு விரைவானது -

அடுக்களையில் கஞ்சி தயாராகிறது. மனதில் புதிய உருவாக்கம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது -

சுமணா?

இவர்கள் வாழ்வு இன்னமாதிரிதான் என்று எழுதிவைத்த நியதிப்படிதானே எல்லாம் நடைபெறுகின்றன. இதற்கு யாராயினும் விதிவிலக்கல்லவே. சிலரது வாழ்வு சிரிப்பாகவும் சிலரது வாழ்வு அழுகையும் மாறிமாறி வருவதுகூட இயற்கையாசி விடுகின்றது. இன்பம் என்ற ஒரு பக்கத்தின் எதிர்பக்கம் துன்பம் என்றாகிவிடுகிறது.

இன்பம் துன்பம் என்ற இரண்டும் கூடப் பிறந்தவையோ என நினைக்கவும் தோன்றும். ஒருவர் நீண்ட நேரம் சிரித்தபடி இருந்தால் "நீ அழப் போகிறாய்" என்று வகுக்கப்பட்டு விட்டது.

இங்கு அபிலாவின் வாழ்வு இன்பத்தில் வளர்ந்து துன்பத்தில் முடிந்துவிட்டது போல இருந்தது. எல்லாத்தையும் 'டேக் இட் ஈஸி' என்ற மனப்பாங்கு யாருக்கும் லேசில் வருவதில்லை.

வந்தபின் துன்பப்படத்தான் தெரிகிறது... வருவதற்கு முன் தெரிந்திருந்தால்...? தெரிய வாய்ப்பில்லாமல் மாயை மறைத்து விடுகிறதோ?

ஏதோ நினைவு வந்தவளாக அல்பத்தினை தனது அலமாரியிலிருந்து எடுத்துவந்து கட்டிலில் குப்புற படுத்தபடி புரட்டலானாள். ஒன்று... இரண்டு... மூன்று பக்கங்கள் புரண்டு கொண்டிருந்தன.

வாழ்க்கையின் பக்கங்களும் இவ்வாறுதான் புரட்டப்படுகின்றனவோ? புரட்டப்பட்ட பக்கங்களைப் போல் வாழ்வின் கடந்த கால மனப்பதிவுகள் பதிவாக்கப்பட்டிருந்ததால் கண்ணீரில் அபிலா குளித்திருக்க வாய்ப்பில்லாமல் போயிருக்குமோ...?

நினைவுகள் - நெஞ்சை அழுத்தும் நினைவுகள் - நெஞ்சை வருடும் நினைவுகள் - நெஞ்சை அழகுபடுத்தும் நினைவுகள் - நெஞ்சை ஆதரிக்கும் நினைவுகள் - நெஞ்சு மஞ்சத்தில் தூவப்பட்ட பன்னீர் மலர்கள் போன்ற நினைவுகள்... நெஞ்சக் கோவிலில் அர்ச்சிக்கப்படும் மலர்களின் நினைவுகள்... பன்னிரண்டு ஆண்டுகளிற்கு ஒருமுறை மலரும் குறிஞ்சி மலரின் இனிக்கும் நினைவுகள்...

ஓ... நினைவுகள் இதமானவை... சுவைமிகுந்த திரைப்படம் போல விரிவுபடும் நினைவுகள் அபிலாவின் நெஞ்சத்திரையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அவளது நெஞ்சக் கடலில் நீச்சலடிப்பவன்... நெஞ்சச் சமுத்திரத்தில் முத்து எடுக்க முழுகியவன்... நெஞ்சக் கோவிலில் கொலுவீருப்பவன்... மதியழகன் ஒருவனே...

அவனே அவளுக்கு நாயகன். அவள் வாழ்வின் கதாநாயகன்...

சுவர்க்கடிகாரம் தனது கடமையைச் சரிவரச் செய்து கொண்டிருந்தது.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி இருந்தாளோ - திடீரென்று சிலிர்த்துக்கொண்டு எழுந்துவிட்டாள்.

பாத்ருமுக்குள் நுழைந்து குளித்துவிட்டு வந்தாள். அலமாரியில் தனக்குப் பிடித்த மஞ்சள் கலர்ப் புடவையையும் அதற்குப்

பொருத்தமான பிளவுசையும் எடுத்துக் கொண்டு உடுத்து ஆயத்தமாகிவிட்டாள்.

நீண்டநேர அலங்காரத்திற்குப் பின் மாடிப் படிகளில் இருந்து தேவதை போல் இறங்கி வந்தாள்.

இன்று அவளுடன் படித்த ஜானகியின் நடன நிகழ்ச்சி.

மனத்திற்கு சந்தோசம் கொடுக்க முளைதிடீரென்று வழிவகுத்துக் கொடுத்து வருகிறது போலும்... துன்பம் கொண்ட மனத்திற்கு சிறிது ஆறுதலாயிருக்கட்டும் என்று நினைவில் தட்டிய ஜானகியின் நடன நிகழ்ச்சிக்குத் தயாராகிவிட்டாள்.

ஜானகியைச் சந்தித்தால் அவளினால் தன் மனக்கவலைக்கு மருந்து கிடைக்கலாம் என்ற நம்பாசை.

தந்தையிடம் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பும்போது “காபி சாப்பிட்டுப் போங்கம்மா” என்ற வேலைக்காரனின் கரத்திலிருந்த காப்பியை அரையும் குறையுமாக அவசரத்தில் பருகிவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டாள்.

வேலைக்காரனிற்கு ஆச்சரியம் பிடிபடவில்லை. நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் “அம்மா நித்திரையில் இருந்து விழித்து விட்டார்” என்று மகிழ்ச்சி அவனுக்கு.

அபிலாவின் தந்தைக்கு...?

அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மனதில் தோன்றியது என்ன?

மகிழ்ச்சியோ?

சுவர்க் கடிகாரக் குருவி கத்தியது...

அத்தியாயம் பதினெட்டு

செல்வர்கள் இல்லத்தில் சீராட்டும் பிள்ளைக்கு

பொன்வண்ணக் கிண்ணத்தில் பாஸ்கஞ்சி

கண்ணீர் உப்பிட்டு காவேரி நீரிட்டு

கலயங்கள் ஆடுது சோறின்றி

இதயங்கள் ஏங்குது வாழ்வின்றி

- கண்ணதாசன்

நமது நாட்டில் வாழ்கின்ற இருபெரும் இனங்கள் தமிழர் சிங்களவர் ஆகியோர். பண்டைய தமிழ் மண்ணை சங்கிலியன், பண்டார வன்னியன், எல்லாளன் போன்றவர்களை தமிழர் எப்படி மறக்காமலிருக்கின்றார்களோ? எம்மண்ணை ஆண்ட சிங்கள மன்னர்களையும் நாம் மறக்கவில்லை. கண்ணகி என்ற தமிழ்த் தெய்வத்தை எம்மவர்களும் வழிபடுகின்றனர். விஷ்ணுவையே புத்தராக வழிபடுகிறோம். இப்படி இருந்தும் எம்மிடையே ஒற்றுமை என்பது அருகி வருகிறது. ஐம்பத்தெட்டும் எழுபத்தேழும் கறைபடிந்த சரிதங்களைத் தந்தாலும் உள்ளன்பு கொண்டு இதயங்களால் இன்றும் நம்மிடையே இரு இனங்களும் வாழ்கின்றனர்.

மேலோட்டமாக இரு இனங்களுக்கிடையே அரசியல் மோதல்களினால் பயம் - கோபம் - வெறுப்பு - தீண்டாமை என்பன தலைதாக்கி வருவது உண்மையேயாயினும், நம் இளைய சந்ததியினர் புதுயுகம் பிறக்க தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழியமைக்க வேண்டும். மாறிமாறி வரும் அரசியல் கட்சிகளால் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை நூற்றுக்கு நூறுவீதம் வெற்றியளிக்காதிருந்தாலும் கல்வி நிலையங்களிலிருந்துதான் ஒவ்வொரு இளைஞனின் உள்ளத்திலும் விதைத்து வேறுன்றலாம். ஒருசில காடைத்தனங்கள் இருபிரிவினரிடையேயும் உள்ளதை யாரும் மறுத்திட முடியாது. யதார்த்தமான மனிதப் பண்புகளே இவை.

மனிதனின் அடிப்படை உரிமைகள் பிரச்சினைகள் தீர்வு காண நம்மிடையே சமுதாயம் பணிபுரிய வேண்டும். மதில் மேல் பூனையாக உருத்திராட்சப் பூனையாக நம் இளைஞர் வரக்கூடாது. தீர்வுகள் மூலம் சமாதானம் சமதர்மம் புதிய சகாததம் - யுகதர்ம் இவற்றுக்கு முன்னின்று உழைக்கவேண்டும்.

இந்தியாவில் மகாத்மாகாந்தி அமெரிக்காவில் ஆபிரகாம்லிங்கன் போன்றவர்கள் போல் எமது நாட்டிலும் புதியசக்தி தோன்ற வேண்டும். இளைஞர்கள் தம் கடமைகளை செவ்வனே செய்யத்தவறும்பட்சத்தில் தேசிய ஒருமைப்பாடு உருவாக முடியாது. விழித்துவரும் சமுதாயம் மீண்டும் தூங்கிவிடாமல் தட்டி எழுப்பவேண்டும்.

வளர்க புதியசக்தி - வாழ்க இளஞ்சந்ததி - பெறுக தேசிய ஒருமைப்பாடு...!

நன்றாக மதியழகனின் நெஞ்சில் பதிந்தது. அன்றொருநாள் பல்கலைக்கழக மண்டபத்தில் உரையாற்றி பேராசிரியர் கொடித்துவக்குவின் ஒவ்வொரு மொழியும் மனப்பாடமாகி விட்டிருந்தன.

சமதர்மம் புதிய சமுதாயம் அதுஇது என்று எனனைப்போன்ற இளைய சமுதாயம் போராடுகின்றமாதிரி அவனும் வலிய ஒரு சிங்களத்தியை மணம் முடிக்கவில்லை. இரண்டு மனமும் உற்றன்புடன் பழகியது. அரும்பானது மலர்ந்து காதலாகி பரிணமித்தது.... அவ்வளவுதான்.

தனது காதல் எவ்வளவு தூய்மையானது என நினைத்துப் பார்த்தபோது இதமாகத்தானிருந்தது. ஆனால் அதன் பின்னணியை நினைத்துக் கொண்டால்...?

அன்று அனார்கலி, சலீம் காதலுக்குத்தடையாயிருந்த அக்பர்கள் இன்றும் இருக்கிறார்கள் என்பது புரிகிறது.

பேராசிரியர் கொடித்துவக்கு கூறியமாதிரி நம்மால் புதிய சமுதாயம் உருவானது... தனிமனிதர் போராட்டம் தனிநபரை இறந்துவிடச்செய்யுமே தவிர வளர்ச்சியடையாது. சமுதாயப் போராட்டமே தேவையானது.

வறுமைத்துயரம் நெஞ்சைவாட்டும் போதுதானே தத்துவங்கள் கடந்தகால நினைவுகள் என்பன வந்துசேரும். மதியழகன் வாழ்வும் வறுமையிலேயே முற்றுப் பெறப் போகிறதோ...!

ஒருவனுக்கு தொடர்ந்து துன்பம்வரின் - சாணேற முழுஞ்சறுக்கு மாயின் - தெய்வத்தில் கூட வெறுப்புவுரும் கோயில்களை எல்லாம் இடித்துத்தரைமட்டமாக்கவோ - தெய்வத்தைப்பற்றி பேசுபவர்களை அடித்துவிடும் ஆத்திரத்தினையே உண்டுபண்ணும்.

ஆத்திரத்தால் அறிவிழக்கக்கூடாதுதான் அந்த ஆத்திரம் எதனால்வந்தது - வறுமை வறுமை அதலகைதானத்திற்கு எழுப்பவே முடியாதளவிற்கு தள்ளிவிட்ட பின் எழும்பவும் முடியாமல் வாயைத் திறக்கவும் முடியாமல் அல்லுறும் வாழ்வில் என்ன வரும்?

பலவீனமுள்ளவன் மனிதன். இதை மறுக்க முடியாது. இது இயற்கையானதும்கூட ஆனால் வறுமைப்பலவீனம் வந்தால்...?

சோதனைமேல் சோதனை போதுமடா சாமி வேதனைதான் வாழ்க்கையென்றால் தாங்காது பூமி என்ற கவிஞரின் குரல் சிந்திக்கத்தக்கது.

ஏதோ விதிவசம் என்கிறார்களே மதியழகன் சுமணாவைச் சந்தித்து மையல் கொண்டு அது பூரணத்துவமாகி திருமணம் என்ற பந்தத்திலாத்தி விட்டது. இங்கு ஒருமைப்பாடு பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை.

எத்தனையோ கதைகளைப் படித்திருக்கிறான். சிறுகதைகளைப் படித்திருக்கிறான் - கட்டுரைகள், வரலாறுகள் சொற்பொழிவுகள் இவற்றைக்கூட விட்டு வைத்ததில்லை. அதைக்கேட்கும் போது ரசனைக்குரியதாக இருந்ததே தவிர தன் வாழ்வே அப்படிபோயாகும் என நம்பியிருக்கவில்லை.

கையில் இரவலாக வாங்கிவந்த நாவல் ஒன்று இருந்தது. அதை எத்தனை தடவை வாசித்திருப்பான்.... தன் வாழ்வுதான் அது என்றதனாலோ என்னவோ அதில் மனதை தாவ விட்டிருந்தான். கதைநாயகனையும் தன்னையும் ஒத்துப் பார்த்தான்.

ஆவிபறக்க தேனீர்தயாரித்து அதைக்கப்பில் ஊற்றி ஆற்றியபடி மதியழகனுக்குக்கிட்ட வந்து உட்கார்ந்து அவனுக்கு நீட்டினான்.

கையில் இருந்த நாவலை அடையாளமிட்டுக் கீழே வைத்துவிட்டு சுமணா தந்த தேனீரையும் சக்கரைக்கட்டியையும் வாங்கி வாயில் பொருத்தி உறிஞ்சத்தொடங்கினான். சக்கரையும் தேனீரும் நாவுக்கு இதமாகவும் குடலுள் இறங்கிய தேனீர் சூடாகவும் புத்துணர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

குடித்துவிட்டுக் கப்பை சுமணாவிடம் நீட்டினான். வாசலில் கார்வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டதும் வாசலுக்கு விரைந்தனர்.

வந்தவள் அருணாதான்.... அருகில் கம்பீரமாக நின்றுருந்தான் அவளது கணவன்.

முத்துப்பல்லைக்காட்டியபடி உள்ளேவந்தாள் அருணா. பின்னே அவள் கணவன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

பிரமிப்பு இவர்களுக்கு...!

வராமலிருக்குமோ பின்னே ஏழைகளாக்கப்பட்டு விட்ட இவர்களை விரும்பும் இதயங்களும் உண்டு என்று நினைக்கும்போது மனதிற்குத் தெம்பாக இருந்தது.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்” அவர்களது மௌனத்தைக் கலைத்தாள் அருணா. அவளே தொடர்ந்தாள்.

“மதி நீங்கள் நம் திருமணத்திற்கு வராவிட்டாலும் நாம் உங்களை மறக்கவில்லை. உங்கள் மீது கோபப்படவில்லை. உங்கள் நிலமை எனக்குப் புரியும்... நானே உங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என வந்தோம் - என்ன இருக்கச் சொல்லாமல்...”

சுயநினைவு வந்தவர்களாக “ம்” கொட்டினர் பாயை இழுத்துப் போட்டாள் சுமணா.. இருப்பு குனிய விடவில்லை.. மதி உதவினாள்.

இருவரும் உட்கார்ந்தனர்.

குசலம் விசாரித்தனர்... தேனீர்தயாரிப்பதற்கு உள்ளே போகப்போன சுமணாவைத்தடுத்து தான் கொண்டு வந்திருந்த குளிர்பானப் போத்தலை நீட்டினாள். இதனைத் தயாரிக்கும்படி பணிந்தாள்.

மதியழகனும் சுமணாவும் விழித்தனர்.

தானே எழுந்து உள்ளே சென்று தண்ணீர் விட்டுக் கலக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்... கப்களில் கொண்டுவந்து தந்த சுமணா தானும் ஒன்றை எடுத்து அவர்களுடன் உட்கார்ந்து பருகினாள்.

அருணா அவள் கணவனுக்கு முன் இப்படிச் செய்தது அவள் கணவன் என்ன நினைத்தானோ என்று மதியும் சுமணாவும் மனம் தடுமாறினர். அருணாவின் குணமும் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததால் சற்று நிம்மதியாக இருந்தது.

ஜெயகாந்த் - அருணாவின் கணவன் - இளமை கவர்ச்சி சிறிதும் அருணாவிற்கு சளைத்தவனல்ல... ஜோடிப்பொருத்தம். வெகு ஜோர் அவனது சிரிப்பும் கிண்டல் பேச்சும் அருணாவைப்போல் அமைந்தது கண்டு மதியும் சுமணாவும் மகிழ்ந்தனர்.

“பைப த வே மதி நாங்கள் நெக்ஸ்ட் மந் (Next month) கனடாவிற்கு போகிறோம். திரும்பிவர எத்தனை நாளாகுமோ தெரியாது. போறதுக்கு முன்னாடி நடக்கிற பாட்டியில் நிச்சயம் நீங்க இரண்டு பேரும் கலந்து கொள்ள வேணும். என்ன யோசிக்கிறீங்க” என்றவாறு கார்நின்ற இடத்திற்குச்சென்று பார்சல் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து இருவரிடமும் கொடுத்தாள்....

உள்ளே மதிக்கும் சுமணாவிற்கும் ஏற்ற உடைகள்.... அத்துடன் பிறக்கப்போற குழந்தைக்குரிய உடுப்பு இன்னும்பல சிறிய கவர் ஒன்று. அதனுள் நூறுரூபாய் நோட்டு.

ஓ... ஓங்கிக் கத்தவேண்டும் போலிருந்தது மதியழகனுக்கு....

“நல்ல இதயங்கள் கூட இந்நாட்டில் இருக்கின்றனவா? அருணா இது நம்மை இம்சிப்பதாகாதா விடிவுவரும் என்று நம்பியிருந்த நமக்கு இப்படியொரு வாய்ப்பா எப்படி... நாங்கள்... தெய்வங்கள் கூட மனித உருவில் உள்ளதா....” அருணா சிரித்தாள்... அழகு, அறிவு, அன்பு பிரிவு ஓ... என்ன பிறவி அவள்.

பரிசுப்பொருட்களை வாங்க மனதிற்குக் கூச்சம்தான். புதிதாகத் திருமணமாகி வந்த தம்பதியர்க்கு நாம் பரிசளிப்பதைவிட்டு தம்பதியர்களே நமக்குப் பரிசளிக்கும் நிலை.

எதுவுமே நடவாதமாதிரி எல்லாம் அவள் செய்வது சரியென்பது போல சிரித்தபடி இருந்தான் ஜெயகாந்...!

கொடுத்து வைத்தவர்கள் அவர்கள். நாம்...?

மதியின் மனம் நினைத்துக்கொண்டான்.

புண்ணாகிப் போன இதயத்திற்கு மருந்திட்டது மாதிரி இருந்தாலும் அவளிடம் வாங்குவது சற்றும் விரும்பவில்லைதான்.. அவள் விடுவாளா?

வினாடி நகர்ந்து மணித்தியாலமாகக் கொண்டிருந்தது.

கடன்பட்டார் நெஞ்சம் போல கலங்கிய இலங்கை வேந்தன் போல் மதியழகனும் கலங்கினான்.

பகல் பன்னிரண்டுமணி...

இருவரும் புறப்பட்டு விட்டனர்... காரின் வேகம் கூடிக் தெருக்கோடியில் மறைந்தது.

“பார்த்தாயா சுமணா அருணா செய்ததை நல்லவள்தான்... ஆனால் திடீரென்று இப்படிச் செய்து விட்டாளே.”

“என்றென்றாலும் நட்புக்கு இலக்கணத்திற்குரியவள் நீண்டகாலம் வாழவேண்டும்...”

மதியழகன் பெருமூச்சு விட்டான்.

“கூடிய விரைவில் நமக்கு நல்லகாலம் பிறக்கும் அவளுக்குக் கைமாறாக நாம் ஏதாவது செய்தாகணும்” சுமணா கூறினாள்.

“உண்மையிலேயே அவள் தொடுவானம் மாதிரி ... நமக்கு காலம் வந்து கைமாறு செய்ய அவள் எங்கிருக்கிறாளோ” மதியழகன் கூறினான். வெயிலின் வெம்மையுடன் காற்றும் தாக்கவே இருவரும் உள்ளே திரும்பினர்.

“தியாகங்கள் சந்தர்ப்பத்தில் உதவுகின்றன. நமது பிரார்த்தனைக்கு பலன்தானோ என்று சிந்திக்க வைக்கிறது. சுமணா நிச்சயம் அவளின் பாட்டிக்குப் போகத்தான்வேண்டும் தப்பாக ஏதாவது நினைத்து விடுவாள்”

“அருணாவின் மனதிற்கு ஏற்ற மாதிரி ஜெயகாந் அமைந்திருப்பது எவ்வளவு பொருத்தமானது பார்த்தீர்களா? பூர்வ ஜென்மைவினை என்கிறார்களே அது இதுதானோ என்கின்ற மாதிரி இருக்கிறது. திறந்த மனம் பரந்த நோக்கு இது யாருக்குவரும்.”

“ம்” மதியழகன்தான் பெருமூச்சுவிட்டான். இவர்களது வாழ்வு பெருமூச்சுடன் தான் கழியப் போகிறதோ?

“உங்கள் பெருமூச்சுக்கு முடிவுவரும்” - இது சுமணா

“அது நிச்சயம் இறப்பில் தானாக இருக்கும்.” - மதியழகன்

“ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீங்கள்... நம்பிக்கையைத் தளர விடாதீர்கள். ஏன் உயிர் உடலில் இருக்கும் மட்டும் உங்கள் வாழ்வு மலர்பாடுபடுவேன்... நானும் ஒரு தமிழ்ச்சியாகத்தான் வாழ்விரும்புகிறேன்...” கூறிமுடித்தாள் சுமணா.

அப்படியே அள்ளி அணைக்கவேண்டும். சீராலிருந்தது அவனுக்கு அவளை அடைய பாக்கியம் செய்தவனல்லவா.

மத்தியானம் கஞ்சிதான்...

உறிஞ்சி உறிஞ்சிக் குடித்தான்...

பூவரசம் இலையில் தாய் குழைத்துத்தர சுவைத்து ரசித்துச்சாப்பிடும் நினைவு வந்ததும் கண்ணில்நீர் கட்டியது.

அம்மா என்னசெய்கின்றாளோ ... பாவம் எனக்காக எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டிருப்பாள்... நாளாயினி கூட அண்ணா, அண்ணா என்று வளைய வருவாளே - அப்பாதான் பிடிவாதக்காரர் கோபக்காரர் ஆனாலும் எவ்வளவு பாசம் வைத்திருந்தார். அதுக்கு மேலாக மாமா... அபிலா...

கஞ்சியுடன் உப்புக்கண்ணீர் கலந்தது.

“என்ன வீட்டுநினைவு வந்துவிட்டதா” சுமணா கிண்டலாகக் கேட்டாள்.”

நிமிர்ந்து சுமணாவைப் பார்த்தான். நினைவுகளை அதுவும் இளமை நினைவுகளை அழிக்க முடியாதுதான்.

கைகளைக் கழுவிவிட்டு எழுந்தான். கண்களை உறுத்தியது - சிறிது படுத்துக்கலாம் என்று நினைத்தவாறு பாயை இழுத்துப்போட்டு அதில் மல்லாந்து தலைக்குக் கைகளை அணையாக்கி கூரையினை நோக்கியவாறு படுத்தான்.

பாத்திரங்களைக் கழுவிவைத்துவிட்டு மதியழகனுக்கு அருகில் வந்து உட்கார்ந்தான்...

மதியழகனுக்குப் பக்கத்தில் படுத்தபடி அவனது பரந்தமார்பில் சித்திரம் கிறத் தொடங்கினாள். கோடுகளையும் கோவைகளையும் விட்ட வாழ்வு அவர்களது வாழ்வு...!

வெளியே அணில்களின் சல்லாப ஓட்டங்கள் கேட்டது. இருவரது கண்களும் அதைப்பார்த்தன...

இருவரது இதயத்திலும் ஒருவித குதூகலம். சரிந்துபடுத்தவாறு அவளை அணைத்தபடி படுத்தான்... வயிறு தட்டுப்பட்டதும் பிறக்கப்போகும் குழந்தையின் நினைவு வந்தது...

“சுமணா ஆண்குழந்தை பிறந்தால் என்னபோர் வைக்கலாம்”

“பிறந்த பின்னாடி பார்க்கலாம்”

“உனக்குப் பெண்குழந்தையா ஆண்குழந்தையா பிடிக்கும்”

“உங்கள் விருப்பப்படிதான் எனக்கும்”

“ஆண்குழந்தைதான் பிறக்கும் என்று நான் கூறுகிறேன் நீ என்ன நினைக்கிறாய்”

“பிறந்தால் நல்லதுதானே - அவன் மூலமாவது நல்லகாலம் பிறக்கும்ல்லையா”

“நம் நம்பிக்கைகள் உதிரிப்பூவாகக் கூடாது என்று விரும்புகிறேன் சுமணா.”

“விரக்தியினால் நம்பிக்கையை இழந்து விடாதீர்கள். நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கையின் ஏணிப்படிகள் என்று நீங்கள் அடிக்கடி கூறுவீர்களே நீங்களே இப்படி கலங்கினால்”

அவர்களது சிந்தனை விரிந்தது. பிறந்த குழந்தைக்குப் பாலூட்டுவது போலவும், பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது போலவும், அம்புலி காட்டி உணவு கொடுப்பது போலவும், எவ்வளவு இனிய கனவுகள் - சுகந்தரும் நினைவுகள் - கனவுகள் தருகின்ற சுகங்கள் நினைவுகளிலும், நீஜத்திலும் கிடைத்துவிட்டால்.... சொல்லமுடியாத இன்பம் தான்.

நிச்சயம் இவர்களது அபிலாசைக்கிணங்க குழந்தை பிறந்தால் நல்லவனாக - வல்லவனாக - அறிவில் சிறந்தவனாக - சமுதாயத்தில் சிறந்த மதிப்பு வாய்ந்தவனாக ஆக்கிக்காட்ட முனைந்ததில் தவறில்லையே....

தங்களது எண்ணங்களுக்கு விடிவுபிறக்க குழந்தையின் பிறப்பிலேயே உள்ளது என்பதை இரவரும் நம்பினார்கள்.

★ ★ ★

“ஐயா ஒரு சுவிப் எடுங்கள் - போனால் ஒரு ரூபாய்தான் - வந்தால் ஒரு லட்சம் - யோசிக்காதீர்கள் - ம் - பிடியுங்கள் - காலம் பொன்னானது” - என்று கூறியபடி சுவிப்படிக்கட்விற்கும் பையன் சுவிப்படிக்கட்டுகளை நீட்டினான்.

அவனுக்கென்ன விற்பனையாக வேண்டுமே என்பதற்காக என்னவெல்லாமோ கூறுவான் - ஒரு ரூபா சும்மா கிடைக்கிறதா - பிரயத்தனப்பட்டு சேமிக்கும் ஒரு ரூபாவே காலக்கிரமத்தில் ஒரு லட்சமாகி விடும் - அதிஷ்டம் அது இது நமது வாழ்வில் கிடைக்குமா?

இவ்வாறு சதாசிந்தித்தாலும் தினமும் நகரத்திற்கு வந்து போகும்போதெல்லாம் தேனீர் செலவுக்கானதைத் ஒதுக்கி சுவிப்படிக்கட்டை வாங்கி விடுவான் மதி இன்றும் அப்படித்தான் - வாங்கிவிட்டான்.

திருப்பிப் பார்த்தான் - பச்சை நிறம்தான் - அதிஷ்டத்திற்கு பச்சைக்கொடி காட்டுவதுபோல மதியழகனின் உள்ளத்தில் மின்னலடித்தது - பழகிப்போன சலிப்பு மீண்டும் குடிவந்து விடுகிறது.

சிந்தித்தவாறு நடந்தான்.

காலம் பொன்னானது - எவ்வளவு அழுத்தமாய் சொன்னான். உற்சாகமாகக் கதைப்பதன் மூலமே தனது இலக்கில் வெற்றிபெற்றுவிடும் பையனை நினைத்துக் கொண்டான்.

அவனது தோற்றம் மனதில் பதிந்தது.

டிக்கட்டை மடித்துச் சேட்கைமடிப்பினுள் செருகிக்கொண்டான்.

மனிதனின் நட்பாசையே தனி - அவனை அலைக்கழிப்பதுவே அதுவோ.

இன்றுடன் எத்தனையாவது டிக்கட்டுகளைச் சேர்த்து விட்டான் கிடைக்குமா...? அல்லது இதுவும் அத்தோடு ஒன்று என்று சேர்ந்துவிடுமா...?

நெத்திப்பொட்டில் விண்ணென்று வலித்தது. தாகமாகக்கூட இருந்தது - வழியில் தேனீர்ச்சாலை ஒன்றினுள் நுழைந்து தண்ணீர் வாங்கிப் பருகிக் கொண்டான்...

உடம்புச்சூட்டிற்குப் பச்சைத்தண்ணீர் குளிராக இருந்தது. சுற்றுத்தெம்பு வந்தது - நடந்தான்... பஸ் செலவு மிச்சம் பிடிக்க வேண்டுமல்லவா - அதுதான்-!

சுமணாவின் நினைவு வந்தது - அந்த நினைவுடனேயே வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

வாசலிலே சுமணா நின்றுருந்தான். "போனகாரியம் எப்படி காயா பழமா" என்பது போலிருந்தது அவளது பார்வை. உள்ளே சென்று பித்தல்பாயில் மல்லாந்து படுத்தான். தாகத்திற்கு ஏதாவது குடித்தால் நன்றாக இருக்குமோ என்று நினைத்தவனாக சுமணாவைப் பார்த்தான்.

அந்தப்பார்வையின் அர்த்தம் அவளுக்குப் புரியாதா? நன்றாகக் களைத்திருந்தான். துவாயினால் முகத்தைக் துடைத்தபடி அத்துவாயை மார்பில் போட்டபடி உ ஊ கொட்டினான்.

மெளனம் நீடித்தது...

சுமணாதான் கலைத்தான்.

அவள் எதிர்பார்த்த பதில் கிடைத்தது.. சிரித்தான்... ஒ.. அந்தச் சிரிப்பில்தான் எவ்வளவு அர்த்தங்கள் - வாழ்வின் அர்த்தங்களைத்தேடி அத்தியாயங்களை புரட்டிக் கொண்டிருக்கும் உள்ளங்களின் எதிர்ப்புத்தான் எத்தனை? எத்தனை...? சூன்யமாகி விடக்கூடாது என்று பிரார்த்தனை தவறாது .. இருந்தும் கன்மான - காத்திரமான மனப்போராட்டத்தின் முடிவுகளை நினைத்தால் சிலவேளைகளில் பயங்கரமாகக் கூடத் தோன்றுகிறது அவர்களுக்கு...

அவர்களது நம்பிக்கை நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்து விடுமா...?

காலையில் அனுப்பும்போது எவ்வளவு நம்பிக்கையினை ஊட்டி அனுப்பினாள்... அந்த நம்பிக்கையின் தியாகம் இருக்கிறதே... ஒ சொல்லில் முடியாது.

போதுமென்றவாழ்வே பொன்செய்யும் மருந்து களைத்துவந்த கணவனின் சோர்வு போக்கி அவளது பதிலின் எதிர்பார்ப்பில் தன்னை ஆழ்த்தி வெற்றியாக முடிந்தது என்ற பதிலைக்கேட்டதும் பூக்கும் உள்ளம் சுமணாவினுடையதே...

பரீட்சைக்குச் செல்லும் போது தன்பிள்ளைக்கு தாய்கொடுக்கும் உற்சாகம் - ஊக்கம் - வீடு திரும்பும் பிள்ளைக்கு தாய்தரும் நம்பிக்கை இதுபோல் நான் இங்கும் ஒரு மெளன நாடகமே நடந்து கொண்டிருக்கிறது...

இதுவோ தாம்பத்தியம் என்பது....! உடலால் வாழாது உள்ளத்தால் வாழும் வாழ்க்கைதான் மெய்யான வாழ்க்கை - அங்குமதமில்லை - பணமில்லை - சாதிபேதமில்லை. தாழ்ந்தவன், உயர்ந்தவன் என்கின்ற பிரிவுகள் இல்லை...

காலத்திற்காககாத்திராமல் கடமையைச் செய்யும் மனித வாழ்வில் ஓர் அங்கமாய் இங்கு இவர்களது வாழ்வு அமைந்துவிட்டது.

இவர்களின் கடமையினூடே காலமும் பயணம் தொடங்கிற்று -- எது வெல்லும் என்பது யாருக்கு வெளிச்சம்.

அத்தியாயம் பத்தொன்பது

ஆண்டவனின் கோவிலில் தூங்கிவிடும்போது

யாரிடத்தில் கேள்வி கேட்டபது

ஏழைகளின் அழுகையும் கோவில் மணிஒசையும்

வேறுபட்டால் என்ன செய்வது - தர்மமே

மாறுபட்டால் எங்குசெல்வது

- கண்ணதாசன்

வயலில் அறுவடை தொடங்கிவிட்டிருந்தது.

முத்தையா தனது ஆட்களுடன் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இருக்கும் உற்சாகம்தான் எத்தனை.

சக்கரைக்கட்டியுடன் தேனீர் - ஆறிய பழங்கஞ்சி - மதியம்சோறு - இவைகளுடன் தான். இறுக்கமான தேகத்தின் புஸ்டியுடன் தான் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பு

உழைப்பு ஒன்றே மூலதனமாய் கிடைக்கும் கூலியே வருவாயாக வாழ்க்கை வண்டியை நடத்தும் முத்தையாவுக்கு தனிமதிப்பு -- எவரும் தமது வயல்களுக்கு வேலை செய்ய இவனைத்தான் அணுகுவார்கள்.

தூரத்தில் அபிலா வந்து கொண்டிருந்தாள்.... இயற்கைக் காட்சிக்கும் பெண்ணுக்கும் எவ்வளவு பொருத்தம். இதனால்தானோ என்னவோ புலவர்கள் கூட பெண்ணை இயற்கையுடன் இணைத்து காவியம் படைத்திருக்கிறார்கள்.

இரத்தச் சிவப்பில் புடவையும் அதற்கு இணையாக பிளவுஸ்ம் அணிந்திருந்தாள்.

இடுப்புக்கும் பிளவுஸுக்கும் இடையில் காற்றுப்படக்கூடிய இடத்தின் வாளிப்பும் சிறிய மடிப்புகளும் கிளர்ச்சி பண்ணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. வலது கரத்தில் வளையல்கள் கலகலத்தன. இடது கரத்தில் சிறிய "கருடா" மணிக்கூடு மினு மினுத்தது.

வரம்புகளில் பின்னிப் பின்னி கால்களை வைக்கும் லாவகமே தனி. சரிந்து விழுந்து விடுவாளோ என்று ஐயுறும்படி பாதங்களை வரம்புகளில் பதிய வைத்தவாறு வந்தாள்...

தூரத்து பூவரசமரத்திலிருந்து குருவி கீச்சிட்டது. வானத்தில் புறாக்கூட்டம்... காகக் கூட்டம் அவைகளுக்குத்தான் எவ்வளவு சுதந்திரம் என்று யாரும் நினைக்கும் வண்ணம்பறந்தன... வெள்ளைப்புடவைப் பெண் ஓய்யாரமாக வாளில் பவனி வந்தாள்... இடையிடையே நீலவானம் கண் சிமிட்டி சிரித்தது.

முத்தையா நிமிர்ந்து பார்த்தான்... மனம் சற்றுச் சிலிர்த்துக் கொண்டது. சுந்தரமூர்த்திக்கு வானத்து தேவதைதானகிடைத்திருக்கிறான். முத்தையாவிற்கு அபிலாமிது தனிப்பற்றுத்தான்.... சுந்தரமூர்த்தியின் கோபம் முரட்டுக் குணத்திற்கும் அவரது மனைவியின் சாந்தத்திற்கும் இரக்கத்திற்கும் பிறந்த அபிலாவின் குணம் முத்தையாவிற்கு பிடித்திருந்ததில் வியப்பில்லை...

இறந்துபோன தனது பெண்ணை நினைத்துக் கொண்டார். சீதனம் கொடுக்க வக்கின்றி யாருடனோ ஓடிப்போய் ஏமாந்து தற்கொலை செய்தவனை நினைத்ததும் கண்ணில் நீர் திரையிட்டது, கண்களை இறுக்கி முடி முடி வீழிதான். கிழட்டுக் கண்களால் வழிந்தது அந்த உப்புநீர்.

“என்ன முத்தையா அப்படிப்பார்க்கிறாய்” கேட்டாள். அபிலாதான்... பேச்சில் தான் எவ்வளவு சாதுர்யம், பரிவு.. ஆதங்கம்... பிறரை மதிக்கும் பண்பு... அன்பினாலேயே வேலையை வாங்கிவிடும் துணிவு... யாருக்கும் இது வராது என நினைத்துக் கொண்டான் முத்தையா.

“ஒன்றும் இல்லையம்மா”... “சமாளித்துக்கொண்டு ஏனம்மா அப்பாவைக் காணவில்லை என்று கேட்டான்.”

“அவர் ஒரு முக்கியமான வேலையாக வெளியூருக்குப் போயிருக்கிறார்... அதனால் நான் வந்தேன்” என்றாள் அவளது கண்கள் பரந்து விரிந்தது.

முற்றிப்பழுத்து தூங்கும் நெல் மணிகள் கற்பவதிகளை நினைவு படுத்தும் நிலைமாதிரி பச்சை பச்சையாக இலைகளுடன் மஞ்சள் பூக்களுடனும் மொத்தமாகவும் மெல்லியதாகவும் வளர்ந்திருக்கும் பூவரசம் மரங்கள் அதோ சரிந்து வளைந்து கெவர்களுடன் கூடிய மாமரங்கள் மேடு பள்ளங்களுடன் புல் கற்றைகளுடனான வரம்புகள்... குவியலாக குவிக்கப்பட்டிருக்கும் வைக்கோல் கும்பல் நிலத்தில் சிதறுண்ட நெல்மணிகளை பொறுக்கியும் எத்தனித்தும் தத்தளிக்கும் குருவிகள்... தூரத்தில் குளத்தில் இருந்து ஏப்பமிடும் கொக்குகள்... தாமரை இலைகளால் விரிக்கப்பட்டகுளம். தாமரைப் பூக்களைப் பறிக்கவும் குளத்துக்குள் ஏதோ வொன்றைப் பிடிக்க முயலும் சிறுவர் கூட்டம் ... ஒருபுறம் அழுக்குகளை உரஞ்சிக் குளிக்கும் இளைஞர்கள் யுவதிகள்... மாடுகளை உழவு இயந்திரங்களைக்கழுவுவோர்...

இயற்கைக்கு என்றும் தனி மதிப்புத்தான்.... நினைவுகளின் ஊர்வலத்தின் சங்கமித்தான்... இன்பக் குளத்தில் மிதந்தாள்.

நினைவில் -

மதியழகனே எங்கும் வியாபித்திருந்தான். தூணிலும் தூரும்பிலும் இருப்பவன் போல எங்கும் எதிலும் மதியழகன் மதியழகன்... மதியழகன்... உடலின் ஒவ்வொரு உறுப்புகளினுடே மின்சாரம் பாய்ந்தது போல இருந்தது அவளுக்கு. உடல் ஒருதரம் சிலிர்த்து ஓய்ந்து விட்டது... விழிகளின் மினுமினுப்பினை ஒரு கணம் இறுக முடி முடி வீழித்துக் கொண்டாள்... சமயத்தில் இந்த இமைகள் எவ்வளவு பாதுகாப்பை தருகின்றன...

அதோ - நெல்குவியலின் நடுவே மதியழகனின் உருவம் தெரிந்தது போலவும். குளத்தில் உழவு இயந்திரத்தை கழுவவதுபோலவும் - தானும் அவனும் குளத்தில் நீராடுவது போலவும் - கைகோர்த்தபடி பூவரச மரங்களினிடையே மாமரங்களிடையே தென்னை மரங்களினூடே உலா வருவது போலவும் எண்ணி எண்ணி மனம் குளிர்ந்தாள். மனதினை மெல்லவருடிச் சென்றது போலவும் ஒத்தடம் கொடுத்து போலவும் இருந்தது அவளுக்கு.

மனிதமனம் சலனங்களால் உருவாக்கப்பட்டது எனவும் நம்பிக்கைகள் தளர்ந்து விட்டபின் எதுவுமே இல்லை என்பது போலவும் விரக்திதான் முடிந்த முடிவு எனவும் வாழாமல் வாழ முயலும் மனித கூட்டத்தினிடையே ஜீவனம் நடத்துவர்களில் அபிலாலும் ஒருத்தியாகிவிட்டாள். வெய்யில் நெருப்பு என வெப்பமாக இருந்தது. கன்னங்களினால் வளிந்து மார்பில் பட்டு வண்ணாத்திப்பூச்சி போலாகும் வியர்வைத் துளிகளை நினைத்தாளா. அவன் நினைவு உலகை வலம் வந்தது. அவளின் உலகில் பவனி வந்தவன் மதியழகன் ஒருவனே... மதியழகனைத் தவிர வேறு ஒருவனுடன் வாழத் தயாராக இருக்கவில்லை.

கதிரவன் மேலெழுந்து கொண்டிருந்தான். “அம்மா வெய்யில் கொழுத்துதே... நீங்கள் வீட்டிற்குப் போங்கள்... நான் எல்லாவற்றையும் சரிவரசெய்து விடுகிறேன்.” கூறினான் முத்தையா.

“பறவாய் இல்லை முத்தையா” என்று கூறினாலும் மதியழகனுடன் வயலில் உலாவி வரும் கற்பனைகளை வீட்டுக்குச் சென்று இரை மீட்க ஆசைதான்.

மார்பில் புரண்டு சுதந்திரமுடன் சயனம் செய்த கூந்தலை பின்னே தன் இடது கரத்தினால் தள்ளி விட்டாள்... தள்ளி விடும் போது தலையும் உடலும் ஒருவித சிலிர்ப்பு சிலிர்த்து அடங்கியது போல் இருந்தது.

தூரத்தே மனிதக் கூட்டங்கள் தத்தமது கடமைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருந்தனர். “சரி முத்தையா நான் போய் வருகிறேன்” என்று திரும்பினாள். “முத்தையா தலையசைத்து விட்டு குளிந்து கடமையில் ஈடுபட்டான். வழியில் மதியழகனின் குடும்பத்தின் வயலினையும் கடந்து தான் அவள் செல்ல வேண்டி இருந்தது. கடந்து செல்லும் போது ஒரு கணம் தரித்து நின்று நீளப் பார்வையை செலுத்திபார்த்தாள். பசுமையான - செழிப்பான வயல்தான்... அறுவடையில் ஆண்களும் பெண்களுமான மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நடுவே தலையில் துண்டொன்று கட்டி முழங்கால்வரை மடித்து வைத்து ‘சண்டியன் கட்டு’ சாரத்துடன் வேலை செய்து கொண்டு இருந்தார். அடிக்கடி உச்சி வானத்தை பார்த்தும் - நெற்றியில் வழிந்து விழும் வியர்வைகளை “ஊ”க்கொட்டி வழித்துவிட்டும் - கைகள் அரிவாளுடன் சல்லாபம் செய்ய கடமையும் நடைபெற காலமும் நடு மத்தியானத்தை நெருங்கியது.

சுய நினைவு வந்த அபிலா நடையை துரிதப்படுத்தினாள்.

முத்தையா மதிய உணவிற்காக செல்ல இருந்தான்... தூரத்து மரநிழலில் காலை கொண்டு வந்து வைத்த சாப்பாட்டுப் பை ஞாபகத்துக்கு வர தலையில் கட்டி இருந்த துண்டினை உதறி விட்டபடி மரநிழலினை நாடிச் சென்றார்.

வயிறு பசித்தது.. உடல் உழைப்பால் பாடுபடுவது வயிற்றுக்காகவே. ஏழை பணக்காரன் என்ற பேதத்தினை காட்டாதது வயிறு மட்டும்தான் என்பது முத்தையாவின் நினைப்பு.

முற்றும் துறந்த சந்நியாசிக்குக் கூட பசி என்று வரும்போது இலைகுழைகள் தேவைப்படுகின்றது. அன்றேல் பாலும் பழமும் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் சாதாண முத்தையாவிற்கு பழங்கள் சி காலை உணவாகவும் “ஏதோ ஒன்று” என்பது போல சோறு... இதுபோதும் அவனுக்கு...

உழைக்கும் அவன் கோருவதும் இதைத்தான். சிறுகச் சிறுக உழைக்கும் பணத்தினை சேமிக்கத் தெரியாத அவனால் ஒரு மகளை இழக்க முடிந்தது. ஆனால் நாட்டில் உள்ள முத்தையாக்களால் எத்தனை மகள்கள் இழந்திருக்க முடியும்.

களைத்த உடம்பிற்கு உணவு குடலில் இறங்கியதும் இதமாக - தெம்பாக இருந்தது... கைகமுலி விட்டு சிறிது ஆறுதல் எடுப்போம் என நினைத்து துண்டொன்றை விரித்துச் சரிந்தான்.

மதியழகன் இருந்திருந்தால் இப்படிக் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கவிட்டிருக்கமாட்டான்தான். ஆனால் அவன் உறவை வெறுத்து சுற்றும் மறந்து - சிங்களத்தி ஒருத்தியுடன் வாழ்கிறானே - கல்லாகி விட்ட மனம் கூட ஈரம் காணத்தான் வேண்டும் என்கின்றதில்லை. மனித இயமல்லவா...

வேலை செய்து கொண்டிருந்த மதியழகனின் தந்தை தூரத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த அபிலாவைப் பார்த்துவிட்டதால் மனதில் சுரிரென்று ஏதோ தைத்தது.

பெற்ற மனம் துவளத்தானே வேண்டும்

இங்கே முந்தி வந்த செவியை பிந்திவந்த கொம்பு மறைத்த கதைதான் நடந்திருக்கிறது. மனித பாத்திர வளர்ப்புகள் யதார்த்தமான உணர்வுகளுடனும் செயற்கையான நாகரீக வெளிப்பாடுகளினாலும் உருவாக்கப்பட்டவைதான்.

பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு என்று பெரியோர் கூறுவர்.

மதியழகன் மனதும் மரத்துவிடவில்லை.. அவளை பெற்ற தந்தையினது ஈரமனமும் மரித்து விடவில்லைதான்... என்ன செய்வது ஊறிப்போன பழமைவாதக் கோட்பாடுகளுக்கு அடிமைப்பட்ட மனதல்லவா அவர்மனது அழுந்தித்தானே ஆகவேண்டும்.

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து ஆயாசமாகக் கொட்டாவி ஒன்றினை வெளியிட்டு உள்ளே நுழைந்த உணவை ஜீரணிக்கவோ என்னவோ புதியகாற்றை உள்ளே இழுத்தும் விட்டுக் கொண்டார்.

ஒட்டியவாறு ஒருகணம் ஊதி அடங்கிக் கொண்டது. ஏவறை ஒன்று வந்தது. புகையிலையை மடித்து வாயில் பொருத்தி மடியிலிருந்த நெருப்பெட்டியினால் தீழுட்டிக்கொண்டார்.

மின்னிமின்னி எரிந்த சுருட்டின் புகையை உள்ளே இழுத்துவிட்டுக்கொண்டார்.

‘ப்பப்’ என்று அவரது சுருட்டடங்கியவாய் பொச்சடித்தது... மதியமும் விரைந்தது.

அத்தியாயம் இருபது

வாழ்க்கையை வளமாக்க விரும்பினால்
காலத்தைக் கணநேரமும் வினாக்கக் கூடாது.
காலந்தால் செய்யப்பட்டது தான் வாழ்க்கை.

-ஸி.ஆர். தாஸ்.

இரவு தபால் புகையிரதம் புறப்பட்டு இரண்டு மூன்று மணித்தியாலங்களைத் தாண்டிவிட்டிருந்தது. ஏறக்குறைய பல மைல்களைத் தாண்டிவிட்டிருக்க வேண்டும். இருட்டினைக் கிழித்துக் கொண்டு தானே ராஜா என்று இரும்புத் தண்டவாளங்களில் தடம்புரளாமல் தனது பயணத்தினை மேற்கொள்கிறது. புகையிரதத்தினை இயக்குபவன் தூங்கிவிட்டால் போதும் பிரயாணிகள் ஆட்டம் முடிந்துவிடும்.

நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்திருந்ததனால் இடுப்பில் வலி எடுத்தது. இடக்கையால் பிடித்துவிட்டான். கறுப்புநிற பெல்ஸ் அணிந்திருந்த அவன் பாதம் வரை விழுந்த பெல்ஸின் துணிப்பாகத்தை முழங்கால்வரை மடித்துவிட்டுக் கொண்டான்.

குளிர்ந்த காற்றுக் காலில் பட்டுச் சில்லிடச் செய்தது.

நேரம் ஒன்பதுமணி இருக்கும்.

எல்லோரும் தமது உணவுப்பார்சலை அவிழ்த்தும் சிற்றுண்டிச் சாலைக்குச் சென்று சிற்றுண்டி அருந்தவும் ஆயிர்த்தமாகினர்.

சிறிதுநேரம் பரபரப்புதான். அடங்கிவிட்டது. புகையிரதம் ஊளையிட்டு காட்டுப் பகுதிகளைக் கடந்து சென்று ஒரு ஸ்ரேசனில் நின்றது.

இளைஞர்கள் சிலர் இறங்கிக் கொண்டனர்.

வயதுமுதிர்ந்த அம்மையார் ஒருவர் மலையில் முடங்கியபடி குறட்டைவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பருத்த உடம்புடன் ஒரு யானைபோல் பொருமியபடி இடப்பக்க இருப்பிடத்திற்கிடையில் சயனித்துவிட்டார். மதியழகனும் அவர்களைப் போல் முடங்கி விட்டிருக்கலாம். முடியவில்லை. மதியழகனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு பெரியவர் சிகரட் ஒன்றினை ஊதிஊதி நித்திரைக் கலக்கத்தைப் போக்கடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டவாறு “ஊ” என்ற எவறையுடன் புகையிரதம் புறப்பட்டது.. ஊர்ந்து ஊர்ந்து தனது வேகத்தை சிலநிமிடங்களில் அதிகரித்துக் கொண்டது.

குளிர்காற்றுக்குப் பயந்து துவாய் ஒன்றினால் காதினை இறுக்கக் கட்டிவிட்டபடி ஒருமுறை எழுந்து நின்று சோம்பல் முறிந்துவிட்டு பாத்திரமிற்குள் நுழைந்து விட்டு மறுபடியும் தனது இருப்பிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான் மதியழகன்.

சுமணாவின் நினைவு நிழல்படங்களாக அவன் மனதில் பரந்து கொண்டிருந்தது.

பூ உதிர்ந்தது போல நினைவுச்சரங்களை தூவலிட்டபடி - மாதுளம் முத்துக்கள் சிதறலிட்டபடி வெண்பற்களைக் காட்டிச்சிரித்தபடி ஓயிலாக நடந்துவரும் அவளது மோகனக்கவர்ச்சி அவன் மனதின் இதயவீணையைத் தடவிச்சென்றது.

அன்பு - பண்பு - பாசம் - காதல் - தியாகம் இவைகளால் வார்க்கப்பட்ட ஒரு தெய்வப்பிறவிதான் சுமணா வேற்று மதத்தவளாயினும் மதியழகன்மீது காதல் கொண்டு இன்று வறுமைமப்புயலால் ஏற்றுண்டு பாய் அறுந்த மரக்கலம் போல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சுமணாவின் தற்போதைய கோலத்தினைக் காணும் போது நெஞ்சுக்குழியுள் வேதனைத்துவளும் - இரத்தம் கசிசின்ற சோகம் நிழலாடும் - வீதியின் விளிம்பில் தத்தளிக்கும் இரண்டு உள்ளங்களின் எதிர்காலமானது பூப்போல மலருமா? ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

காலம்தான் எவ்வளவு வேகமானது விவேகமானதுங்கூட இல்லையே இவர்கள் வாழ்வு இப்படி அமைந்திருக்குமா?

பட்டங்களை மட்டும் சுமந்துகொண்டு நேர்முகப்பரிட்சைகளில் தோற்றி ஏமாற்றமே பதிலாய்க் கிடைத்து வெறுப்புற்ற அவன் மனத்தைத் சாந்தப்படுத்தி தனது தாலியைக்கூட கழற்றி விற்றுத் தந்தாளே...! தனது கணவனது நல்வாழ்வு ஒன்றே தன் லட்சியமாகக்கொண்ட அன்புள்ளம் கொண்ட சுமணா கற்பின் தெய்வம்தான்.

மதியழகன் நினைத்துப்பார்த்தான்!

அப்போது வீட்டில் வெறும் தரையில் மல்லாந்து படுத்து சுயநினைவின்றி கூரையையே வெறித்துக்கிடந்த அவனை அசுவாசப் படுத்தினாள்.

“கவலைப்படாதீங்க ஏன் இடிஞ்சு பேர்யிருக்கிறீர்கள்” மௌனம் சாதித்தான் மதியழகன்

“நானைக்கு நான் சொல்லகிறமாதிரி நடப்பீங்களா?”

திரும்பிப்பார்த்தான் மதியழகன்

“என்ன அப்படிப்பார்க்கிறீங்கள் - நிஜமாத்தான் சொல்கிறேன். உங்கள் நேர்முகப்பரிட்சை நடைபெறுகிறதாம். நீங்கள் அதற்குச் செல்லப்போகிறீர்களாம்.”

விரத்திச்சிரிப்பொன்றுதான் வெளிவந்தது மதியழகனிடமிருந்து “உங்கள் விரத்திச் சிரிப்பு எனக்குப் புரிகிறது - எத்தனை நேர்முகப்பரிட்சைக்கு எவ்வளவு பணத்தினைச் செலவழித்து சென்றும் பலனேதுமில்லாததால் ஏற்பட்ட கசப்புணர்ச்சிதான் இது. என்ன செய்வது நம்முடன் படித்தவர்கள் இன்று ஏதோ நல்ல

நிலையிலிருக்கலாம். அவர்கள் கைக்கூலி கொடுத்துப் பெற்றிருக்கலாம். நமக்கு அப்படிச் செய்யமுடியவில்லை என்பது உண்மைதான். நிச்சயம்நாளைக்கு - நாளை ஒருநாள் நமக்காக விடியும் - இந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தையாவது பயன்படுத்துங்கள் - நான் கனவு கண்ட மாதிரி இது நிச்சயம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது - வழக்கமாக நான்கூறுவது போலல்ல இது. இன்று இதய அரங்கில் ஒரு நம்பிக்கைச் சூடர் - அதுதான் - கலங்கிப் பயனில்லை.”

நெடுமுச்சூடன் கூறிமுடித்தாள் சுமணா. என்ன இவள் - என்பது போல் மதியழகன் சுமணாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“சுமணா - எனக்கென்றால் இருந்த சொற்ப நம்பிக்கையும் பறந்துவிட்டது - பட்டங்களை மட்டும் அழகுபடுத்தி அடுக்கிவைத்திருக்கிறோமே தவிர பலன் யாதுமில்லை. எத்தனை நேர்முகப் பரிட்சைகளுக்குத் தோற்றிவிட்டேன். பணச்செலவுதான் கண்டது மிச்சம். எல்லாமே இழந்துவிட்ட நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். நான் போகப் போறதில்லை...” திடமாகக் கூறினாள்.

அவனது, திடமான முடிவைக் கண்டு அதிர்ந்து விட்டாள் சுமணா.

ஒருகணப் பொழுதுதான் சமாளித்துவிட்டாள்.

“என்ன அத்தான் - என் கடைசி ஆசைஇது - எனக்காக நம் எதிர்காலத்திற்காக - இதுதான் உங்கள் கடைசி இண்டர்வியூ என்று நினைத்துக்கொண்டாவது போய் வாருங்கள் - இது நிச்சயம் கிடைக்கும்.”

“கிடைக்காவிட்டால்” மதியழகன் குறுக்கிட்டான்.

“கிடைக்காவிட்டால்” - சிறிது நிதானித்துவிட்டு “கிடைக்காவிட்டால்” மண்ணை நம்புவோம்.. அதாவது பலன்தரும் - மனிதர்கள் மனம் வைக்காவிட்டால் மண்ணும் பலன் தராமலாபோய்விடும். தலைநிமிர்ந்து வாழவேண்டும் என்ற ஆசைக்கனவுகள் பூப்போல சருகாக உதிர்க்கூடாது என்று நாள் தோறும் ஆண்டவனை தியானித்து வருகிறேன். நிச்சயம் அருள்பாவிப்பார் நமக்கு”

மனம் இளகிவிட்டது மதியழகனுக்கு - சுமணாவை நேரே நின்றுகொண்டு பார்த்தான் - அவள் வழிகளில் தோன்றியதுதான் நம்பிக்கைச்சூடரா - பூஞ்சிட்டுக் கன்னங்களை - அழகுடன் நர்த்தனமிடும் கருங்கூந்தல், சிறிய அழகிய முக்கு - கீழே தடித்த உதடுகள் - சங்கு போன்ற கழுத்து - அழகிய செவிமடல்கள் பாதித்தலை மயிர்க்கற்றைகள் மறைக்கப்பட்ட லவாகம் -

அழகு இருக்குமிடத்தில் அன்பு இருப்பதில்லை அன்பின் பிறப்பிடம் அழகின் உறைவிடம். நாம் யார் மீது உள்ளன்பு வைக்கிறோமோ அவர் நம் கண்ணுக்கு அழகாகத்தான் தோன்றுவார்.

மதியழகன் - சுமணா இருவரது அன்பும் தெய்வீகமானது. இவர் நம் மரபுப்படி பஞ்சாங்கம் பார்க்கவில்லை. சாதகம் பார்க்கவில்லை - பொருத்தம் அதுஇது என்று எதுவும் பார்க்கவில்லை. உளப்பொருத்தம் மட்டுமே இங்கு பொருந்தி நிற்கிறது. இதனாலேதானே இங்கு மதம் குறுக்கிடவில்லை.

இருவரிடையேயும் ஏற்பட்ட மௌனத்தை சுமணா கலைத்தாள்.

“என்ன மௌனமாகிவிட்டீர்கள் மனம் இன்னும் ஒருநிலைப்படவில்லையா” இவ்வாறு சுமணா கேட்டாள். “இல்லை சுமணா உன் விருப்பப்படியே நான் நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போகிறேன் - இதுதான் எனது கடைசி நேர்முகப் பரீட்சையாக இருக்கட்டும். கிடைக்காவிட்டால் மண்ணை நம்பி கூலிவேலையாவது செய்யத்தான் வேண்டும்.”

“அப்பாடா குழந்தையின் அடம்பிடிப்பு மாறிவிட்டதே” குறும்பாகக் கேட்டாள்.

ஓ! இவளுக்கு எப்படி துன்பத்திலும் குறும்பாகக் கதைக்க முடிகிறது. என்னையே மாற்றிப்படைக்கிறாளே - மதியழகன் மனப்பதிவுகளில் பதிந்துக் கொண்டான்.

“அதுசரி சுமணா பணத்திற்கு எங்கே போவது? யாரும் உதவக் கூடிய நிலையில் இல்லையே?” என்றான். அவள் சிரித்தபடி தாலிச் சரடை தடவினாள். “இதோ இருக்கிறது” தாலியை கழட்டினாள் “சுமணா”.

மதியழகனுக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. தன் வாழ்வை நினைத்து நொந்து கொண்டான்... நொந்தும் பலன் “சுமணா என்ன இது”...

“தாலி” ஒற்றைப் பதிலையே தந்தாள்

“தெரியும்... இதைத்தானா எனது நேர்முகப் பரீட்சைக்கு பலியிட வேண்டும்”

“அதற்கென்ன... நமது வாழ்வில் எதை எதை எல்லாமோ பலியிட்டு வருகிறோம்.. இதுவும் இருந்தென்ன... உங்கள் நல்ல காரியத்துக்கு பயன்பட்டுமே...” சுமணா “வேண்டாம் சுமணா இது விஷப்பரீட்சை” - மதியழகன் “நமது வாழ்வே ஒரு விஷப் பரீட்சை தானே? சிந்தித்து பயன் இல்லை இந்தாருங்கள் இதை விற்று வாருங்கள்.” சுமணா தாலிக் கொடியை கழட்டி சுற்றி மடித்து மதியழகன் முன்நீட்டினாள்.

“ம்” கொட்டினாள் சுமணா.

கால்கள் குத்திட்டு நிற்க - விழிகள் ஸ்தம்பித்து நிற்க - சுயநினைவற்று - பிரக்ஞையின்றி நின்றிருந்தான் மதியழகன் மதியழகனை தொட்டாள் சுமணா தடுமாறியவனாக திரும்பினான் “சுமணா! எனக்கென்னவோ அபசகுணம் மாதிரி தெரியுது... தாலியை கழட்டினாள்... ஓ... நினைக்கவே முடியவில்லை இதே மாதிரித்தான் கண்ணகி கொடுத்த காற்சிலம்பை விற்கக் கொண்டு சென்றவன் கொலையுண்டான். வேண்டாம் சுமணா நான் மாட்டேன்...” என்று கத்தினான் மதியழகன்.

“அபசகுணம் அது இது என்று கூறாதீர்கள்... கோவலன் கண்ணகி கதை அந்தக் காலம்... நம் வாழ்வு நவயுகம்... அப்படியேதும் நடக்காது. இந்தாருங்கள்...” தடுமாறி நின்ற மதியழகனின் கையில் தாலிக்கொடியை வைத்து அவனைச் செல்லுமாறு பணிந்தாள் ‘சுமணா. முகம் வெளிறி இருந்ததனால்

அதனைத் தன் தோளில் இருந்த துண்டினால் துடைத்து விட்ட சமணர்
சேட் ஒன்றையும் கொண்டு வந்து தந்தான்.

முடிந்து விட்டது... இனி தாமதித்து விடக்கூடாது. சமணரின்
புன்சிரிப்பு ஒன்றே போதும் அவனுக்கு... அவனுக்கென்று அவனும்
அவளுக்கென்று அவனும் வாழும் போது அவளின் ஆசைதானே
அவனது ஆசையும்... சேட்டை மாட்டிக் கொண்டு மூலையில் கிடந்த
செருப்பையும் காலில் செருகியபடி வெளியில் கால்களை பதித்தான்.
அவன் சென்று மறையும் வரை வாசலில் நின்ற சமணர் தனது
கழுத்தினை தடவி விட்டுக் கொண்டான்.

அங்கே...

மஞ்சல் கயிறு ஒன்று தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது... சிங்களத்தி
என்று மதத்தால் பிரித்தாலும் அவனும் ஒரு பெண்தானே.
கணவனுக்காகவே வாழும் பெண்மை உணர்வு கொண்ட உள்ள
தமிழ்ச்சிக்குத்தான் வரவேண்டும் என்று இல்லை... சிங்களப்
பெண்ணுக்கும் வரலாம். இதற்கு உதாரணம் சமணர்.

விரக்திச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தவாறு நம்பிக்கைச் சுடர்களை
மனதில் தேக்கி உள்ளே செல்லத் திரும்பினான் சமணர்.

புகையிரதம் ஏதோ ஒரு ஸ்ரேசனில் தரித்து விட்டு
புறப்பட்டது... உள்ளே இருந்தவர்கள் எல்லோரும் நன்றாக தூங்கி
விட்டனர்.

“கஜீ கஜீ” எனவும் “தம்பிலி தம்பிலி” எனவும் வியாபாரிகளின்
நடமாட்டமும் அடங்கி விட்டது. இப்போது சனங்கள் அதிகமானதால்
கால்களை அசைக்க முடியவில்லை. சிறிது நேரத்தில் ரிக்கற் பரிசோதகர்
வந்தார். அவர் பரிசோதித்து விட்டு சென்றதும் மறுபடியும் தன்
இமைகளை மின்னல் கண்ணாடியில் தலை வைத்தபடி முடினான்...

கண் மடல்கள் ஏனோ கனத்திருந்ததனால் உறக்கம் தழுவத்
தொடங்கியது.

★ ★ ★

தூய்மை வராத சமணர் புரண்டான்... தனிமை அவளை
வாட்டியது. பலதடவைகள் மதியழகனைப் பிரிந்து
தனித்திருக்கிறாள்... இம்முறை ஏனோ ஒருவித தலிப்பு இருந்தது.
உடல் அசதி வேறு. நல்லபடியாக நேர்முகப் பரிசே நடைபெற
வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனை பயன் அளிக்காமல் போனால்...? ஏன்
இப்படி மனம் நினைக்கத் தூண்டுகிறது. தனிமை இவற்றை நினைக்கத்
தூண்டுகிறதோ. ஏழைகளுக்கு இரங்கி அருள் பாலித்த புத்தரின்
வரலாறு படித்திருக்கிறாள் அவள்... இவளுக்கும் அவர் இரங்கி அருள்
புரிய வேண்டுமே. முள்ளும் மலரும் நிறைந்த வாழ்க்கையில்
முட்களின் கூர்மையின் சிற்றத்தினைத் தாண்டித்தான் மலரினைப்
பறிக்க வேண்டும்... வாழ்க்கை சிலரது வாழ்வில் இன்பத்தினையும்
பலரது வாழ்வில் துன்பத்தையும் அளித்திருக்கிறது. இது ஏன்...?

ஒருவன் சிரிக்கிறான் என்றால் அவன் பின்னாடி அழப்
போகிறான் என்று அர்த்தம். அப்படியானால் இவர்களின் கண்ணீர்
முடிவில் இன்பம் தோன்றத்தான் போகிறதா... கண்ணீரில் வாழ்வே

கனவாகித்தான் போகுமோ. எல்லாம் தலைஎழுத்து என்று மனிதர்கள் ஒதுங்கிக் கொள்கிறார்கள். சிரிக்கும்போது குதூகலிக்க தெரிந்தவன் அழும்போது சிந்திக்கத் தெரிந்திருந்தால்தான் அவனால் எதிர்நீச்சல் போட முடியும்.

விலகி இருந்த மட்டை வரிச்சுகளுக்கிடையே வீசிய குளிர் காற்று தாலாட்டி சென்றது. பனை மரங்களில் பழுத்த ஓலைகளின் சலசலப்பும் தூரத்தில் நாய்களின் ஊழையும் அவள் மனத்தினை பயமுறுத்தின. இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

தலைக்கு வைத்திருந்த தலையணையை வலது கையினால் அழுத்தி முகத்தினை புதைத்துக் கொண்டாள்.

புனிதங்களைப் பேணவும் போற்றவும் தெரிந்திருந்த இவர்களின் சூழல் - அதாவது சமுதாயம் தீய சக்திகளாகவும் - அடுத்தவர் வீட்டு அடுப்பெரிந்தால் பொறுக்க மாட்டாதவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களால் ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடக்காவிட்டாலும் ஏதோ ஒன்று குறுகுறுத்தது. நேரம் தன்பாட்டிற்கு போய்க் கொண்டிருக்கிறது... அவளது நிழற்படத்தில் தாய் - தந்தை - சகோதரர்கள்... உறவினர்கள்... அந்தஸ்து - கவுரவம் - நண்பர்கள் - எல்லாமே தெரிந்தது.... இவர்களை எல்லாம் மிஞ்சி அவள் இதயத்தில் இன்று அரசாட்சி செய்பவன் மதியழகன் ஒருவனே.

பூவுடனும் பொட்டுடனும் வாழ ஆசைப்படுகிறாள்... மதியழகன் சுகமே தனது சுகம்... துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் சுமைதாங்கியாக வாழத்தான் அவளுக்கு ஆசை... குடிப்பது கஞ்சியேயாயினும் நிறைவுடன் உண்ணப் பழகிக் கொண்டு இருக்கிறாள்... பால் - பழம் - விரும்பிய உணவு - எல்லாமே மனதில் இருந்து மறந்து விட்டிருந்தது.

ஆகாயத்தில் பூரண சந்திரன் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இரவைப் பகலாக்கியும் பகலை இரவாக்கியும் காலம் எவ்வளவு வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. நடுநிசியைத் தாண்டி சாமக் கோழியும் கூவிவிட்டது. இடுப்பு வலி சிறிது விட்டதால் மனதினை ஒருநிலைப்படுத்தி கண்களை இறுக மூடினாள்.... இரவு விடிவுக்காக சென்று கொண்டு இருக்கிறது. அவளும்....?

அத்தியாயம் இருபத்தொன்று

வந்தோரைக் கரையேற்றி யனுப்பும்
தோணிதான் மட்டும் தண்ணீரில் மிதக்கும்
எல்லோர்க்கும் மேலேற உதவும்
ஏணிதான் மட்டும் தரை மீது கிடக்கும்.

- கண்ணதாசன்

சேலைத் தலைப்பொன்றை விரித்தபடி வெறுந்தரையில் படுத்திருந்தாள் அவள்.

கிழப்பருவத்தின் வாசலில் இருப்பவளல்லவா. இரண்டு செவ்வங்களைப் பெற்று சீருடனும் சிறப்புடனும் வாழ்வதைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டாள்.

முத்தவன் மதியழகன்... பெயருக்கேற்ப மதியழகன்தான். முத்த பிள்ளையில் தான் தாயின் வாஞ்சை கூடுதலாக இருக்கும் என்று பெரியவர்கள் கூறுவதற்கிணங்க பாசத்தைக் கொட்டினாள் தாய். வயது போன காலத்திலே பேரன் பேத்திகளை வைத்து கொஞ்சம் நினைவுகளை நினைவுடனேயே வைத்திருக்கும்படி காலதேவன் கட்டளை இட்டுவிட்டானே, என்னசெய்வது.

நடந்து முடிந்த காரியத்துக்கு மனிதன் போட்ட முத்திரைதான் விதி. ஆனால் இறைவன் அளந்தபடி என ஒரு கவிஞர் கூறியிருக்கிறார்.

கண்களை இறுக முடியபடி கிடந்தவள் கணவனின் அழைப்பொலி கேட்டு துடித்துப் பதைத்து எழுந்துவிட்டாள். களைத்து விழுந்து வரும் கணவனுக்கு பணிவிடை செய்ய இயந்திரமாகி விட்டாள்...

மனித வாழ்வே இயந்திரம்தான்... கால ரதத்தில் நகர்த்தப்படும் விக்கிரகங்கள் மனிதனே....

இங்கு அவள்தயாராகி விட்டாள்... கட்டடையில் போகும் மட்டும் அடுக்களைதான் பெண்களுக்குத் தஞ்சம். செம்பை எடுத்து கணவனிடம் நீட்டினாள்... கையில் வாங்கிய அவர் வெற்றிலை குதப்பிய வாயை நன்றாக கொப்பளித்து துப்பிவிட்டு வந்து உட்கார்ந்தார். சாப்பாட்டை ருசி பார்த்தவண்ணம் சாப்பிட்டார்... களைத்த உடம்பு... வாழ்க்கையில் களைத்த உடம்பு... பெற்றவனால் சுகம் சிடைக்கும் என நம்பியிருந்து ஏமாற்றப்பட்ட உள்ளத்துடன் சதா மனதை கல்லாக்கி வாழ்ந்து களைத்த உடம்பு...

அவருக்கு முன்னால் முழங்காலை மடித்து நாடியை அதில் முட்டுக் கொடுத்தபடி கணவன் சாப்பிடுவதைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தாள்.

நரை விழுந்த தலைமயிர்க் கற்றைகளை பின்னே வாரிக் கூட்டிக் கட்டியிருந்தாள்... காதில் பெரிய தோடு கண் சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தது. தூர்ந்து போகத்துடிக்கும் குளத்தினை ஒத்த விழிகள்.

பூவுடனும் பொட்டுடனும் போய்விட வேண்டும்... பெற்ற மகன் வரவே மாட்டான்... நாளாயினியும் கல்யாணம் முடித்து கணவன் வீடு போய்விட்டாள்...

இனிமேல்.... ஒருவருக்கொருவர் குழந்தைகளாகவும் பேரன் பேத்திகளாகவும் நினைத்து கனவுச் சுமைகளுடன் வாழப் போகின்றனர்.

புருந்தவீடு சென்ற நளாயினி வளைகாப்பு... பிள்ளைப்பேறு விசேஷங்களில்தான் தாய் தந்தையை நினைப்பாள்... வருவாள்... போய்விடுவாள்... வராமலே போகவும் கூடும்....

சாப்பிடும்போது புரையேறியதால் திண்டாடும் கணவனுக்கு தலையில் இரண்டு தரம் தட்டிவிட்டு குடிக்க நீரும் கொடுத்து பின் "யாரோ எங்களை நினைக்கிறார்கள்" என்று சொன்னாள்.

அவர் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தார்....

அப்பார்வையில் பொதிந்திருந்தது என்ன?

கிழடு தட்டிவிட்ட விழிகளின் பார்வைதான் என்றாலும் பொருள் பொதிந்ததாக இருந்தது. அவருக்குத் தெரியாதா... மதியழகனைப் பற்றி மனதில் வைத்துத்தான் அவள் கூறியிருக்கிறாள் என்று நினைத்தார். பெற்ற வயிறு வேதனைப்படத்தான் செய்யும்... தன் மனதினை கல்லாக்கி எவ்வளவுதான் வாழ முனைந்தாலும் கல்லும் கரையும் என்பதற்கிணங்க அவரது இதயமும் சில நாட்களாகக் கசியத் தொடங்கி விட்டது.

இருந்தாலும் வெளிக்காட்ட கௌரவம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

அன்றொரு நாள் சுமணாவினைக் கூட்டிக் கொண்டு வீடுவந்தபோது ஓங்கார மூர்த்தியாகத் தான் நின்றதுவும் கண்ணீரும் புலம்பலுமாய் அவரது மனைவி பார்வதி கலங்கியதும்... ஓ... கணப்பொழுது நினைவுகள்தான்....

அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ் என்பது உண்மைதான்.

பார்வதி கொஞ்சம் பருப்பு போடு... உப்பு போத்திலை எடு... என்றார் சிவக்கொழுந்து.

சட்டியை எடுத்து அகப்பையினால் அவரது தட்டில் போட்டாள் "உப்பு போதாது" என்று நினைத்தவளாய் உப்புப் போத்திலை எடுத்து நீட்டினாள்.

கைகளைக் கழுவி ஈரக்கையை துடைத்தபடி சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்... அடுக்களையில் இருந்து வந்த பார்வதி வெற்றிலை பாக்கு எடுத்து மடித்துக் கொடுத்தபடி சுருட்டும் நெருப்பெட்டியையும் முன்னால் வைத்தாள்.

காலம் மனிதனை எவ்வளவு மாற்றிவிடுகிறது. பாசமூட்டி வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளை தனது கடைசி காலத்தில் கூட இருக்காது விட்டது ஏதோ போல் இருக்கின்றது.

அன்றுகூட அவன் வயதுக்கு வந்துவிட்டவன் என்று பாராது ஓங்கிய அவரது கை முகத்தில் இறங்கியது. அப்பா என்று கத்தியவன் சுய நினைவு வருமுன் "போடாநாயே" என்று கத்தினார்...

கதிகலங்கிவிட்ட மதியழகன் பேசுவதற்கு நா எழமாட்டாது தடுமாறினான்.

பார்வதி எவ்வளவோ கெஞ்சினாள். கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியதுதான் மிச்சம். ஒரு முலையில் விழிகள் சிவக்க கன்னங்களில் கண்ணீர் வழிந்தோட விக்கலுடன் நின்றிருந்தாள் நளாயினி. தந்தையின் கோபத்தின் முன்னால் வர அவளுக்குத் துணிவில்லை.

சுமணா அழுதபடி நின்றிருக்கிறாள்... போராட்டம் நடக்கும் என்று முன்கூட்டியே அவளுக்குத் தெரிந்ததுதான். இருந்தும் மவுனத்தால் எதையும் வெளிவிடலாம் காலத்தால் குடும்பம் ஒற்றுமையாகும் என நம்பினாள்... ஆதலினால் கத்திக் குழறி வசனம் பேசவில்லை. பெருமூச்சு ஒன்றினை உஸ்ணமாக விட்டபடி கூரையில் ஓடிய எலிகளை பார்த்த வண்ணம் இருந்தார் சிவக்கொழுந்து.

தனது கோப ஆவேசத்தினால் தன்னை எதிர்க்காமல் இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றது பசுமையாக மனதில் இன்னும் பதிந்துள்ளது. முற்றத்தில் நின்ற பிலாமரம் தனது கிளைகளில் உள்ள பழுத்த இலைகளை உதிர்த்த வண்ணம் இருந்தது... மாமரமும் அதற்கு விலக்கல்ல. தூரத்தில் தென்னோலைகள் ஆடி அசைந்து கானம் இசைத்தன. வாயில் சேர்ந்த உமிழ்நீரை வெளியே துப்பிவிட்டு வந்து மீண்டும் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

சமூகம் வகுத்துத் தந்த சட்டதிட்டங்களை ஏற்றுப் பழக்கப்பட்டுப் போனதால் சொந்த அபிலாசைகள் அனைத்தும் நிறைவேற மடியாத நிலையில் இன்றைய தலைமுறைகள் இன்னல்படும் நிலை ஏற்பட்டு விட்டதே... சமூகத்தின் மாற்றம் அது இது என்று முழங்கினாலும் அது தூரத்து இடி முழக்கமாகத்தான் இருந்திருக்கிறதே தவிர பயன்யாதும் கிடைக்க வழி செய்யவில்லை... தடைகளாகிவிட்ட நம் சமூகம் கோட்பாடுகள் மாற்ற தன்னால் கூட முடியவில்லை என்று நினைத்துப் பார்த்தார் சிவக்கொழுந்து. பலன்...

பெருமூச்சைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை... தூக்கம் கண்களை சொருகியது.

தலைக்கு மேலே மின்விசிறி சுழன்றாலும் மதியழகனின் வியர்வைத் துளிகளை ஆற்ற முடியவில்லை... வாசலில் காத்திருந்த வேலையில்லா இளைஞர்களின் நடுவே தானும் ஒருவனாய் குடும்பச்சுமையின் தாக்கம் முகத்தில் பிரதிபலிக்க வறுமை ரேகைகள் முகத்தில் கோடிட்டுக் காட்ட....?

இரண்டு மணித்தியாலங்கள் காத்திருந்துவிட்டு பகல் பதினோரு மணியளவில் இவனது பெயர்கூப்பிடப்பட்டபோது... கலைந்திருந்த தனது கேசத்தினை சரிசெய்து கொடு முகத்தினை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டு பெல்ஸ்சினை இழுத்துவிட்டபடி தள்ளு கதவை தள்ளியபடி மின்விசிறி சுழன்று கொண்டு இருக்கும் அந்த அறையினுள் நுழைந்து கண்ணீர்த் துளிகளை வியர்வைத் துளிகளாக்கியபடி எத்தனை முறைதான் இப்படி நேர்முகப் பரிட்சைகளில் பங்கேற்றி இருக்கிறான்... துளிர்விடும் நம்பிக்கைகள் கருகியதுதான் மிச்சம்... இன்று...?

நாலைந்து பெரிய மனிதர்கள் உட்கார்ந்து இருந்த அறையினுள் எப்போது வெளியே போகலாம் என்று இருந்தது அவனுக்கு. அவர்களது கேள்விகள் முளையில் இறங்கி அதன் எதிர்ஒலியை மனப் புத்தகம் பதிவை தயாரித்து வாய் எனும் வானொலி மூலம் வெளியிட்டது....

அப்பாடி... நீண்ட நெடுநேரம் சொற்பொழிவாற்றியபின் ஏற்படுமே மூச்சு வாங்கல்... அதுபோல மதியழகனும் இருந்தான். முடிந்தது... கேள்விக்கணைகள் கடினமாக இருக்கவில்லை. இருந்தும் ஏனோ அவன் மனம் சலிப்புக் கண்டது. இந்நாளில் தகமைகளுக்கு எங்கே மதிப்பு இருக்கிறது... லஞ்சம்... லஞ்சம்....

லஞ்சம் கொடுக்கப் பணம் இல்லாததினால் அவனுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கும் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை.

படிகளில் இறங்கி தார் வீதியில் நடந்தான். சுமணாவின் எண்ணங்கள்... ஓ... நீர்குமிழி போலாகி விட்டது... சுமணா என்னை மன்னித்துவிடு. உன்னைத் திருப்திபடுத்த இங்கு வந்தேன். இருந்தும் கிடைப்பது பற்றி கிடைக்குமா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது - அவன் மனம் ஓலமிட்டது.

அன்றே புகையிரதத்தில் ஏறிவிட்டான்.

இறங்கித் தரையில் கால்களை வைக்கவே முடியாத அளவிற்கு குளிர் பிய்த்துப் பிடுங்கியது. நடுங்கும் உடலைச் சுமந்துகொண்டுகணத்த மனத்துடன் வீட்டினை நோக்கி நடந்தான்.

வீட்டு வாசலை அடையும்போது -

சுமணா அழகு சொட்டும் பிம்பமாக சிரிப்புதவழும் உத்தட்டினை பூ விரிந்தது போல விரித்து - கதிரவனைக் கண்டு தாமரை மலருமே அதுமாதிரி - வாருங்கள் என்றாள்...

முற்றம் எவ்வளவு துப்புரவாக இருக்கிறது.

இந்த அதிகாலையிலேயே நடுங்கும் குளிரைப் பொருட்படுத்தாமல்... ஓ என் மனைவி... நான் அவளை அடைந்ததற்குப் பெருமைப்படத்தான் வேண்டும். புன்னகை ஒன்றினை உதிர்த்தபடி வாசலில் கால்களை வைத்தபோதும் குளிர் சில்லிட்டது...

இப்படித்தான் மார்கழி கடும் குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் தமிழ்ப்பெண் என்ன மாதிரி இருப்பாளோ அப்படி அதிகாலையில் குளித்துக் கோலம் போட்டு அழகு ரதி போல தன்னிடம் வந்து சிரிப்பொன்றையே உதிரவிட்டபடி அழைக்கும் காட்சி பசுமையாகத்தான் இருக்கிறது. கணவனின் கையில் இருந்த பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“முகம் கழுவிவிட்டு வாருங்கள். தேனீர் தருகிறேன்” திரும்பிப் பார்த்தான் மனைவியை.

“என்ன பார்க்கிறீர்கள் குளிர்நதா? வெந்நீர் வைத்து தரட்டுமா...?” என்று கேட்டாள்.

“வேண்டாம் உன்னைக் கண்டதும் குளிர் பறந்து விட்டது... என் அன்புத் தெய்வத்தின் முன்னால் மற்றவை எல்லாம் தூசு” என்று கூறி அவளின் கன்னத்தினை சீண்டிவிட்டு பின்னால் போனாள்.

கன்னம் வெக்கத்தால் சிவக்க சுமணா சிரித்தபடி குசினிக்குத் திரும்பினாள். காலைக் குளிரில் தேனீர் குடலில் இறங்கும்போது இதமாக இருந்தது. “சாப்பாடு என்ன சுமணா” தேனீர் குடித்துவிட்டு கோப்பையை அவளிடம் நீட்டியபடி கேட்டான் மதியழகன்.

“பாண் வாங்கலாம் என்று இருக்கிறேன். வாங்கி வருகிறீர்களா” என்று கேட்க அவனும் சரியென்று கடைக்குப் பாண் வாங்கிவரப் புறப்பட்டான்.

கணவனுக்காக மனைவியும் மனைவிக்காக கணவனும் வாழ்கின்ற வாழ்வுதான் சிறந்த வாழ்வு. களைத்து வரும் கணவனைக் கவனிக்கத் தெரியாத மனைவியும் மனைவிக்குத் தக்க மாதிரி

கணவனும் நடக்கத் தெரியாவிட்டால் அதுவே தாம்பத்தியத்தில் விரிசல் ஏற்பட வாய்ப்பாகிவிடும்...

கணவனின் நேர்முகப் பரீட்சை பற்றி அவன் ஆறுதலாக இருக்கும்போது கேட்கலாம் என்று தனது அன்றாடக் கடமையில் ஈடுபட்டு விட்டான்.

நேரமும் சென்றுகொண்டிருந்தது. பாணைச் சீரணிக்க இரு வயிறுகள் காத்திருக்கின்றன. இதனைப்போல் எத்தனையோ...?

அத்தியாயம் இருபத்திரண்டு

நல்வாழ்க்கை இரண்டு சோகமுடிவுகள் கொண்டது
ஒன்று - நம் ஆசைகள் நிறைவேறாதபோது, மற்றது -
நம் ஆசைகள் நிறைவேறும்போது

- பெர்னாட்ஷா

இதுதான் வாழ்க்கை இதுதான் பயணம் என்று எழுதப்பட்டுவிட்ட வாழ்க்கையினை எதிர்நீச்சல் போட்டு வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். வலுவற்றவன் மடிந்து போகிறான்... வீரன் தடைகளைக் கடந்து முன்னேறுகிறான். இது எத்தனை பேருக்குச்சாத்தியம் ஆகிறது.

காலையில் பூ மலருகின்றது. மாலையில் உதிர்ந்து மண்ணாகின்றது. இதில் சில சுவாமியின் சன்னதிக்குச் சென்று புனிதம் பெறுகின்றது. சில மங்கையின் கூந்தலுக்கு சென்று அழகூட்டுகிறது... இன்னும் புனிதமற்ற - புனிதமுள்ள மனிதர்களின் கழுத்தைக்கூட நிறைக்கிறது... இதுபூவின் விதி....

மனிதன்கூட கெட்டலைகிறான் - புனிதம் பெறுகிறான் - அரசியல்வாதியாகிறான் - எழுத்தாளனாகிறான் - போதகராகிறான் - நல்லவர் போற்றும் தூயவனாகிறான் - நாமுண்டு, நம் வேலையுண்டு என்றும் இருந்து விடுபவனும் உண்டு - இதற்கெல்லாம் சூத்திரதாரியாக...?

இறைவன் என்கிறான் மனிதன் - விதி என்கிறார்கள் சோம்பேறிகள் - ஊழ்வினை என்று கூறுகிறது இந்து மதம் - எது சரியோ பிழையோ வந்து பிறந்து விட்டோம். வாழ வேண்டியதுதானே....?

நீண்ட நேரமாக நித்திரையில்லாமல் படுக்கையில் மல்லாந்து படுத்தபடி சிந்திக்கிறான். சிந்திக்கத் தெரிந்த மனிதன் நேரம் என்று வரும்போதுதான் சிந்திக்கவும் செய்கின்றான்.

வயிற்றுவலி தாங்கமாட்டாது இன்றுதான் சுமணாவை வைத்தியசாலையில் சேர்த்திருந்தான்.

கனவுப்பூக்கள் காயாகி கனியாகின்றதோ?

ஆன்பிள்ளைதான் பிறக்கும் என்ற அவனது ஆசைக்கனவுகள் நிறைவேறும் நாளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு சுமணாவின் பேற்றுக் காலம் மகிழ்ச்சியை கொடுத்தது.

முன்பொருமுறை அவளுக்கு இரத்தம் தேவைப்பட்டபோது தான் பட்ட கஸ்ட்டங்களை நினைத்துப் பார்த்தான். நல்ல சத்துள்ள உணவு கொடுக்க வேண்டுமென்று டாக்டர் கூறியபோது கஸ்ட்டப்பட்டதை நினைத்துப் பார்த்தான்.

பெற்றவர்களுடன் இருந்திருந்தால் - நினைத்தமாதிரியாக பால் என்ன - பழம் என்ன - தேவையான போசாக்கான உணவுகள் - இங்கே அனைத்தும் இல்லாத நிலை.

இரத்த வங்கியில் இரத்தமில்லாது தவியாய் தவித்த கதையைக் கூட இன்னும் அவனால் மறக்க முடியவில்லை. அலைச்சலெத்தான் கண்டான். தரகர்களின் கொடுமைகள்வேறு.

இவர்கள் சிந்திக்க மாட்டார்களா?

நிலவு அழகாக மேலேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

திரும்பித்திரும்பிப்படுத்துப்பார்த்தான். முடியவில்லை. எழுந்து பின்புறம் வந்தான். அங்கு சிடந்த கல்லொன்றில் உட்கார்ந்து கொண்டான்...

கண்கள் தானாகவே மேகக் கன்னியின் அழகினை ரசிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. வெண்முகில் உடுத்திநீலவானவீதியில் குளிர்ச்சித் தென்றலுடன் உறவாடி காதல் களிப்பூட்டி நடைபயின்று கொண்டிருந்தாள்... கவிஞர்களின் கற்பனைக்கு வித்திடுவது போல அமைந்த அந்த இயற்கைக்காட்சி மதியழகனின் துன்பச் சுமைகளால் சூழப்பட்ட இதயத்தினை வருடிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. இதமாக வீசிய தென்றல் மனதுக்கு ரம்மியமாக இருந்தது... "சுமணா இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள். பிள்ளை பிறந்திருக்குமோ... ஆண்பிள்ளைதான் பிறந்திருக்கும்... எமது வாழ்வின் விடியலுக்காய் அவன் வருவான்... கவலைகள் அகலும்... இன்பம் பெருகும்..."

சுமணாவின் நினைவு அவனைத் தாலாட்டியது.

நீண்ட நேரத்தின் சிந்தனை திசை திரும்பியது.

தாய் அவன் முன் வந்து நின்றாள்.

"ஓ என் அம்மா. என்னை சுமந்து வளர்த்தவள் முன்பு உன் வயிற்றினுள் இருந்தபோது வயிற்றினுள் உதைத்திருக்கிறேன். இப்போ மனதினை உதைத்து விட்டேனே அம்மா! அன்புக்கு இலக்கணமாகி உங்களைக் கணப்பொழுதினில் பிரிய நேரிட்டு விட்டதே யாருடைய குற்றம். சமூகத்தால் கட்டப்பட்ட சட்டங்களும் சம்பிரதாயங்களும் நம்மைப் பிரித்தது... கொஞ்சம் வெளியுலகத்திற்கு வந்து பார்த்திருந்தால்... சமூகத்தின் வரம்புகள் - ஊழல்கள் கொலைகள் - கொள்ளைகள் - கற்பழிப்புகள் எத்தனை விதமான கொடுமைகள் நடந்து கொண்டிருக்கிறது... அம்மா சிணற்றுக்குள் இருக்கிறதாலேதான் நாம் பிரிய வேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது... கோயில் பூசாரி கோயிலைக் கட்டியே கொடுமைகள் செய்கின்றான். சமூகத்தில் பெரியவர்கள் திரைமறைவில் எத்தனை வகையான சின்னத்தனங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்... நாம் செய்த தவறு என்ன? சொல்லுங்கள் அம்மா... சுமணா ஒரு சிங்களப் பெண்

உண்மைதான். அப்படியானால் அவளுக்கு நமது சமூகத்துடன் சேர்ந்துவாழ விருப்பம் இருக்கக்கூடாதா...? இந்த ஊரில் காற்பங்களா வைத்திருக்கும் பெரிய மனிதர்கூட திரை மறைவில் சிங்களப் பெண்ணையே ஆசைநாயகியாக வைத்திருக்கிறார். அவர்கூட என்னை ஏளனப்படுத்துகிறார்... நாட்டைப் பிரிக்கும் எண்ணமுடையவர்கள் கூட எம்மை எதிர்க்கலாம்... ஆனால் எம்மை எமது அன்பை பிரிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. இது அவர்களுக்கு சாட்டையடி என்பதோ அல்லது அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ விரும்பாத எனக்குக் கிடைத்த தண்டனையோ நானறியேன்...

என்னைப் பொறத்தவரை சுமணா தமிழ்ப் பண்பாட்டை மதிப்பவள்... எமது மண்ணை நேசிப்பவள்... அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு என்ற நற்குணங்கள் இந்தக் காலத்துப் பெண்களுக்கு இல்லாவிட்டாலும் சுமணாவிற்கு உண்டு... இருந்தும் சிங்களத்தி என்ற காரணத்தினால் வெறுக்கிறார்கள்... ஏன் இந்த நிலைமை... கட்டிய கணவனை மதிக்காத பெண்கள் எத்தனைபேர் நம் சமுதாயத்தில் இருக்கிறார்கள்... சுமணாவோ என்னைப் போற்றுகிறாள்... உள்ளூர் விரும்புகிறாள்... சமயங்களில் மந்திரியாகக்கூட இருக்கிறாள்... கட்டிய தாலியைக்கூட எறிந்த பெண்களின் கதை எமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் கண்டிருக்கிறேன்... கட்டிய தாலியையே கணவனின் நல்வாழ்விற்காய் கழற்றித் தருகிறாள்... எது உயர்ந்த குலம் சொல்லுங்கள் அம்மா... யார் சிறந்தவர்கள்...? நீங்கள் பதில் சொல்ல மாட்டீர்கள்... உங்கள் வாய் சமூக ஊசியால் தைக்கப்பட்டுவிட்டது... பேசமுடியாது. பக்கத்து வீட்டு பானுமதி என்னவானாள்... அவளைக்கூட நமது சமூகம் ஏற்றுத்தானே இருக்கிறது... என் சுமணா மட்டும்... உங்களைப் போன்றவர்களை காலமும் மாற்றாது... என்றைக்கு நீங்கள் என் வீட்டிற்கு வந்து கூப்பிடுகிறீர்களோ அன்றுதான் உங்கள் வீட்டு முற்றத்தினை மதிப்பேன்... பெருத்த சத்தமிட்டு அழுகிறான் மதியழன்...

“அம்மா உங்களுக்குப் பேரன் பிறந்திருக்கிறான்... என்ன செய்வது... நெருப்பு வேலிக்கு அப்பால் நீங்கள் நிற்கிறீர்கள்... நெஞ்சை அடைக்கும் விம்மலை உதட்டால் அமுக்கி அடக்க எத்தனிக்கிறான்... கண்ணீர் கரைபுரண்ட வெள்ளம்போல் ஓடுகிறது. தாயின் உருவம் அவனுள் மெதுமெதுவாக சங்கமமாகிறது...

முன்பொருமுறை கோவிலுக்குச் சென்றுவரும்போது தந்தையைக் கண்டதும் அவர் திரும்பிப் பாராது சென்றதும் வேதனையால் துடிதுடித்ததும் மதியழகனின் நினைவுக்கு வருகிறது... எவ்வளவு கசப்பான அனுபவங்கள்... தூரத்தில் நின்றே உறவு விளையாட்டுக்காட்டுகிறது.

நல்ல நிலையில் வாழ்ந்த சுமணா கூட தன்னையே உறவாகக் கொண்டவள்... எவ்வளவு துயரங்களைத் தாங்கிக் கொள்கிறாள்.

நேரம் சென்று கொண்டிருப்பதுகூட நினைவின்றி சிந்தனை பரவிச் சென்று கொண்டிருந்தது. மனிதன் கடமையை மறந்தாலும் காலம் தனது கடமையை மறப்பதில்லையே...

அத்தியாயம் இருபத்துமூன்று

ராஜதானியில் மலர்க்கிரீடங்கள்
 சூட்டப்படுகின்ற பொழுது
 சேரிக் குழந்தைகளின்
 சின்ன விழிச் செடியில்
 உப்பு மலர்கள்
 உதிர்ந்து விழுகின்றன - மு. மேத்தா

சுமணா ஆண் பிள்ளைக்கு தாயாகி வீடு வந்து சில மாதங்களாகிவிட்டது.

மாலை வேளை -

குழந்தைக்கு தேவையான பொருட்கள் சிலதை வாங்கி வந்த மதியழகன் சுமணாவின் அருகில் உட்கார்ந்தான்.

குழந்தையை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு சிரிப்பு முட்டியபடி இருந்தான்.

ஏழ்மையை அனுபவத்தால் காணும்போது ஏற்படும் உணர்ச்சி சொல்லி மாளாது.

தங்கத் தொட்டில் தேவையில்லைதான். இருந்தாலும் உண்பதற்கு நல்ல உணவு வேண்டுமே.

சுமணாவிற்கும் பலவீனமானதல் பால்கூட சுரக்க முடியாத நிலையில் வேதனையுற்றான்.

“இரவு சாப்பாடு என்ன செய்யலாம்” சுமணா கேட்டாள்.

“பிறிட்ஜில் கேக் இருக்கு சாப்பிடலாம்” சொல்லிச் சிரித்தான். கண்கள் பனித்திருந்தது சுமணாவிற்கு.

“பாண் வாங்கி வாருங்கள்” சில்லறையை எடுத்து நீட்டினாள். எழுந்தான் அவன்.

சுமணா குழந்தையை மடியில் வைத்துத்தாலாட்டுப் பாடினாள்.

★ ★ ★

கடையில் -

“முத்துச்சாமி அண்ணா பாண் இருக்கே”?

மதியழகன்தான் கேட்டான்.

முத்துச்சாமி நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஏதோ கணக்குகளை சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் முகத்தை உம்மென்று வைத்தபடி “ஏன் காசிருக்கே” கேட்டார். கேள்வி மதியழகனின் நெஞ்சில் உதைத்தது. என்ன செய்வது. தொண்டையினுள் ஏதோ ஒன்று அமுக்கியது போலிருந்தது.

“சுமணா பசித்திருப்பாளே” நினைவு வந்ததும் ஆத்திரத்தையும் அடக்கியபடி - “ஓம் இந்தாருங்கோ” காசை நீட்டினான். அவனை அருவருப்பாகப் பார்த்தபடி பாணை எடுத்து நீட்டினான். வாங்கியபடி நடந்தான். முத்துச்சாமி கடந்த இனக்கலவரத்தின்போது கம்பளையில் கடை வைத்திருந்து சொத்திழந்து அகதியாய் வந்தவர்தான். சிங்களவர் என்றதும் மனம் ஏதோ மரத்துப் போயிருந்தது அவருக்கு.

மனம் மரத்துப்போன அவருக்கு மதியழகனைக் கண்டதும் கசப்பாக இருந்தது.

ஊருக்குள்ளே எத்தனை அழகான பெண்கள் இருக்கும்போது ஒரு சிங்களத்தியை கல்யாணம் செய்தவன் -

அதுவும் இந்த ஊருக்குள்ளே வாழ்கிறதா?

முத்துச்சாமியின் மனம் அடிக்கடி கனைத்துக் கொள்ளும்.

பண்பாடு கலாசாரம் அது இது என்ற கோட்பாடுகளை வகுத்து வாழப் பழகிக் கொண்டாலும் இனம் மதம் என்று வரும்போது சகோதரத்துவம் தேசியம் இங்கு அற்றுப் போய்விடுகிறது. அவனும் மனிதனே என்று இவர்களும் இவனும் மனிதனே என்று அவர்களும் காண்கின்ற பக்குவம் இல்லாதவரை பிரச்சினைகள் தலை தூக்கவே செய்யும்.

வீட்டு வாசலில் வந்தபோது - உள்ளே - சுமணாவின் தாலாட்டுப் பாடல் மனதுக்கு ஒரு ஆறுதலைத் தந்தது.

★ ★ ★

ஏன் ஐயா தம்பி மதியின் குழந்தையை பார்த்தேன். அழகு பளிச்சிடுகிறது. வறுமையினால் பால்கூட வாங்க கஸ்டப்படுகிறார்கள். நடந்ததை மறந்துவிட்டு கொஞ்சம் மனிதத் தன்மையை காட்டுங்கள். முத்தையா வாசலில் நின்றபடியே கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் சிவக்கொழுந்தார். பார்வதி உள்ளே ஏதோ அலுவலாய் இருந்திருக்க வேணும். பேசப்பேச சிவக்கொழுந்தரின் மனம் கரையத்தான் செய்தது.

பெத்த வயிறு தவித்தாலும் சமுதாயத் தடங்கலை கடக்க அவர் தயாரில்லை.

என்னவென்றாலும் செய்து எக்கேடு கெட்டாலும் போகட்டும் என்று கூறிவிட்டு ஒன்றும் பேசாமல் உள்ளே சென்றுவிட்டார் சிவக்கொழுந்தார்.

பார்வதி வந்தாள்.

முத்தையா இந்த ஓலையில் கொஞ்ச சாமான்கள் இருக்குது. அதுகளிட்ட கொடுத்துவிடு. அவருக்குத் தெரிந்தால் பேசுவார். கஸ்டம் என்றாலும் நஸ்டம் என்றாலும் நாங்கள் தானே எல்லாம். அவருக்கு இது விளங்குதில்லை காலம் வரட்டும். சந்தோசமாய் இருக்குங்கள்.

பெருமூச்சொன்றை விட்டாள்.

சிவக்கொழுந்தரையும் பார்வதியையும் நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டது முத்தையாவின் மனம்.

★ ★ ★

அபிலாவின் நிலை வரவர மோசமான நிலையை அடைந்தது. அவளைப் பார்க்கும்போது அளவிட முடியாத வேதனையினை அடைந்தார் அவளது தந்தை.

‘ம்’ என்னம்மா அபிலா இப்படியே இருந்தால் என்னம்மா ஆகிறது. என்னைக் கொஞ்சம் பாரம்மா. எனக்காகவாவது உன் நிலையை மாற்றிவிட்டு நல்லமாதிரி இருந்தால் நல்லதம்மா? மீண்டும் இந்த வீடு கலகலப்பாக மாறினால் எவ்வளவு நல்லதாக இருக்கும். மனசுக்கும் சந்தோசமாக இருக்கும் எழுந்திரம்மா கெஞ்சினார் அவர்.

சோகம் முகத்திலாட - தலைவிரி கோலமாக கட்டிலில் படுத்திருந்தாள்.

தந்தையின் கெஞ்சலுக்கு இரங்கினாளா?

எழுந்தாள் -

ஜன்னலருகில் சென்று வானத்தை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு தந்தையின் பக்கம் திரும்பினாள். நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தார். கண்கள் இரண்டும் சந்தித்துக் கொண்டன. பேசத் தொடங்கினாள்.

அப்பா உங்கள் தங்கை மகன் என்று ஆசையாக வளர்த்தீர்கள் அன்பை - அறிவை - செல்வத்தை - எல்லாம் கொடுத்து ஏமாந்தீர்கள். நானோ என்னையே கொடுத்துவிட்டு ஏமாந்து நிற்கிறேன். இதற்கு விதி என்கிறதா? நினைக்கத்தான் என்னால் முடிந்தது. அவரைப் போல் எனக்கு மறக்கத் தெரியவில்லை. ஆண்களே இப்படித்தான் என்கிற மாதிரி நடந்து கொண்டுவீட்டார். என் தோழி சுபத்திரா அடிக்கடி கூறுவாள் ஆண்களை நம்பாதே என்று... என் மனம் அப்போது ஏற்கவில்லை. இப்போ... அழகையையே பரிசாக பெற்றுக் கொண்டுவீட்டேன்.

பணத்தைக் கொடுத்து நீங்கள் ஏமாந்தீர்கள். அன்பைக் கொடுத்து நான் ஏமாந்து விட்டேன். தற்கொலை ஒன்றுதான் எனக்கு நிம்மதி தரும் போலிருக்கிறது அப்பா.

விம்மலுடன் மேல்முச்சு கீழ்முச்சு வாங்க கூறினாள்.

அம்மா... கத்தினார் அவர்... தொடர்ந்து அப்படிக்கூறாதே அம்மா. உன்னை நம்பித்தானே இந்த உடம்பு உயிருடன் இருக்கிறது. தற்கொலை அது இது என்று என்னைப் பயமுறுத்தாதே. என் அந்தஸ்து - கௌரவம் - ஒ... காதலினால் என் மகள் செத்தாள் என்று யாரும் கூறக்கூடாது அம்மா. உனது காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்ம்மா. அவனை மறந்துவிட்டு முன்போல நடமாடினால் போதும். எங்களை சந்தோசமாக இருக்கவிடு.... அழுதார் அவர்.

இவை எல்லாம் மாடியில் நடந்து கொண்டிருக்கையில் -

படிகளில் ஏறி வந்து கொண்டிருந்தான் அபிலாவின் அண்ணன் ராஜன்.

அழகாக கிராப் வெட்டி இதழ் ஓரம் அழகாக மீசை விழ சென்றிறத்தில் சேட்டும் அணிந்திருந்தான். நேரத்தை ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. தந்தையும் மகளும் அழுது கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, ‘ம்’ என்ன நடந்தது இப்போ... ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறீர்கள் ஒ... மதியழகன் கேஸா அதுதான் நான் சொன்னேனே... மதியழகன் இப்போ உனக்கு வேணும் என்றால் அவனது மனைவியை குளோஸ் பண்ணி அவனை உன்னிடம் கொண்டு வருகிறேன் என்று நீதான் மாட்டேன்

என்கிறாய்... இந்தா அபிலா... இந்தக் காலத்தில் கொலை கொள்ளை வஞ்சனை இது இல்லாவிட்டால் நன்றாக நாம் வாழ முடியாது. ஒன்று நீ அழாமல் இரு - இல்லை மதியழகனுடன் வாழ நான் வழி செய்கிறேன். சொல்லி நிறுத்தினான். அபிலாகூரையையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான்.

நிச்சயம் அவள் சம்மதிக்க மாட்டாள். ஒருவர் மடிந்து மற்றவர் வாழ்வதை விரும்பாத அபிலாவிற்கு மதியழகன் தேவைதான். ஆனால் குடும்பமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மதியழகன் குடும்பத்தை அழித்து தனது வாழ்வை உருவாக்க அவள் விரும்ப மாட்டாள்.

ஆனால் அவள் தந்தையைப் பொறுத்தவரை தன் மகன் நல்வாழ்விற்காக எதையும் செய்யத் தயாராய் இருந்தார்.

“இறுதி முடிவு என்ன அபிலா” ராஜன் கேட்டான்.

“என்ன முடிவு... ம்...” விரக்தி சிரிப்பு உதிர்ந்தது. பின் அவரை மறக்க முடியாமல் இப்படியே வாழ்ந்து விடுகிறேன் உங்களுக்காக - இல்லையேல்...” பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான்.

வெளியேறினான் ராஜன். அவன் மனம் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அபிலா சிரித்தால் போதும்... அவள் சிரித்தால் இந்த வீடே சிரிக்கும். உண்மைதான்... கலகலவென்று வீட்டில் வளைய வந்தவள் ஓடிந்து போய் மூலையில் சிடந்தால் யார் மனதுதான் வேதனைப்படாமல் இருக்க முடியும் அவளின் தந்தையால் தலையிலடித்துக் கொள்வதைத் தவிர வேறொன்றும் “அப்போது செய்ய முடியவில்லை....

என்ன நடக்குமோ...

விதி அவன் பின்னே சிரித்தபடி துள்ளி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம் இருபத்திநான்கு

“நாங்கள் நிழலைத்
தேடிப் போனால்
இலைகள் உதிர்ந்து விடுகின்றன.
நீரைத் தேடிப் போனால்
ஆவியாகி விடுகிறது!”

— கே. வெங்கடேசரவி

“வா ராஜா கண்ணா வாடா” என் கண்ணல்லவா சிங்கம் மாதிரி நடந்து வாடா... ம்”

மதியழகன் தனது மகனை நடக்கப் பழக்கிக் கொண்டிருந்தான். பிஞ்சுக் கால்கள் தளதள என்றிருந்தன.

ஒரு மூலையில் பாயில் படுத்திருந்தபடியே சுமணா இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து சிரித்தபடி இருந்தான். உங்கள் கண் பட்டே பிள்ளை பழுதாய்ப் போய்விடும் என்றான் பகிடியாக.

திரும்பி சுமணாவைப் பார்த்து பிறந்த இத்தனை நாளும் படாத கண் இப்போது பட்டுவிடுமாக்கும்... என்று சிரித்தபடி கூறினான்.

இருவருக்கும் தான் தெரியும் வறுமையின் கொடுமை பாலகன் பிறக்கும் வரை பட்ட துன்பதுயரங்கள்,...

இலக்கியத்தில் காவியத்தில் வேண்டுமானால் வறுமையை ரசித்து கண்ணீர் சிந்திவிட்டாவது போய்விடலாம். நிஜத்தில் அது நடைபெறும்போது நிலை தடுமாறி விடுகிறோம். அதுவே மாறாத சோகமாகி வருவாகி விடுகிறது. இங்கே மதியழகனும் சுமணாவின் து நிலையுமதுதான்.

உடல் வற்றி உள்ளம் கெட்டு இன்று இந்த நிலைக்கு வந்தபின்பும் கூட நம்பிக்கை ஒளி ஒரு மூலையில் தெரிந்து கொண்டிருந்ததை அவர்கள் உணராமலில்லை. இருந்தும் பழக்கப்பட்டுப் போய்விட்ட சோகத்தால் மாற்றத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“பாரேன் என் கண்ணை ஒரு டொக்ரராக்கி காட்டுகிறேன்” ஒருவித பரவசத்துடன் கூறினான்.

சுமணா விரக்திச் சிரிப்பு சிரித்தான்.

சுமணா ஒன்று தெரியுமா. இவன் பிறந்த வேளை நமக்கு செல்வாக்காக இருக்குமாம். சுக்கிரதசை அடிக்குமாம் சோதிடர் கூறினார். எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. பிள்ளையின் முதுகில் மச்சம் இருக்கிறதாலே எனக்கு நல்ல காலம்... பாரேன்... மதியழகன் கூறிவிட்டு சுமணாவை திரும்பிப் பார்த்தான். சுமணாவின் கற்பனை எங்கோ ஓடியது... எங்கு ஓடப்போகிறது தனது பிறந்த வீட்டை எண்ணிப் பார்த்தான்.

குளித்து புத்தாடை அணிந்து நண்பிகளுடன் குதூகலித்து Happy Birthday... கோஷ்டியாகச் சொல்லி ஹா...ஹ கோஷ்டியாகவே சிரித்து... ஓ... என்ன இன்பம்.. பளபளக்கும் கார்களில் பணக்கார நண்பிகள் - உறவினர்கள் மின்சார விளக்குகள் பளிச்சென ஒளி சிந்த - அலங்கார சோடனைகள் வீட்டை அலங்கரிக்க - ஓ... எத்தனை கொள்ளை அழகு ஏய் சுமணா Happy Birthday to you மாலனி சொல்ல Thank you மாலனிக்கு சுமணா கூற கேக் பரிமாற - நண்பிகள் சிரிப்பு வாணைப் பிளக்க - ஓ... இனிய நினைவுகள் மீண்டும் வராதது.

இன்று -

தன் பிள்ளையின் பிறந்த நாள் வந்தால் எப்படிக் கொண்டாடுவது. அன்றொரு நாள் கூட இப்படித்தான் மதியழகனின் பிறந்த நாள் வந்தது. கொண்டாட வசதியில்லை. இருவரும் கோயிலுக்கு மட்டும் சென்று வரத்தான் முடிந்தது. என்ன செய்ய... பணமிருந்தால் அல்லது முன்போலென்றால்... எவ்வளவு சிறப்பாக நடந்திருக்கும்... உறவினர்கள்... நண்பர்கள்... மச்சாளமார்... ஓ... கொடியது... கொடியது. நினைவுகள் கொடியது... மதியழகனின் தாயாரை கோயிலில் கண்டதும் எவ்வளவு குதூகலித்தான் சுமணா. ஆசையா ஆறுதலாக கதைக்கலாம் என சிட்டக் சிட்ட வந்தனர். ஆனால் அந்த நேரம் பார்த்து தகப்பன் குறுக்கே வந்துவிட்டார். ஏமாற்றம்தான்-

கவலையுடன் வீடு திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. ஏன்தான் இவர்கள் இப்படி இருக்கிறார்களோ. கதைகளில் கவிதைகளில்

நடக்கும் சம்பவங்கள் நிஜ வாழ்க்கையில் வந்துவிட்டால் ஏன் இவர்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. பிரமன்தன்படைப்பில் இவர்கள் இதயத்தை கல்லாகத்தான் படைத்திருப்பான் போலும். இல்லையென்றால் ஆசையாக கதைக்க முற்பட்டபோது சடுதியாக - கோபமாக வந்து குறுக்கே வந்து தன்னை ஏமாற்றமடையச் செய்திருப்பாரா அவர். காலம்கூட அவர் மனதை மாற்றாதா. ஒரு தனது மரணத்தின் மூலமாவது மனம் மாறலாமோ - இப்படித்தான் சிந்திக்க சமணாவால் முடிந்தது. கேவலமான வாழ்வுதான்.

வாசலில் தபால்காரனின் மணி கேட்க மதியழகன் பிள்ளையை சமணாவிற்கருகில் விட்டு கடிதத்தினை பெற்றுக் கொள்வதற்காக வாசல் நோக்கி வந்தான்.

சுவர்களாக அடுக்கப்பட்டிருந்த “கருக்கு மட்டைகள்”னுடே குளிர் காற்று வீசியது. முற்றத்து வேலியில் தழைத்திருந்த குழைகளை - தடிகளை இன்று மதியிடம்கூறி வெட்டச்சொல்லி காணிசொந்தக்காரி சொல்லிச் சென்றது சமணாவிற்கு அப்போதுதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. வரட்டும் மதி என கடிதம் வாங்கச் சென்ற மதியழகன் வரும்வரை காத்திருந்தான்.

எங்கோ தொலைவில் வாகனம் ஒன்று பிரேக் போட்டு பின் சென்றது. யாராவது குறுக்கே சென்றிருக்க வேண்டும் நினைத்துக் கொண்டான்.

★ ★ ★

மதியழகன் தடுமாற்த்தான் போனான்.

கையில் பிள்ளையுடன் மினிபஸ்ஸில் ஏறிய பெண் கால் தடுக்கிசாய யன்னலுக்குள்ளாக பிள்ளை வெளியே விழ - ஓ... சமணா கூட இப்படித்தான் ஒருமுறை ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றுவிட்டு வந்தபோது கால் தடக்கிவிழ... நான் அருகில் இல்லாவிட்டால் அன்றும் அப்படி நடந்திருக்கக் கூடும்.

இது சம்பவம்தான் -

ஆனாலும் அவனது மனதில் கலக்கத்தை உண்டுபண்ணி விட்டது. இதயம் நெருட கண்கள் குளமாகி பொலபொலவென வெளிவந்து வழிந்தோடக் காத்திருந்தது கண்ணீர். ஒருவாறு துடைத்துச் சமாளித்துக் கொண்டான்.

புல்லரித்தது உடலெல்லாம்.

அன்றுமுதல் பஸ்ஸில் ஏறும்போது கவனமாக இருக்கப் பழகிக் கொண்டான்.

★ ★ ★

நாள் தன்பாட்டிற்கு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

காலைவந்து - மாலை வந்து - இரவும் வந்து விடியலும் வந்து - இவர்களுடைய வாழ்விலும் எல்லாம் வந்தது விடியலைத் தவிர. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

இன்ரவியூக்கு ரெயினில் சென்று ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்தது

இன்னும் அலுப்புத் தீரவில்லை. சுடுநீர் சுமணா வைத்துத்தர குளித்தும் பார்த்தான் - தீர்ந்தபாடில்லை.

எத்தனை நாளைக்கு - எத்தனை இன்ரவியூக்கள். எனிமேல் போவதில்லை என்றும் தீர்மானித்தும் இதுதான் கடைசி என்று இன்ரவியூக்கு முகம் கொடுப்பதே என்று நினைத்தான்.

இதயம் கனக்க எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. கொஞ்சம் காலாற வாசிகசாலைப் பக்கம் சென்றுவர காலில் செருப்பை மாட்டினான்.

★ ★ ★

வாசிகசாலையில் -

“டேய் மச்சான் மதி - இப்போ அடிக்கடி வருவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டுவிட்டாய் ஏனடா?” குமார் கேட்டான். குமார் மதியழகனுடன் படிக்காவிட்டாலும் அவ்வூர் நண்பர்களில் ஒருவர். கைநிறையச் சம்பாதிக்கின்ற உத்தியோகம். கொழுத்த சீதனத்தில் பெற்றோரின் விருப்பத்திற்கிணங்க அழகிய மனைவி. இத்யாதி... இத்யாதி... எப்பவாவது வாசிகசாலை ஆண்டுவிழா நடைபெறும் காலங்களில் ஊரில் திரிவான்.

முன்பு ஊரிலேயே கெட்டவன் என்று பெயர் எடுத்தவன். எங்கெங்கே கோழி, ஆடுமாடு களவு போகிறதோ, யார் யாரினது வீட்டு கேற்றுகள் இடம் மாறுகிறதோ - எந்த எந்த பனை தென்னையில் கள்ளுகள் களவு போகிறதோ - எந்தச் சுவரிலாவது ஏதாவது எழுத யாரால் முடிகிறதோ அங்கெல்லாம் கதாநாயகன் குமார்தான்...

ஆனால் இன்று...?

நினைத்தபோது மதிக்குக்கூடச் சிரிப்பு வந்தது. “சும்மாதான் குமார் வீட்டில் வேலை... இண்டவியூ அதுஇது என்று சென்றுவிடுவதால் வரமுடியவில்லை. என்ன நீ ஆண்டுவிழாவுக்காக வந்திருக்கிறாய் போல” மதியழகன் கேட்டான்.

‘ம்... ம்’ கொட்டினான் அவன்.

“இந்த முறை நீ நாடகம் போடுகிறாயாமே? என்ன நாடகம்.... இதுவும் ஏதாவது சீர்திருத்தக் கதையோ?” மதியழகன் கிண்டலாகக் கேட்டான்.

“மணியனின் கதை ஒன்றைத் தெரிவு செய்திருக்கிறேன். நாடகத்திற்கு நல்ல கதை - நடிக்கவும் சுகம் - இந்த நாளில் பெண் வேடத்தில் நடிக்க யாரும் முன் வராததால் உண்மையிலேயே பெண்களை நடிக்க வைக்க நினைத்திருக்கிறேன் - இதுவும் ஒரு புதுமைதானே? அந்த நாட்களைப் போல என்னால்கூட பெண் வேடத்தில் நடிக்க முடியாது - அதனால்தான் இந்த முடிவு” கூறி முடித்தான்.

மதியழகன் மேசையில் இருந்த பத்திரிகையில் முழுகியபடி - “அப்படியென்றால் இந்தமுறை ஆண்டுவிழா சிறப்பாக இருக்கும் என்ன குமார்?” சொன்னான்.

தலையாட்டினான் குமார்.

சுவரஸ்யமான செய்தியில் மதியழகன் முழுகிப் போனான்.

குமாரின்கற்பனை விரிந்தது. அவனுக்குக் கற்பனைகூட நாடகம் பற்றியதுதான். ஒரு காலத்தில் பாலசந்திரர் புரட்சி செய்ய முதலே இங்கு இவன் நாடகத்தில் புரட்சியைச் செய்து பார்த்தவன்தான். அவன் மேடை ஏற்றிய கனவுக்கிளி, வாழ்வின் ஒளி, நல்ல முடிவு, சமுதாயப் பேய்கள் இன்னும் - இன்னும் பெண் வேடத்தில் குமார் தோன்றினால் பார்வையாளர் கண்ணீருடன் தான் வீடு திரும்புவார். ஒருநாள் பாடசாலை உயர்தர வகுப்பில் இல்ல நாடகப் போட்டியில் நடைபெற்ற “முன்று துளிகள்” என்ற நாடகத்தில் விதவைப் பெண்ணாக நடித்து அனைவரையும் கண்ணீர் விடச் செய்தது பற்றி அதிபர் பாராட்டியது - தமிழாசிரியரின் மனைவி வீட்டுக்கழைத்துப் பாராட்டுத் தெரிவித்தது அவனால் மறக்க முடியாததுதான்... நாடகம் ஒரு கலை - இன்று...? பணத்தினை மதிப்பதால் தானே பெண்ணையே நடிக்க வைக்கப் போகிறானோ? ஏனெனில் பெண்களை விட நம் மத்தியிலிருக்கும் ஆண்களே பெண் வேடத்திற்கு பொருத்தமானவர்கள் என்பது பலரது அபிப்பிராயம். இதைக் குமார் அறிந்திருந்தாலும்...?

★ ★ ★

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை -

எல்லாநிகழ்ச்சிகளும் முடிந்து குமாரினது நாடகம் அரங்கேறியது. சுமணாவிற்கு திருப்தியாக இருந்ததாம். மதியழகனுக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை... முன்னைய குமாருக்கும் இன்றைய குமாருக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருப்பதை உணர்ந்தான். பணத்தை நாடகத்திற்கு அள்ளி இறைத்ததுதான் மிச்சம். வரும் வழியில் கூட சுமணாவுடன் அதைப்பற்றித்தான் கதைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

முன்பெல்லாம் குமாரின் நாடகத்திற்கு தனி மதிப்பு இருந்தது. கெட்டவன்தான் என்றாலும் நாடகம் என்றால் குமார் என்கிற நிலமை நமது கிராமத்திலிருந்தது... பணம் அவனை எவ்வளவு மாற்றியிருக்கிறது சுமணா...

சுமணா தலை குனிந்தபடி கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

படுக்கையில் கூட அதே பேச்சுத்தான் -

தொடர்ந்து கொண்டிருந்த மதியழகனின் பிரசங்கத்தைக் கேட்டபடியே சுமணா தூங்கிப் போனாள்.

“என்ன சுமணா சத்தத்தைக்கானோம். நான் சொல்லுவது காதில் விழுகிறதா” என்றபடி அவள் பக்கம் திரும்பிப் படுத்தபடி பார்த்தான். அவள் தூங்கிவிட்டிருந்தாள்.

பொங்கி வழியும் அழகு... இந்த அழகில்தானே மயங்கி உன்னை காதலிக்கச் சொன்னது. அளவான மிருதுவான செவ்விய உன் உடல்தானே என்னை வசீகரித்தது.

இந்த அழகி மட்டும் கிடைக்காதிருந்தால்....

கிடைக்காதிருந்தால்... எங்கோ சிந்தனை நரம்பு அறுந்தது போலிருந்தது.

வேண்டாம், வேண்டாம். பழைய நினைவுகளே இப்போது வந்து விடாதீர்கள். வேதனை அலைகளில் சிக்குண்டது போதும் எனிமேலும் வாதாட வைக்காதே... அம்மாவின்... அப்பாவின்... தங்கையின்... அபிலாவின்... ஓ... அபிலா... எப்படி இருப்பான்... சுமணாவிற்கு போட்டியான அழகுதான் அவளுக்கும். எனக்கென்றே வளர்ந்தவள். சுமணாவைத் திருமணம் செய்ததைக் கேட்டதும் எவ்வளவு துடித்துப் போனான்... ஏக்கங்களை கனவுகள்... என்ன மாதிரி ஒவ்வொரு இதழ் இதழாகப் பொறுக்கி எடுத்து சேர்த்து கட்டி வைத்திருந்தான். அவள் என்னை இணைத்துக் கட்டி வைத்திருந்த கற்பனைக் கோட்டைகளை என் கால்களாலேயே உதைத்து அழித்தது மாதிரி... ஓ... அபிலா... நான் உனக்குத் துரோகம்மைத்து விட்டபடியால்தான்... உன் மனதை மாற்றியாவது வேறு திருமணம் செய்யாமல்... எனக்காகவே வாழ்கின்ற நீ ஒரு மாதவிதான்... நம்மிடையே உயரமாக வளர்க்கப்பட்டுவிட்ட நீண்டமதில்சுவர்களை தகர்க்க எனிமேல் யாராலும் முடியாதம்மா? உன் ஆசை நெஞ்சில் என்ன மாதிரி நான் உதைந்திருக்கிறேன் என்பது இப்போது புரிகிறது. அன்று கோயிலில் கூட வெள்ளைப் புடவையுடன் தலைநிறைய மலர்களைச் சூடியபடி அழகு தேவதையாக காட்சி தந்தபோது ஒரு கணம் நிலை தடுமாறியது உண்மைதான். ஏகபத்தினி விரதன்கூட ஒருகணம் உசும்பிவிடும் கொள்ளை அழகு. உன்பின்னே... ஆயிரம் ஆயிரம் கொட்டிக் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் பணம்... நினைத்த மாதிரி சுவாரிசெய்ய வர்ண காரர்கள். நினைத்த மாதிரி உண்பதற்கு உணவு வகைகள். உன் பணத்தின் முன்னால்கூட நிற்க முடியாத சிறியவன் நான். என்றாலும் சிறுவயது முதல் எனக்கு நீ உனக்கு நான் என்று கட்டிய மனக் கோட்டைகள்... ஊரின் திருவிழாவில் கடலை கச்சான் வாய் கொறிக்க காப்புக் கடை ஓரமாக ஒளித்திருந்து அம்மாவுக்குத் தெரியாமல்... எல்லாம் கனவாக... கதையாக...

நாம் சிறுவர்களாக இருந்தபோது வயல்களில் கிளி, மைனாக்கள் நெல்மணிகளை கொத்தித் தின்னாது பார்க்கச் செல்கிற சாக்கில்... என்ன மாதிரியான கதைகள்... காண்டேகரின் நாவல்... பாலமனோகரின் கதைகள்... எல்லாம் எங்கள் வாய்களில் இரைப்பூக்களாக நசியும். கடந்துபோன பாதைகளை இரை மீட்க மட்டும்தான். நிகழ்காலத்தின் ஸ்பரிசங்களால் நம்மை வாழ்ப்பழக்கிக்கொண்டாலும் அடிக்கடி வந்து தொல்லை கொடுக்கும் நினைவுப் பறவையை துரத்த யாராலும் முடியாதுதான்.

மதியழகன் விதிவிலக்கல்லவே,

கூரைகளினுடே சந்திரன் தன் ஒளியினை இனங் காட்டிக் கொண்டிருந்தான். நட்சத்திர மீன்கள் எந்த மீனவனுக்காகவோ காத்திருக்கின்றன. எங்கோ சாமக் கோழியும் கூவி ஓய்ந்தது. பக்கத்து வீட்டுப் பூனை எதற்கோ கத்தியது.

★ ★ ★

மறுநாள் காலை - வழமை போல் இனிதாகவே விடிந்தது. குழந்தையை விளையாட்டுக் காட்டியபடி முற்றத்து மணலில் உட்கார்ந்தான். சுமணா குசினியில் தேனீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

பாடசாலை மாணவிகள் வெள்ளை உடையுடன் புத்தகக் கட்டுக்களுடன் வீதி பவனி சென்று கொண்டிருந்தனர். மாணவர்கள் சைக்கிளில் ஏதோ பிரலமான பாட்டை பாடியபடி நோட்டை தமக்கென சொந்தமாக்கிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தனர்.

மாமரத்தில் குயில் ஒன்று கத்திக் கொண்டிருந்தது. மதர்த்துக் காய்த்து அடுத்த வளவினுள் விழக் காத்திருக்கும் தேங்காய்களை சுமந்த தென்னை மரங்கள்.

குமார் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்தான். மதியழகனைக் கண்டவுடன் “என்ன மதி... குழந்தையுடன் விளையாட்டோ... நாடகம் எப்படி? எல்லாத்துக்கும் பிறகு வருகிறேன்... இப்போ நேரமில்லை. பதிலுக்கு காத்திராமல் பெடலை நன்றாக ஊன்றியபடி ஓடத் தொடங்கினான்.

இந்த மாதத்திற்கு தான்தான் கதாநாயகன் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு.

குமாரை நினைத்ததும் மதிக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது. “என்ன சிரிக்கிறீர்கள்” கேட்டபடி தேனீருடன் வந்தாள் சுமணா. “ஒன்றுமில்லை குமார் வந்தான். இவனுக்கு ஹீரோ நினைப்பு இந்த மாதம் வரைக்கும் நிலைத்திருக்கும். இதை நினைத்ததும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது” என்றான் மதியழகன்.

பதிலுக்குச் சிரித்துவிட்டு ஒரு கையில் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு மறு கையில் தேனீர் கோப்பையை கொடுத்துவிட்டு நகர்ந்தாள்.

நேரம் எட்டைத் தாண்டியிருக்கும்.

இன்றும் பாண்தான்... வயிற்றைத் தட்டிவிட்டு இருக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

அத்தியாயம் இருபத்தைந்து

நாடகம் விடும் நேரம் தான் உச்சக்காட்சி நடக்குதம்மா

வேஷம் கலைக்கவும் ஓய்வு எடுக்கவும்

வேளை நெருங்குதம்மா -

பாதைகள் பல மாறியே வந்தபயணம் முடியுதம்மா

தாய்கொண்டுவந்ததை தாலாட்டி வைத்ததை

பேய்கொண்டு போகும் நேரம்மமா.

- வாலி

சுமணாவும் மதியும் கோயிலுக்குச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பினர். மாலையானதால் வாகனங்களின் நடமாட்டம் அதிகமாக இருந்தது.

வரும்போது சொன்னான் மதி சுமணாவிடம்.

“சுமணா... இனி எந்த இன்ரவியூக்களுக்கும் போவதில்லை”

ஏன் என்பதுபோல அவனைப் பார்த்தாள் சுமணா.

‘ம்’ பெருமூச்சு ஒன்று விட்டபடி சொன்னான்.

“டார்லிங்... பிரயாணச் செலவு செய்து போகும்போது ஏமாற்றமாய்ப் போனால் எப்படி இருக்கும்... ஒரு தடவையா இரு தடவையா...? சலித்துவிட்டது..”

“என்ன செய்வது? பொறுத்தால் நல்ல காலம் வராமலா நமக்குப் போகப் போகிறது?”

“வரும்... வரும்.. நமது இறப்பிற்குப் பிறகுதான்” திரும்பி விழ்களை உயர்த்திப் பார்த்தாள் -

கண்ணீரில் நீர் கட்டியது.

“நண்பர்களை அடிக்கடி சந்திக்கும்போது எவ்வளவு வேதனை தருகிறது தெரியுமா-? ஒருவன் மாஸ்டர் - ஒருவன் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறான் - மற்றவன் கனடாவில் - நிர்மலன் பெரிய வியாபாரப் புள்ளி -நான் மட்டும் - நான் மட்டும்” தொண்டை கட்டியது.

இருவரும் கிழக்குப் பக்கமாகத் திரும்பினர். மண் ஒழுங்கை அது -! தூரத்தில் விமானம் ஒன்று சென்று கொண்டிருந்தது.

“நான் பைலட்டாக வந்திருந்தால் - வரவில்லையே நினைத்தபடி எதுதான் நடந்து விடுகிறது... பட்டங்கள் வெறும் சுமைதான். பட்டத்தினை நாம் சுமக்கிறோமா? பட்டம் நம்மீது சுமையாகிறதா?”

சிரித்தாள் சுமணா...

“நீங்கள் சும்மா வீணான கற்பனைகளை வளரவிட்டபடி... நடப்பது நடந்துதானே தீரும்”

“நான் உன்னைத் திருமணம் செய்ததைப் போல இல்லையா?” அதற்கும் சிரித்தாள்.

“விபரீதமாகச் சிந்தித்தால் பதில்கூட விபரீதமாகத்தானே புரியும்” சுமணா தான் சொன்னாள்.

கரையோர முள்வேலியில் ஒருசோடிப் புறா ஏதோ தமக்குள் மொழி பேசியதாக இருவரும் கண்டனர்.

முன்பெல்லாம் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது சோடிப்புறாக்களைக் காணும் போதெல்லாம் சந்தோஷத்தைத் தந்தது. மலையிலிருந்து வடிந்து நெளிந்து செல்லும் அருவி... கீதங்கள் இசைத்தபடி மூங்கில் மரங்கள்... கண்களைப் பறிக்கும் மலர்த் தோட்டம்... இன்பநுகர்ச்சியல்லவா... காதலிக்காதவன் கூட காதல் செய்யவல்லவா தூண்டும்... இயற்கை எவ்வளவு நிம்மதியைத் தருகிறது... மதியழகன் சுமணா மட்டுமா? இன்னும் எத்தனை காதலர்கள் அந்த அழகை ரசித்தபடி...

“ஓ... இளமை என்றும் மாறாதிருக்க வேண்டுமாயின் இங்கே யாவரும் வருக” என்று சொல்லுமாம் அந்த இடம்... மதியழகன் அடிக்கடி சொல்லுவான்.

அந்த ரம்மியம்தானோ இவர்களைக் காதலிக்கவும் வைத்தது... அதுதானோ இனம் - மதம் கடந்து காதல் என்ற இரும்பு விலங்குகளை மாட்டிக் கொள்ளச் செய்தது. தாய் தகப்பன் சகோதரம் உறவு என்று எல்லாம் மறந்து - இழந்து - காதல் தெய்வீகமானது எனச் சொல்ல

வைத்ததோ - கேலியாகச் சொல்லிக் கொள்வாள் சுமணா... சிரித்துக் கொள்வான் மதி... பின் இருவரும் ஒருவருக்குள் ஒருவர் அடங்கிப் போவார்கள்.

வீட்டிற்கு வரும்வரை எதுவும் பேசவில்லை. மௌனமாகவே வந்து சேர்ந்தனர்.

அத்தியாயம் இருபத்தாறு

வெகுநாட்கள் -

வறுமையின் முதுகில்

பணத்தைக் கொண்டு மனத்தழும்பை

பொறித்தெழுதும் திருநாள்

- திக்வெல்லைகமால்

மேசையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பழைய சுவீப் டிக்கட்டுகளை கணக்கிட்டுப் பார்த்தபடி நினைத்தான் இப்படி... எவ்வளவு ஒரு ரூபாய்க்காசுகளை இது விழுங்கிவிட்டது. அதிர்ஷ்டம் யார் யாரோ வீட்டிற்குப் போய் கதவைத் தட்டியது... என் வீட்டுக் கதவினைத் தட்ட அது மறந்தே போயிற்று... எனி வாங்குவதால் அதிர்ஷ்டம் வந்துவிடப் போகிறதா?

திரும்பிநடந்தான். கிணற்றடியிலிருந்து சுமணாகுளிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

அடுப்படியில் புகைத்தது பக்கத்தில் சென்று உட்கார்ந்தபடி மண்ணெண்ணெய் போத்தலைத் தடவினான்.

“நான் வெறுமையாகி வெகுநாளாகி விட்டதே” என்பது போல வெறிசல் போத்தல் உணர்த்தியது.

சினம் கொட்டியது.

பக்கத்தில் பேப்பர் ஏதாவது - தடவினான்...

அடங்கிய ஞாபகத்திற்கு வந்தது. “ஒன்றுக்கும் உதவாத கடதாசிப்பத்திரங்கள் இடத்தை மெனக்கெடுத்து எளிநான் எதுவித இன்டலியூக்கும் போகப் போவதில்லையே நெருப்பு பற்றவைக்க உதவட்டுமே” நினைத்தான் இப்படி. கூடவே சுமணா அறிந்தால் திட்டுவாள். “எதிர்கால நம்பிக்கைகளையும் எரித்து விடாதீர்கள்” என்பாளே.

பின்னே -

பனைமரத்தால் அப்போதுதான் உதிர்ந்த பன்னாடையை எடுத்து முட்டினான்.

எரிந்தது.

குளித்து தலை உலர்த்தியபடி உள்ளே வந்தாள் சுமணா.

“எவ்வளவு அழகு இவள். குளித்துவிட்டு வெள்ளை உடைக்குள் தன்னை நுழைத்தபடி - அசைந்துவருகிற இவளுக்கு... நான் பொருத்தமானவன்தானா” என்று சிந்தித்தான்.

“என்ன இன்றைக்கு சமையல் உங்கள் பொறுப்பாக்கும்” கூறிச் சிரித்தாள்.

“ஏன் சமைக்க முடியாதா”?

“தெரியும்தானே உங்கள் சமையலை” குழந்தையைக் காட்டியபடி கிண்டலாகச் சொன்னாள்.

சிலிர்த்தது இவனுக்கு.

“ஓடிப்போய் கட்டி இழுத்து ஒரு துச்சாதன நாடகம் நடத்தலாமா” என்கிற ஆசை இருந்தும் அடக்கிக் கொண்டான்.

மெதுவாக எழுந்தபோது சுமணாவின் உடல் அவனில் உரசியது.

சில்லிட்டது. குளிர்ந்தது மாதிரி இருந்தது.

கைகள் தானாகவே உயர்ந்தன.

அவளும் விலகிக் கொள்ளவில்லை. எதிர்ப்பைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஓரத்தில் குழந்தை நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மலர்ப்படுக்கை இங்கே இல்லை.

நறுமணம் கமழும் மலர்கள் தூவப்பட்டிருக்கவில்லை.

குளிர்சாதன வசதி இல்லாதிருந்தும் பின்னாலிருந்து மெல்லியதாக அந்தக் குளிர்காற்று -

நிசப்தம் - இதைக் கிழித்தபடி அவர்களது மெல்லிய முனகல் ஒலி - முதலில் மயிர்களைக் கோதி பரந்த நெற்றியில் முத்தமிட்டவனுக்கு அங்கேயே தரித்து விட முடியவில்லை.

உதடுகள் கீழே இறங்கிற்று.

அழகிய விழிகள் - எளிதில் அவனைக் கட்டிப்போடும் காந்த சக்தி அதற்கு.

கிளி முக்கோ எனும் வகையில் அவளுக்கு எடுப்பாகவே இருந்தது.

“ஓ இது என்ன? என்பது போல அவளது இதழ்களைப் பரிசோதிப்பதுபோல தரித்துவிட்டபின் - வரிசையான முத்தங்களை - அறுசுவைகளைச் சுவைக்கவும் சில சமயம் அவனையும் சுவைக்கவுமுள்ள நாக்கு - இவைகளுக்கு கவசமிட்டபடி உதடுகள். தேனிதழ்கள் என்பவற்றைப் போலும் உறுதி செய்து கொண்டான்.

கீழே...

அதென்ன சங்குக் கழுத்தோ?

வீணை மீட்டும் விரல்கள் என்பது பெண்களின் விரல்களுக்கு எவ்வளவு பொருத்தமாயிற்று. அங்கே அவனின் கீதங்களுக்கு அவள் என்ன மாதிரி ஈடு கொடுத்து வீணையாக மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

மெல்ல நழுவியது - குளித்துவிட்டு மார்வரை உயர்த்தி குறுக்கே கட்டியிருந்த சேலை - “எனக்கென்ன எளி வேலை” என்பது போல

மாலை -

ஆறு மணி இருக்கும்.

மதியழகன் குளித்துவிட்டு தயாரானான் வாசிகசாலைக்கு. இன்று நிச்சயமாய் வேலைச் செய்தியைப் புரட்ட மாட்டான்.

தீர்மானித்தே விட்டான்.

அன்று நடந்த இன்ப நுகர்ச்சியை இரை மீட்டியபடியே நடந்து வளைவில் திரும்பி தார்வீதியில் ஏறினான்.

நாளை முதல் அவன் கூலி வேலைக்குப் போகத் தயாராகி விட்டான்.

சுமணாவும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. தூரத்தே “இறைவன் இருக்கிறானா மனிதன் கேட்கிறான்” பாட்டை ஐஸ்பழவான் ஒலிபரப்பிச் சென்றது.

உயரே ஹெலிகாப்டர்கள் பருந்தோ என உலாவிக் கொண்டிருந்தது.

மேலோட்டமான செய்திகளைப் பார்த்தான். மனதை ஒருமுகப்படுத்த முடியவில்லை - சுவையான செய்திகள் ஏதும் இல்லாதது மாதிரி அவனுக்குப் பட்டது.

பத்திரிகையைப் பார்த்து முடித்து வீடு போவதற்காக தார்வீதியில் கால் பதித்தான்.

அன்று இரவு -

பாண்தான் ஆகாரம் எனினும் சலிப்படையவில்லை. தேனீருடன் சாப்பிட்டார்கள்.

சுமணாவின் முகத்தில் வெட்கம் இன்னும் மறைந்துவிடவில்லை. அன்று நடந்த இன்ப நுகர்ச்சி - அடிக்கடி நினைத்து தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். அவனும் அதற்கு விதிவிலக்கல்லவே.

இரவு பதினொரு மணி -

படுக்கைக்குத் தயாரானார்கள்.

அப்போது மதி சொன்னான்.

“சுமணா பிளிஸ் காலையில் நேரத்திற்கு எழுப்பிவிடு. கூலி வேலைக்குப் போகப் போகிறேன்”

‘ம்’ என்றவள் அவனது கைகளைப் பற்றிய வண்ணம் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

எதையோ தேடுவது போலிருந்தது.

எதிர்காலத்தை அவனிடம் தேடுகிறாளா? உள்ளங் கைகளில் முத்தமிட்டுக் கொண்டாள்.

“சுமக்கும் கரங்கள் இவை எப்படி கொதிக்குமோ” அழுதபடி கேட்டாள்.

நமது முன்னோரின் கனவுகளே இந்த மண்ணில்தானே

இன்று எமது போராளிகளின் கனவுகளும் இந்த மண்ணில்தானே. நாமென்ன விதிவிலக்கா.

எதுவுமே பேசவில்லை அவள்.

வார்த்தைகளைத் தேடினாள். கிடைக்கவில்லை.
மௌனமாகிவிட்டாள்.

“சுமணா எத்தனை நாளைக்குத்தான் உத்தியோகம் என அலைகிறது - காசுச் செலவுதான் - நாள் கூலி செய்தால் அன்றாடக் கஞ்சிக்காவது அது உதவும். பின் சீட்டு அது இது எண்டு சேமிக்கப் பழகிக் கொள்ளலாம்.

இன்னும் வார்த்தைகளைத் தேடிப் பின் அழகையாய் உதிர்த்தாள்.

“உங்களுக்கென வாழ்பவள். உங்களின் முடிவு எதுவோ அதுதான் எனது முடிவாக இருக்க முடியும். பாவப்பட்ட ஜென்மங்களாகிப் போனோம். எங்களின் கனவுகள் சிதைக்கப்பட்டு விடுமோ என அஞ்சுகிறேன் மதி...”

அவளது கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள்.

கன்னத்தில் முத்தமிட்டபடி -

“விடியல் வரும்” என்றாள்.

“தினசரி விடியல்தானே எனி எங்கிருந்து ஒரு விடியல் வரப்போகிறது” என்றாள் கிண்டலாக.

இந்த நேரத்திலும் இவளால் எப்படி இப்படிக் கிண்டல் பண்ண முடிகிறது.

“ஓ! இரவே முடிந்துவிடு

நாங்கள்

இருளில்தான் -

விடியல் ஒன்றிற்காக

தவம் பண்ணியபடி...

சோகம்... அழகை... ஏமாற்றம்

இவைகள் மாறி...

குமுறும் எரிமலையாகும் -

யாரோ சிறைப்பிடித்த

சூரியனின் உதயத்தை எங்கள் -

கரங்களில் கொணர்வோம்

எனவே -

இரவே முடிந்துவிடு!”

புதுக்கவிஞர் ஒருவனின் கவிதையை அவளுக்குச் சொன்னான். அவளுக்கும் புதுக்கவிதை பிடிக்கும் தான். பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தபோது ஆண்டுவிழா மலர்களுக்கு எழுதியிருக்கிறாள். நீண்ட காலங்களுக்குப் பின் இப்போது அவன் சொன்னதும் மனதில் ஒரு வசந்த அலை புரண்ட மாதிரி இருந்தது.

உதடு புன்னகைத்தது.

மதியழகன் தூங்கிப் போனான். அந்த இரவினை முடித்துவிட

ஆனால் சுமணாவால் தூங்க முடியவில்லை. கவலை ஒருபுறம் - குழந்தையின் அழகை ஒருபுறம் - அடிக்கடி எழும்பும் குழந்தையைத் தூங்க வைப்பதே சிரமம்தான்.

பெரும்பாடுபட்டுத்தான் போகிறாள் இரவுகளில் - நேரம்நான்கு என இராக்கோழி உணர்த்தியது. கொல்லைப்புறம் போய்விட்டு வந்து படுத்துதான்.

கண்கள் சொருகியது.

அத்தியாயம் இருபத்தேழு

நிம்மதிப்பதிப்புகளை
வெளியிடுவதற்காக
சொப்பனவிழா
எடுக்கும்போது -
ஏமாற்றம் - விரக்தி
சேதிமலர்களின்
புலம்பல்கள்
ஓலமிடுகின்றனவே

- முல்லை அமுதன்

நண்பகல் வெயில் மதியைச் சுட்டெரித்தது. பலநாட்கள் வயலில் இறங்காதது சிரமத்தை கொடுத்தது அவனுக்கு.

முன்பு தகப்பனுடன் வயலில் இறங்கி உழைத்தவன் படிப்பு - பட்டம் - பதவி என்று ஆசைப்பட்டதனால் வயல் பக்க நினைப்பே அறுந்துவிட்டது. இன்று வறுமை இதயத்தை அறுத்துவிட்டு இன்று...?

முத்தம்மா கேட்டாள் சாப்பிடும்போது -

“தம்பி உம்மைப்போலப் படித்தவர்கள் இப்படி உழைத்தால் நமதுநாடு அயல்நாட்டினை நம்பியாக வேண்டியதே இல்லை”

தலையசைத்தான் அவன்.

“என்னுடைய மகனும் பிரான்சுக்குப் போய் அகதியாய் வேலையுமில்லாமல் அவதிப்படுகிறது - திரும்பிவரப் போவதாக எழுதியிருக்கிறான்”

மதி மௌனமாக இருந்தான். அவனது சிந்தனை முழுவதும் சுமணாவையே சுற்றி வந்தது.

“எனக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறாள். பணத்தில் புரண்டு - அரசாங்க கட்சி ஆதரவு இருந்து நூல் உத்தியோகம் எடுக்கக் கூடியதாக இருந்தும் எனக்காக எனது அபிলাசைக்காக - எனது கொள்கைக்காக எல்லாவற்றையும் இழந்து கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு...”

“என்ன தம்பி சத்தத்தைக் காணவில்லை” முத்தம்மா மௌனத்தைக் கலைத்தாள்

“ஒன்றுமில்லை கனகாலமாய் வேலை செய்யாததால் இன்று வேலை செய்ய முடியவில்லை. களைக்குது”

“கஷ்டப்பட்டால் பலனுண்டு தம்பி”

“ம்... பலனுண்டு - இன்றைக்குச் சோறு கறி வைத்து உண்டால்தான் திருப்தி”

பெருமூச்சு ஒன்று அவனிடமிருந்து மிகுந்த சிரமப்பட்டு வந்தது.

முத்தம்மாவிற்கு அவனைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. மடியிலிருந்து பொட்டலத்திலிருந்து வெத்திலை பாக்கைச் சுண்ணாம்பு தடவி வாயில் போட்டுத் தேம்பியபடி சொன்னாள் இப்படி...!

“ஏன் தம்பி ஒருதடவை என்றாலும் வீட்டைப் போய் பார்த்திட்டு வந்தால் நல்லதுதானே”

அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். நரைத்த தலை - சீப்பு பட்டு எவ்வளவு நாளோ? காவி ஏறிய பற்கள்... கறுப்பு நிறம்....

அவனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“என்ன இருந்தாலும் இரத்த உறவுதானே - குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்ததும் உமது அப்பா கூட மனம் மாறிடுவார்தானே - பாசம் அவரை எப்போதும் கொண்டு கொண்டிருக்கும்.”

முன்பு கோயிலில் சுமணாவுடன் சென்று கொண்டிருக்கும்போது அம்மா கலங்கிய கண்களுடன் பார்த்தும் - அப்பா கோவப்பினம்பாய் தாயை இழுத்துக்கொண்டு போனதும் ஒ... நினைக்கவும் ஏதோ செய்தது.

“குடும்பம் ஒண்டாயிருக்கிறது எப்பவும் நல்லது தம்பி, நல்லது கெட்டதுக்கு நாலு சனம் தேவை”

“நான் என்ன வேண்டாமென்றா சொல்கிறேன். சமூகம் ஏதாவது தீண்டத்தகாத வஞ்சகன் மாதிரித் தள்ளி வைக்கிறதே”

“எங்களுக்குள்ளேயும் ஒற்றுமை இல்லை தம்பி - இருந்தால் இப்பிடி நடக்காது தம்பி”

“சமூகம் ஒதுக்கி வைக்கும் என்ற நியதி தொடருமானால் காதலிப்பது குற்றம் என்று முதலில் சட்டம் வரவேண்டும். அல்லது சட்டத்தில் காதல் - கலப்புத் திருமணம் இவற்றுக்கு முக்கியமளித்தால்தான் உண்டு”.

“இதெல்லாம் நடக்கிற காரியமில்லை...”

“எப்பிடித்தான் மாத்திறது” மதியழகன் கேட்டான்.

“சமூக அமைப்புகள் உழைக்க வேண்டும்”

“எங்கள் நாட்டு வரலாறுகள் தந்தது பிழையான முடிவுகளே”

“அப்படியானால் நாமே நமக்கென சமூகத்தை உருவாக்க வேண்டும்”.

“கனவிலும் நடவாத காரியம்”

“முடியுமென்று சொல்லு நான் கைகொடுக்கிறேன்”

இன்று பழுத்து நாளை உதிர்ந்துவிடப் போகின்ற அந்த முதிர்ந்தவள் கூறுகிறாள். எனினும் அவளில் ஒலித்த நம்பிக்கை...

ஓ... ஏன் என்னில் அது முளைக்காமல் போய்விட்டது.

“எதுவுமே ஒத்துழைப்பு - வசதி இல்லாதபோது நடக்கிற சாத்தியம் - நம்பிக்கை - எல்லாமே இல்லாமல் போயிடும்”

விரக்தியின் எல்லையில் அவன் நின்றான்.

அவள் முதிர்வின் கோட்டில் நின்றாள். அருகில் இருந்த கிணற்றில் நீர் அள்ளிப் பருகினான். முகத்திலும் களைப்புப் போகத் தெளித்தான்.

சூரியன் மேற்கு நோக்கி - இவன் மட்டும் இன்றும் மேற்கில்தான் ஒரு உதயம் நோக்கி...!

சுமணாவின் நினைவு வந்தது... பசியுடன் காத்திருப்பாளே

கோயிலுக்குப் போகவேண்டும் என்று சொன்னவள் - கால்கள் வலி எடுத்தன.

திரும்பி நடந்தான். மாலை ஐந்து மணி இருக்கும். “நாளைக்கும் வா தம்பி” பின்னால் முத்தம்மா சொன்னது கேட்டது.

வழியில் அரிசியும் மீனும் வாங்கிச் சென்றான்.

★ ★ ★

தாரத்தில் கோயில் மணி ஒலித்து ஓய்ந்தது.

வானத்திலும் ஒரு பரபரப்பு - விமானங்கள் பறவைகளாய்... “எங்கோ ஒரு யுத்தம் நடந்து முடிந்திருக்க வேண்டும்” நினைத்துக் கொண்டான்.

இவைகள் இப்போது பழகிப்போன ஒன்று.

சுமணா பரிமாறினாள்.

“நன்றாக இருக்கிறது” புகழ்ந்தான்.

சிரிப்பைப் பதிலாகத் தந்தாள்.

இன்னும் நன்றாய்ச் சமைத்துக் கொடுத்திட அவளுக்கு ஆசைதான். இருந்தும் பணமின்மை அவளால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை.

மிகுதியாய் இருந்த ஒரு ரூபாவை அவளிடம் கொடுத்தான்.

வாங்கியபடியே அவனது உள்ளங்கையைப் பார்த்தாள். சிவந்து புண்ணாகப் போயிருந்தது. உப்புத் தண்ணீரால் கழுவிவிட்டாள். சுடுநீர்த் துணியொன்றினால் அவனது நோப்பிடித்த உடம்பில் ஒத்தடம் கொடுத்தாள்.

முன்பு சிறுவயதில் கையில் ஊசி போட்டுக் கொண்டு வீடு வந்ததும் அப்பா சுடுதுணியால் கையில் ஒத்தடம் கொடுத்தது நினைவுக்கு வந்தது.

வெளியே நிலவு சிரித்தபடி -

இவர்கள் மட்டும் கண்ணீரில்...!

★ ★ ★

நாட்கள் நகர்ந்தன.

அபிலாவின் நிலைமை மோசமடைந்தது. சித்தப்பிரமையோ என

யாவரும் அஞ்சினர். டாக்டரின் ஆலோசனையின் பேரில் நர்ஸிங்ஹோமில் சேர்த்தனர்.

குளிசைகளும் ஊசி மருந்துகளும் காசாய் கரைந்தன. ராஜனின் மனது கோபத்தால் சூடேற ஆரம்பித்தது. பாசம் அவனை அலைக்கழித்தது. தகப்பன் மட்டும் மூலையில் கப்பல் கவிழ்ந்தமாதிரி உட்கார்ந்தபடி... கட்டிலின் அருகில் அமர்ந்தவாறு அவளின் தலைமயிரினைக் கோதிவிட்டபடி இருந்தார்.

“அபிலா நிச்சயம் மதி உனக்குக் கிடைப்பான்”

அவளிடம் இருந்து பதில் வந்தால்தானே.

நர்ஸ் வந்து ஊசிமருந்து தந்துவிட்டுப் போனாள். இடதுகை நரம்பினைத்துளைத்தபடி “டெக்ஸ்கோஸ்” ஐந்து செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“ஒன்றின் அழிவில் இன்னொன்று உயிர் வாழுதல் சாத்தியமெனின் ஏன் இப்படி முடியாது” மனதில் உறுதி தொனித்தது.

தங்கைக்காக எதுவும் செய்யத் துணிந்திருந்தான்... ஆனால் அவளின் முடிவு அவள் எதிர்பார்த்திருக்காதுதான். அவள் விரும்பவும் மாட்டாள் என்பதை ராஜன் அறியாமல் இல்லை.

நர்சைக் கூப்பிட்டுப்பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு கதவைக் கடக்கும்போது மாலை நான்கு மணி.

★ ★ ★

அன்று மதி களைப்புடன் வந்து எதுவுமே பேசாமல் படுத்துவிட்டான். ஆனால் சாப்பிட முடியவில்லை. அபிலா சுயநினைவின்றி நர்சிங்ஹோமில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதை முத்தம்மாள் மூலம் கேள்விப்பட்டதே அவனது மௌனத்திற்கு காரணம்.

சுமணா கேட்டும் பதில் தர முடியவில்லை அவனால்... சுமணாவும் வற்புறுத்தவில்லை.

தன்னால்தான் அவளுக்கு இப்படியாகிவிட்டது என நினைக்க அவனால் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. அவளிடம் போய் ஆறுதல் கூறத் துடித்தான். முடியக்கூடிய காரியமா?

வெளியில் நாயொன்று ஊளையிட்டு ஓய்ந்தது. இவனால் தூங்க முடியவில்லை. அவள் வந்து அவனை அணைத்துப் படுத்து ஆறுதலுக்காக வருடிக் கொடுத்தாள்.

நேரம் சென்றதே தவிர துக்கம் வர மறுத்தது.

★ ★ ★

புயல் மழை எங்கும்...

யாவரும் வெளியேற முடியாதபடி சேறும் சதியும்.. வெள்ளம் ஒருபுறம்.

வீதியில் மின்கம்பம் முறிந்து வீழ்ந்து வீதி தடைப்பட்டது. சில இடங்களில் மின்சாரமே இல்லாது போயிற்று.

மதியழகனால் வேலைக்குப் போக முடியவில்லை.

ஊ.... ஊ என்று காற்று ஒருபுறம்.

கூரையைப் பிய்த்து எறிவது போல...

குழந்தை அழுகையை நிறுத்த முடியாமல் அழுதது.

நேரம் செல்லச் செல்ல...

குழந்தைக்கு காய்ச்சலுடன் டயரியாவும் கண்டதும் இருவரும் பதறிப் போனார்கள்.

மருந்து வாங்கப் போகமுடியாதே. விளக்கும் அணைந்து விடுவேன் என்று பயம் காட்டியது. குளிர்...

இருந்த விறகுகளைப் போட்டு நெருப்பு மூட்டினான் மதி. எரிய மறுத்தது. மேசையில் கிடந்த பழைய சுவிட்டிக்கட்டுகளை எடுத்துப் போட்டுக் கொழுத்தினான். தீ முண்டது. குளிர் குறைவதுபோலத்தான்...

ஆனாலும் குழந்தையினை சுகப்படுத்த முடியாது போகவே மதி சாக்கொன்றைப் பிடித்தபடி வெளியேறினான்.

★ ★ ★

தூரத்தே உள்ள முருகன் ஆலயத்திலிருந்து சுப்ரபாதம் கணீரென்று காற்றில் கலந்து வந்தது.

நேரம் காலை ஆறு மணி என்று சுமணாவிற்கு உணர்த்தி இருக்க வேண்டும்.

மடியில் தூங்கிய குழந்தையை அருகில் பாயில் கிடத்தி விட்டு எழுந்தாள்.

முற்றத்தில் சேறும் சுகதியுமாய் இருந்தது.

இறங்கவே அருவருப்பாக இருந்தது. குளிர் வேறு.

வாழ்க்கையிலேயே இறங்கியாயிற்று... இதிலென்ன அருவருப்பு?

மதி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தைக்கு காச்சல் சிறிது குறைந்திருந்ததால் அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. முற்றத்தில் இறங்கி வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தாள். இருள் கலையவில்லை. மழை தொடரும்போலத் தோன்றியது. சிறு வயதில் வானத்தைக் கிழித்து கோடிட்டபடி செல்லும் ஜெட் விமானங்களை பார்த்த ஞாபகம் வந்தது. சகோதரனுடன் பட்டம் கட்டி விட்டதும் - விளையாடியதும் - சுதந்திரதின விழாவின்போது விமானங்களின் வீர விளையாட்டுக்களையும் நினைத்த அவளுக்கு வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. தோளைச் சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

“இளமை ஒரு கனவு - துன்பங்கள் வராதவரை

தென்றல் வீசும் மட்டும் இனிமைதான்...

புயல் வராத வரை...

காடுகள் கூட சோலையாக்கிக் கொள்ளும்

இந்த இளமை... கட்டையில் படுத்தாலும்

சுகமாக இரை மீட்டிக் கொள்ளும் .

ஏக்கமும் வந்து ஒட்டிக் கொள்ளும்..."

- முன்பு மதி எழுதிய கவிதை ஒன்றை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

மதியழகனின் நிழலாடியது.

திரும்பிப் பார்த்தாள்.

"என்ன இந்த அதிகாலையில் கனவோ?" சிரித்தாள்... அவள் முத்துதிர்ந்ததோ?

நெருங்கி வந்து.. கன்னத்தில் முத்தமிட்டபோது குளிர்ந்தது. தானாகவே கைகள் மாலையாகிக் கொண்டன.

இதழ்கள் இணைந்தன.

★ ★ ★

வயலில் இறங்கியதும் களைப்புத் தெரியவில்லை. வெயில் இல்லாததினால் கடுமையாக உழைத்தாள்.

தூரத்தே தகப்பன் போவது தெரிந்தது. மண்வெட்டியை அப்படியே வைத்துவிட்டுப் பார்த்தாள்.

"ஓ... அப்பா நான் என்ன குற்றம் செய்தேன். சுமணாவை மணந்தது குற்றம் எனில் உலகில் பாதிப்பேர் குற்றவாளிகளே. உங்களது மனது மாறினால் நிச்சயம் எங்களால் வாழமுடியும்... எங்கள் சொந்தக் காணியிலே உழைத்து நாங்கள் ஒரே குடும்பமாய் உண்டு வாழலாமே - இப்படி கூலிக்கு உங்கள் மகன் உழைத்து கஸ்தர்ப்படத் தேவையில்லையே?"

தகப்பனும் இவனைக் கண்டிருக்க வேணும். ஒருகணம் நின்று பார்த்தார். தலையை வலித்தது.

"ஓ... நமது சமூகத்திற்கு என்றொரு கட்டுப்பாடு உள்ளதை மறந்துவிட்டாயே... நாட்டிலே நடக்காததா என்பாய் எனக் கென்றுள்ள வட்டத்தை மீறி என்னால் வர முடியவில்லை. எங்களின் வளர்ப்பு அப்படி... அதை மீறி நீ... இரவுகளை உடைத்து விடியலை சுமந்து வருவேன் என்கிறாயே? நீயும் ஒரு குடும்பஸ்தனாகி விட்டாய்... உனக்கென்று ஒரு நிலை... நீ முகம் கொடுக்கும்போது சமூக விலங்கு - சமூக சட்டம் - ஒழுங்கு - நிலைப்பாடு எவ்வளவு வலிமையானது என்பதை உணர்வாய். உன்னை நினைத்து மனதினுள் எவ்வளவு அழுகிறேன் தெரியுமா? உன் அம்மா புலம்புகிறாள்... என்னால் அப்படி கத்த முடியவில்லை. எனினும்... என்னால் கோடு தாண்ட முடியவில்லை.

மெல்ல கால்களைத் தூக்கி நடந்தார். பிரிவு இங்கே நிரந்தரமானதோ? காலத்திற்கு இவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள். நிச்சயம் இவர்கள் வட்டத்தினை உடைத்து வெளிவராதவரை இடைவெளி நீண்டு கொண்டிருக்கும். இது தவிர்க்க முடியாதது. ஒரு வார்த்தைக் கூட பேசவில்லை... தூரத்தில் பார்வை மட்டும் தான்... இப்படி எத்தனை நாளைக்கு.

அத்தியாயம் இருபத்தி எட்டு

புதுஹாமதுரு (புத்தர்)
 நாங்களும் கண்டிருக்கலாம்
 அந்தக் காலத்தில் -
 மோட்சம் காணுதற்கு
 புண்ணியம்
 போதாமலிருக்கும்
 அதுதான் இன்னும்
 வாழ்க்கையில் நாம்

- சித்தார்த்த ஹரி

மின்விசிறி தலைக்குமேலே சுழல்... சேவகர்கள் சேவை செய்யக் காத்திருக்க.. மடிப்புக் குலையாத உடை... கழுத்துப்பட்டி உட்பட சுழல் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி பெல்லை அழுத்தியதும்... பட்டியல் கோர்வையுடன் தட்டெழுத்தாளர் பெண் முன் தோன்றுவாள். இவளின் சொற்களை சுருக்கெழுத்தில் பொறித்துத்தர அவளும் தயாராய் நிற்க... இவளும் பிறிஸ்டலை இழுத்து ஊதியபடி... அடுத்த வியாபார ஒப்பந்தம் பற்றி விளக்க... அவளும் தனது மெல்லிய விரல்களினால் தானை நிரப்பித் தள்ளினாள்.

இடையே தேனீர் வந்தது. கூடவே போனும் வந்தது. அபிலா பேசினாள்.

“மத்தியானம் என்ன சமையல் செய்வது”?

“நீயே சாப்பாடாய் எனக்கிருக்கும்போது எதற்கு சமையல்”

மறுமுனையில் கிளுக்கினும் சிரிப்பு... அவளுக்கே உரித்தான அந்த சிரிப்பு.

எப்போதுமே உங்களுக்குக் கிண்டல்தான். சொல்லுங்கள். ம்” அதட்டும் பாவனையில். ஒ... ராணியம்மா

(புரோஸ்ட் சிக்கன்) O.K.

மறுமுனையில் சிறிது மௌனம்.

இவன் நினைத்தான். சென்ற முறை (புரோஸ்ட்) செய்யப்போய் இறைச்சியை கருக்கிக் கொண்டதும் கையை சுட்டுக் கொண்டதும் இப்போது நினைத்துக் கொள்கிறாளோ.

“ஹே அபி என்ன பலமான யோசனை...”

மாதிரி கருக்காமல் நன்றாக இருக்கும்படி செய்யும் என்ன? இல்லையெனில் வரும்போது நானே (ரெஸ்ட்ராரொன்ட்) வாங்கி வருகிறேன்”

“நானே சமைக்கிறேன்” பதில் தந்தாள்.

“பன்னிரண்டு மணிக்கு வந்து விடுகிறேன்” சொல்லியபடி கைக் கடிக்காரத்தைப் பார்த்தான். பத்து இருபது.

மெல்லிய சத்தத்துடன் முத்தம் ஒன்று பதிந்தது போனில்...

அவளும் பதிலாய் தந்திருக்க வேண்டும்... அவனின் சிரிப்பில் தெரிந்தது.

அபிலா அதிஸ்டக்காரிதான்... இப்படிக் காதலித்து கைப்பிடித்து... வீட்டு மாப்பிளையாக்கி... தமது ஸ்தாபனத்திலே மனேச்சிங் டிரெக்டராக்கி அதிஸ்டசாலிதான்.

இந்தக் காட்சிகளை பார்த்தபடி நின்றிருந்த தட்டெழுத்தாளர் பெண்கோபிகா “என்ன என்னை காக்க வைத்துவிட்டு மனைவியின் சல்லாபமா. இந்த ஏ இப்படித்தான் சிரித்தபடி நகர்ந்தாள். போகும்வரை அவளையே பார்த்திருந்தான்.

கையில் இருந்த சிகரட் சுட்டது...

சுயநினைவு வந்தது....!

ஓ... எல்லாம் கனவா

கையில் என்ன இரத்தம்?

சுமணாவுக்கு ஒத்தாசையாக காய்கறி வெட்டியபடி... கனவுலகில் மிதந்தவனுக்கு அபிலாவுடன் வாழ்ந்தால் எப்படி எல்லாம் சுகபோகம் வந்திருக்கும் என நினைத்துப் பார்த்தான்... விளைவு

கத்தி கையை நறுக்கிவிட்டது.

★ ★ ★

அன்று காலை தினசரியை புரட்டி மதிக்கு இரண்டாம் பக்கத்தில் கண்களை ஒருகணம் தரித்து நிற்க வைத்தது. அங்கே B.A. பரீட்சை முடிவுகள் வந்திருந்தன. பேர்களுடன் சுட்டிலக்கங்களும் வந்திருந்தன. முன்பு தனது பெயர்கூட இப்படித்தானே?

பரீட்சையில் தேறியபின் ஏற்படும் சந்தோசம் இருக்கிறதே சொல்லி மாளாது.

பெயர்களை பார்த்தவனுக்கு பன்னிரண்டாவது பெயரில் ஒரு கணம் தரித்துக் கொண்டான்.

நளாயினி....!

மீண்டும் மீண்டும் பார்த்து உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

தன் தங்கைகூட பாசாகிவிட்டாள். குதுகலம் பாலாய்ப் பொங்கி வழிந்தது.

அருகில் இருந்தால் அப்படியே அள்ளி முத்த மழை பொழிந்து ஆடி இருப்பான்... ஆனால் தூரம் வெகு தூரமாகிவிட்டதே.

கண்ணில் நீர் கட்டியது.

“நளாயினி பாசாகி விட்டாள்” உரத்து சொல்லிப் பார்த்தான்.

உலகத்துக் கவலைகள் எல்லாம் சமுத்திரத்தில் கொட்டி விட்டது மாதிரி ஒருவித களிப்பு... எத்தனை கோயில்களுக்கு அம்மா நேர்த்தி வைத்திருப்பாள். அப்பா மாடாய் வயலில் உழைப்பது எல்லாம் நளாயினிக்குத்தானே. நான் G.C.E.O/L பாஸ் ஆகியதும் புதுச்சைக்கிள் வாங்கித் தந்ததை நினைத்துப் பார்த்தான். இப்போது நளாயினி பாசாகி விட்டாள்.

“சுமணா இதோபார்! எனது தங்கை பாசாகிவிட்டாள். எனக்குத் தெரியும் அவள் பாசாகி விடுவாள் என்று... இனி என்ன அவளும் பட்டதாரிதொழில் பெற ஒரு வாய்ப்பு... அவளுக்கும் அப்பா ஏதாவது பரிசு வாங்கி கொடுப்பார்தானே. நானும் உழைத்தால் என்னால்கூட பரிசு வாங்கிக்கொடுக்க முடியும்”. யாரிடமாவது சொல்லிக் குதூகலிக்க வேண்டுமென்ற துடிப்பு...

திரும்பிப் பார்த்தபோது...

வாசிக்கசாலையில் யாருமே இருக்கவில்லை.

சிரித்தபடி படியிறங்கினாள்.

“நானே பட்டதாரி... பட்டங்களை மட்டும் சுமந்துகொண்டு... கூடவே வாழ்க்கையையும் சுமந்தபடி... என்னைப்போல் எத்தனை லட்சம் பட்டதாரிகள் தங்கள் தங்கள் வாழ்க்கைகளுடன்... வெறும் கடதாசிக் கட்டுகளைச் சுமந்தபடி இனி என் தங்கைகூட வேலை இல்லாதோர் அணியில் சேர்ந்து கொள்வாள்...”

உயர்ந்து நிமிர்ந்து நின்ற அரசமரத்தின்தென்றல் அவனுடலைத் தழுவிச்சென்றது.

“அப்பாவும் எத்தனை நாளைக்கு வயலுடன் மாறடித்து... எனக்காக இழந்த இழப்பு போக... தங்கைக்காக உழைக்கும் உழைப்பு... ஓ... சொல்லி மாளாது, அவளுக்கென்று வாழ்க்கைத் துணை அமைந்துவிட்டால் அப்பாவுக்கு நிம்மதிதான். சற்று அப்பாட என்று நிமிர்ந்து விடுவார்... தலைக்கு மூத்தவன் நான். என்ன கொட்டியாகிழிக்கிறேன்”.

நேரம் சென்று கொண்டிருந்தது.

முன்னால் உள்ள சங்கக் கடையில் கூட்டம் அதிகம் என்பதை சத்தத்தில் இருந்து உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

“தனக்கு ஒரு வேலை கிடைத்து எனக்கானதுபோக... தங்கைக்கும்ஆகி... எப்போது.. ஓ... கொடுமையிலும் கொடுமை... இந்த வாழ்க்கை...” அழ வேண்டும்போல் இருந்தது அவனுக்கு.

தங்கையை... அம்மாலைப் பார்த்து எவ்வளவு நாட்களாயிற்று மீண்டும் பழையபடி எப்படி...?

வீதியில் வரும்போது வழியில் “சோமசெற்” காரொன்று விலகிப் போனது.

“வெளிநாட்டவர்கள் யாரோ வந்திருக்கிறார்கள் போலும்” நினைத்தான். ஏன் இப்படி இவனுக்கு எரிமூச்சு வரத் தொடங்கிற்றோ தெரியவில்லை.

காலில் தட்டுப்பட்ட சிறுகல்லை தட்டியபடியே நடந்தான்.

★ ★ ★

வயலெல்லாம் பச்சைப் பசேலெனவும் ஆறெல்லாம் நீராயானதாலும் ஏழைகள் வாழ்வு செழிப்பதாகாது. ஒரு நாட்டின் இதயமே கிராமந்தான் எனினும் யார்தான் இங்கே கால் அடி வைக்க விரும்புகிறார்கள். அவ்வப்போது திக்விஜயம் செய்யும் அரசியல் வாதிகளைத் தவிர...

இங்கே சிவக்கொழுந்தார் மாடாய் உழைத்து ஓய்ந்து விட்டார்.

களைப்பு... வாழ்க்கை அனுபவித்ததாலான களைப்பா அது? கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ள இரண்டு பிள்ளைகள் ஒன்று பாதை மாறிப்போனது. மற்றொன்று பாசாகிவிட்டு... வாழ்க்கைப் பரிட்சைக்கும் நான்தயார் என நிமிர்ந்து நிற்கிறாள்.

எனி எல்லாம் அவரே முத்தவன் கை தவறிப்போன பிறகு தன் உழைப்பொன்றையே மூலதனமாக்கி உழைத்து இன்று... களைத்துப்போய்.. ஈஸிசேரில்... அருகே கால்களை மடித்து முகத்தை அதற்குச் சுவையாக்கி விட்ட அவரிடம் யாசிப்பது போல் ஒரு பார்வையுடன் மனைவி... சிவக்கொழுந்தாரின் - அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து - கைப்பிடித்து - இரண்டு குழந்தைகளுக்கு தாயாக்கிய கணவனிடம் யாசித்தபடி அவள்...

எத்தனை தடவை இப்படிக்கேட்டுவிட்டாள்.

“எனியாவது உங்களது வரட்டுக் கௌரவத்தை விட்டுவிட்டு பிள்ளையையும் மருமகளையும் பேரனையும் கூட்டிவாருங்கள். எத்தனை நாளைக்குத்தான் அழுதபடி... நிச்சயம் அவர்களால் எங்களுக்கு ஒரு இழப்பு வராது...” கெஞ்சினாள். இக்கெஞ்சல் சரிப்பட்டு வராது என்பது அவளுக்குத் தெரியாததல்ல. பெற்ற மனதல்லவா?

முன்பு கூடக் கேட்டபோது “என் பிணத்தைத் தாண்டித்தான் நீ அவர்கள் வீட்டுக்குப் போகவோ அவர்கள் இங்கு நுழையவோ முடியும்”.

அவரது கட்டளையை மீற முடியவில்லை. புருஷன் வாக்கு வேதவாக்குத்தானோ?

சிலநாட்கள் இதுபற்றிப் பேச்சே எடுக்கவில்லை, எனினும் குழந்தையைப் பார்த்து துடித்த துடிப்பு... புத்தர் கோயிலில் இருந்து அவர்கள் வந்தபோது இவள் கண்டபோது இருபக்கத்திலும் ஏற்பட்ட துடிப்பு... இருந்தும் இருபக்கத்திற்குமிடையேயான நெருப்பு மலை - அவர்களின் இடவெளியை நீள வைத்தது.

இன்று கூடக் கடைசித் தடவையாகக் கேட்டுப் பார்த்தாள்.

அறையில் தமையனின் குழந்தையில் எடுத்த படத்தைப் பார்த்தபடி இருந்த மகளையும் இவள் காணாமலில்லை.

எதுவும் பேசாமல் இருந்தார்.

பதிலைத் தேடுகிறாரோ?

அவரின் கண்கள் பளித்ததை அவர்கள் காணவில்லை. சுருட்டொன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்தார்.

எழுந்தார்.

இங்கும் அங்கும் நடந்தார். அவரால் ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

பின் வளவுப் பக்கம் சென்றுவிட்டார். வானொலியிலிருந்து “வந்தநாள் முதல் இந்தநாள்வரை” பாவமன்னிப்பு T.M.S. ன் குரலில் ஒலித்தது.

கிணற்றில் நீர் அள்ளும் ஓசை கேட்டது.
இவளும் எழுந்தாள்.

★ ★ ★

அத்தியாயம் இருபத்தி ஒன்பது

இப்போது நடப்பது வரலாற்று வறட்சி
இனியொரு பொழுதில் வசந்தமும் பிறக்கலாம்
என்னைக்கேட்டா சூரியன் உதிக்கிறது
எதிலும் சில விதிகள் இயங்குகின்றன
இன்றைய இரவில் வேதனைகளே
நாளைய விடிவின் பிரசவங்கள்
நம்பிக்கைகள் மிக ஆழமானவை

- சாரமதி

வந்த வேகத்தில் போட்டிக்கோவில் நின்ற காரை ஸ்டாட் செய்தான். அபிலாவின் கவலையைத் தேற்றத் தெரியாதவனாய்த் தடுமாறி நின்ற அவனின் உள்ளம் தன் தங்கைக்காக இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தது. இருந்தும் அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பழிவாங்கும் குரூரம் வைரம் பாய்ந்திருந்தாலும் தான் செய்யும் எந்தப் பழிவாங்கலும் தன் தங்கைக்கு பாதகமாய் அமைந்துவிட்டால் மனது பதைபதைக்கத்தான் செய்தது. கமகமக்கும் சம்போவைத்து முழுகிய அவனது தலைமயிர்களின் வேகத்தில் ஏற்பட்ட காற்றுக்கு ஈடுகொடுத்து அசைந்தது. அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. “ஓ அபிலா... உனது உணர்வுகள் மணல் மேடானதே. சிறுவயது முதலே உனக்கென அவனும் அவனுக்கென நீயும் நிச்சயிக்கப்பட்டது உண்மையானால் காயம் ஏன் இப்படித் சதி செய்ததது... ஓ மதி நானும் நீயும் சிறுவயது முதல் இணைபிரியாத நண்பர்களாய்தானிருந்தோம். ஏன் காலத்தால் நாம் சிதறுண்டு போனோம். உனக்காக வளர்ந்தவளை மறந்து உன்னால் எப்படி வாழ முடிகிறது. அதுவும் நமது இனம் என்ன? இருவேறு இனங்களின் இரத்தங்கள் என்றைக்கும் இணைந்ததா, இப்போது கூட நம்மவர்கள் போராடுகிறார்களே, அப்படி இருக்கும்போது - நீமட்டும்... பற்கள்தானே இறுகின. இடதுபக்கமாக திரும்பினான்...

சிரித்து அவனை வரவேற்றது. எலற்றோனிக் கதவைத் தள்ளியபடியே இதற்காகவே காத்திருந்ததுபோல ‘பார்’ ஆக இருந்த மேடை அருகே இருந்தான்.

வெயிட்டர் கேளாமலேயே கொண்டுவந்து வைத்தான். தங்கையின் வெறுமை வாழ்வு - சோகம் படிந்த முகத்தை காணப் பொறுக்காதவனாய் குடிக்கத் தொடங்கி ஏறக்குறைய கணக்கிட முடியாத நாட்களாகிவிட்டன.

இறுதிக் கிளாசும் உள்ளிறங்கியது.

ஐ உதடுகளில் பொருத்தி நெருப்பை மூட்டினான். அவனுள் எதிர்ப்புணர்வும் நெருப்பாய் மூண்டது. மெல்லிய ஒலியில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★

நாலைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து காய்ச்சலால் முனகிக் கொண்டிருந்தான் மதியழகன். தாங்க முடியாமல் தவித்தான். கை மருந்துகளைக் கொடுத்துப் பார்த்தான் சுமணா. முடியவில்லை.

மருந்து வாங்கிவர இறங்கினாள்...

குழந்தை அழுதது...!

இங்கிருந்தால் கணவனுக்குத் தொல்லை கொடுக்கும் என்று நினைத்தவளாய் குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டாள்.

தனியே அவனை விட்டுச் செல்ல மனது தவித்தது அவளுக்கு.

அவனருகே சென்று குளிந்து முத்தமிட்டாள்.

சொருசி இருந்த கண்களை மெல்ல விழித்துப் பார்த்தான்.

குளிந்தபடி அவள்... குழந்தையுடன்.

நான்கு விழிகளும் சந்தித்துக் கொண்டன.

மஞ்சள் கயிறு கழுத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

ஒருகணம் அதையே வெறித்துப் பார்த்தான்.

“பவுன் தாலியை தனக்காக விற்றுவிட்டு மஞ்சள் கயிறுடன் எனக்காகவே வாழும் என் சுமணா... ஒ எம் காதல் அழியாதது - சோகம்தான் காதலர்களுக்கு விதித்த விதி - நாழும் விதிவிலக்கல்லவே - நமக்கென ஒரு விடியல் வரும் - நிச்சயம் மீண்டும் உன் கழுத்தில் பவுன் தாலி மின்னும்” கண்கள் பனித்தன.

எதையோ சொல்ல ஆசைப்பட்டான். முடியவில்லை. தண்ணீர் கேட்டான்.

கொடுத்தாள்... பருகிக்கொண்டே...

“சுமணா I love you” இவளும் அழுதாள். நேரம் செல்லச் செல்ல காய்ச்சல் விட்டபாடில்லை. மழையில் நனைந்ததினால் ஏற்பட்ட காய்ச்சல் விட்டபாடில்லை.

பணமில்லாத நிலையில் - ஏன் இந்தக் கொடுமை - சில சமயங்களில் அவன் நினைத்துக் கொண்டான். “அரிளி விதையை அரைத்துக் குடித்து மூவரும் செத்து விடுவோமா...?”

குழந்தையின் அழகிய முகம் சிரிக்க...!

இவனால் மேற்கொண்டு நினைக்க முடியாது போயிற்று...

இப்போது கூட “சுமணா தயவு செய்து மூவரும் செத்து விடுவோமா...” இந்த உலகில் வாழ்ந்துதான் பயன் ஆகிறது. பணமில்லை... தொழிலில்லை... வயலில் வேலை செய்ய முடியவில்லை...

அவள் இடைமறித்தாள்.

“மனதைத்தளரவிடாதீர்கள்... நானிருக்கிறேன்... நாலு இடத்தில் கூலி வேலை செய்ய நான் போகிறேன்...”

அவனுக்கு ஏதோ ஒன்று அடைத்தது.

கூரைக்கு மேலே ஹெலிகாப்டர் சுற்றுவது கேட்டது. “உனக்காக நானும் எனக்காக நீயும் வாழும்போது எந்தத் தடைகளையும் வெற்றி கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னேன் அன்று. இன்று - ஏமாற்றம்.. விரக்தி ஏழ்மை... எம்மை அலைக்கழிக்கையில் ... ஒ... சுமணா என்னை மன்னித்துவிடு... கண்கலங்காது காப்பாற்ற முடியவில்லையே... இந்நிலையில் நீ கூலி வேலை செய்து என்னைக்காப்பாற்றப் போவதாகக் கூறுகிறாயே ஒ... உயிருள்ளவரை நீ... என்னவளை”

கன்னத்தில் வழிந்து கண்ணீர் ஆறு ஓடியது. அவள் படியிறங்கினாள். உள்ளே மதி இருமும் சத்தம் கேட்டகத்தான் செய்தது. மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டாள். நடந்தாள்..

மண் ஒழுங்கையைக் கடந்து தார்வீதிக்கு வந்துகிழக்கே நோக்கினாள்.

வழியே பூவரசமரங்கள் அசைந்து காற்றைத் தந்தன. வானத்தில் மப்பும் மந்தாரமுமாய்... அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் யுத்த விமானங்கள்... பாமனியில் மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு - குழந்தைக்கு இனிப்பைக் கையில் திணித்தபடி திரும்பினாள்.

கூப்பிடுதூரம்தான் நடந்திருப்பாள்...!

“இந்த மருந்தால் மதியின் வருத்தம் சுகம் வரும்... பின் நாளையோ மறுநாளோ இருவருமாய் உழைத்து... ஒருநேரக் கஞ்சியாவது வயிற்றுக்கு ஊத்தலாம்” புத்தரும் - விநாயகருக்கும் சேர்த்து நேர்த்தி வைத்திருந்தாள். முன்பு மதி வறுமை காரணமாக இரத்தம் விற்று உணவுப்பொருட்கள், மருந்துகள் வாங்கி வந்ததை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

“மனங்கள் ஒன்றுபட்ட இந்த இளையதுகளை இனம் பிரித்ததே” காலம் ஓடித்தான் போகிறதோ

மேற்கே திரும்பி நடந்தாள்.

குழந்தையுடன் மதியின் சிந்தனையில் போனவளுக்கு எதுவுமே நடந்தது ஞாபகத்திற்கு வர நியாயமில்லைதான்.

“ஐயோ அம்மா... அத்தான்”

எங்கும் ஒலித்தது. ஜனக்கூட்டம் கூடியது.

“ஐயோ... அம்மா... அத்தான்”

விபத்தால் நடந்து முடிந்தது.

அவர்களை அடித்து வீழ்த்திவிட்டு ஓடிமறைந்த ராஜனின் காரை யாரும் கவனிக்க நேரமில்லை...

பொலிஸ் வந்தது.

விசாரணை - படப்பிடிப்பு - இத்யாதி...

அம்புலன்ஸ் வந்து அவர்களை ஏற்றிச் சென்றது. உயிரற்ற பிணங்களை - காப்பாற்ற யார்தான் முயல்வார்கள். எத்தனை கனவுகளுடன் வாழ்ந்தவளின் வாழ்க்கை வீதியில் விபத்தாய்...?

இவைகள் மதியுக்குத் தெரியாது.

மாலை -

செய்தி தெரிந்ததும் பித்துப் பிடித்தவன் போலானான்.

அரற்றினான் - கத்தினான். செய்வதறியாது திகைத்தான்.

பிணங்கள் வந்து நாலுபேருடன் காரியம் கூட நடந்து முடிந்தது. அவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்த யாவருக்கும் எரிச்சல் கலந்த பார்வையே பதிலாகக் கிடைத்தது. “வாழும் போது வாழவிடாது இதென்ன ஆசாரம் - விசன விசாரிப்பு..” எரிச்சலாய் வந்திருக்க வேண்டும்.

கடவுள்மீது கூட வெறுப்பாய் வந்தது.

சாவீட்டிலுள்ள சாமிப்படங்களை மறுபக்கத்தில் திருப்பி வைப்பது வழக்கம். இங்கு அவனோ அவற்றை வெளியே தூக்கி எறிந்துவிட்டான்.

“சுமணா... I Love You”

கத்தினான். சுவர்களில் மோதி எதிரொலித்தது. கொளுந்து விட்டெரியும் நெருப்பில் குழந்தையும் மனைவியும் எரிந்து போவதை நினைத்துப் பார்த்தான் போலும்.

“கடவுளே ஏன் இப்படி வருத்துகிறாய்.. என் உயிரை எடுப்பதற்குப் பதிலாய் அவர்களை எரித்துவிட்டாயே?” தொடர்ந்து அழுதான்.

பெருமழை பெய்தது..

வந்தவர்கள் ஒப்புக்காக வருத்தம் தெரிவித்தனர். இவனால் பதில் ஏதும் சொல்ல முடியவில்லை. கூரையையே வெறித்தபடி பார்த்திருந்தான்.

அத்தியாயம் முப்பது

கண்ணுக்குத் தெரிந்த உன்
பாதவிளக்குகள் அணைந்தபின்
நீவிட்டுச் சென்ற சதங்கை ஓலிகள்
மட்டுமே என் காதலுக்கு மிச்சம்

-வ. சுப்பிரமணியன்

“எதிர்பார்த்தது நடந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்”
ராஜன் எதிர்பார்த்தது ஒன்று. நடந்தது ஒன்று. மது போதையில்
வந்தவனுக்கு சுமணாவும் பிள்ளையும் பார்மஸியால் வீடுதிரும்பியது
தெரியாது.

ஆத்திரம் - புத்தியை இழக்கச் செய்தது.

அபிலாவின் எதிர்காலம் அவன் கண்முன் நின்றது.

சோகம் போய் புதுப்பொலிவுடன் மதியுடன் புதுவாழ்வு
தொடங்கினால் - எதிர்பார்த்தான்.

வேகத்தைத் துரிதப் படுத்தினான்.

போதையில் இருந்தவனுக்கு ... யாதும் தெரிந்திருக்கவில்லை ...
முடிவு...!

இருவரும் பிணமானார்கள். ஒரு கணம்தான் ... இரத்த
வெள்ளம்...!

கணப்பொழுதுதான் ... நடந்தேறிவிட்டது. போதையில்
இருந்தவனுக்கு ... நடந்தபின் - போதை தெளிந்துவிட்டது
அவ்வளவுபயம்.

ஆத்திரப்பட்டது நியாயம்தான்.

இரத்த வெள்ளம் - பிணங்களைக்கண்டதும் - பொலிஸ் வழக்கு
- ஜெயில் - கண்முன்னே தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

எல்லாமே பூதாகரமாய்த்தெரிய -

ஸ்ராட்டில் நின்ற காரை வேகமாய்ச் செலுத்தி ...

மின்னலென மறைந்து விட்டான்.

காரைக் கழுவிக் கராச்சில் விட்டு அவசர அவசரமாகத்
தலைநகருக்குப் பயணமாகிவிட்டான்.

தகப்பன் இவனின் போக்கை ஆராய்ந்தார். புரிந்து
கொள்ளமுடியவில்லை.

கலவரத்துடன் அவன் வெளியேறிவிட்டான்.

“நிச்சயமாய் இவன் ஓரிரு மாதங்களுக்குத்
தலைகாட்டமாட்டான்” தகப்பன் நினைத்தார்.

“என்ன நடந்தது” என்று கேட்கவேயில்லை.

அபிலா இன்னும் அமுதபடிதான். கட்டிலில் வெகுநேரமாய்

படுத்திருந்தான். விரிந்தகூந்தல் தலையணையில் பரவியிருந்தது. மயிலின் அழகிய தோகை போலிருந்தது அவளது கூந்தல்.

திடீரென்று செய்திகேட்டதும் பதைபதைத்துப் போனாள். என்ன இருந்தாலும் பெண்மனதல்லவா?

எவ்வளவுதான் துரோகம் தனக்குச் செய்தாலும் அவளது வாழ்வு அழிக்கப்படுவதை இவள் ... ஏன் எந்தப் பெண்ணும் விரும்பமாட்டாள். “சுமணாவும் குழந்தையும் காரில் மீதிபட்டு ... இறந்துபோனார்கள்” தகப்பன் சொன்னதும் அவர்கூரல் கூட ஒரு கணம் தளர்ந்துதான் போயிற்று “இரத்த உறவல்லவா...”?

இருவரும் ஒரே நேரத்தில் எழுந்தனர்...!

மாடிப்படிகளில் இருந்து இறங்கி கார்நின்ற இடத்திற்கு விரைந்தனர்.

★ ★ ★

வாசலில் ஒரு கல்லின்மீது உட்கார்ந்திருந்தான். எல்லாமே இழந்துவிட்டதான சோகம்...

தனக்கென வாழ்ந்தவள்..

விடியல் ஒன்றிற்காய் பாதை எதுவெனக் காட்டியவள்... எவ்வளவு சோகத்திலும் எனது இன்பத்திற்கு உடன் நின்றவள்..

ஓ.... சுமணா...!

மாமரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த சிட்டுக்குருவிகள் காகங்களுடன் போட்டி போட்டபடி சிறகடித்துப் பறந்தன.

சுவரில் பல்லிகூட “சுபு” கொட்டியவண்ணமிருந்தது. தாயும் தங்கையும் அழுதபடி அவனைச்சுற்றி...! தகப்பன் வரவில்லை - சமூகக் கோடுகளை அவர்தாண்ட முடியவில்லையோ?

இரண்டு நாட்களாக... தாயின் கேள்விகளுக்கு பதில் கவலையை மறந்துவிடப்பழகிக் கொள் ... எங்களுடன் வீட்டுக்கு வந்துவிடு”

தங்கையும் அழுததுகேட்டது.

இழந்தது பெரிய இழப்பல்லவா...?

“மதி | Love you” எங்கிருந்தோ குரல்வந்தவண்ணம் இருந்தது.

இவனைத்தான் ... சுமணாதான் அழைக்கிறாள்... உடல் சிலிர்த்தது. குளிர்பாய்ந்தது மாதிரி ... எழுந்தான் ... காற்றுப் பலமாய் அடிக்க ஆரம்பித்தது. புயலோ? அவளது மனப்புயலைவிடவா?

மீண்டும் மழைவருமாப்போல் வானம் காட்சித்தந்து.

உயர்ந்து வளர்ந்த தென்னை மரத்திலிருந்து தேங்காய் ஒன்றும் வீழ்ந்தது. சுயநினைவு அற்றுப்போய் விட்டதா? அற்றுத்தான் போய்விட்டது. அவனுக்கு “உடலாலும் உள்ளத்தாலும் உன்னுடன் வாழ்ந்த வாழ்வை என்னால் மறக்கமுடியவில்லையே. ஒன்றாய் வாழ்வோம் என்றாய் ... என்னை மட்டும் தனியே விட்டுவிட்டு ஏன் சென்றாய்...?”

கண்ணீர் அளவின்றி வழிந்தது.

தங்கை தோளில் கைவைத்து அழுத்தி உலுப்பினாள்.

“அண்ணா...! அண்ணா...!”

வெளியேறினான்...

வெளிக்கதவு தடாலென அடித்து முடியது.

வீதியில் அவன்...

காரில் வந்து இறங்கி அபிலாவும் தகப்பனும் பேசுவதற்கு மொழிகளைத் தேடிக்கொண்டு நின்றனர்.

மண் ஒழுங்கை அது எனினும் அவனுக்கு நீண்டு ... நீண்டு அவனது வாழ்வைப் போல...

வீதிகளில் ... கடற்கரைகளில்... மைதானங்களில்....
விழாமண்டபங்களில் ...!

உயர்ந்த மரங்களிடையே பூத்துக்குலுங்கிய
மரங்களிடையே... அவன் நின்றபடி ...

“சுமணா! Love you...” கத்துவான்....

ஐனங்கள் “பைத்தியக்காரன்” என்பது அவனுக்கு எங்கே கேட்கப் போகிறது....

கால்போன போக்கில் அவன் ... அவளுக்காக ...
வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான் நம்மிடையே...!

★ ★ ★

முடிவுரை

ஆயிற்று!

இத்தனை ஆண்டுகளாய் காத்திருந்தது. 28.7.77-இல் எழுதத் தொடங்கி 1.10.88-இல் எழுதி முடிய காலமும் காத்திருந்தது.

அலை எழுந்து மடிவதாய் மனது அமைதியாயிற்று வேறென்ன சொல்ல?

பழகிய என் நண்பர்கள் தான் கதை மாந்தர்களாயினர். மானசீகமாய் இன்னமும் எங்காவது ஒரு கிராமத்து மூலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம்.

காதல்... தூய அன்பு... சமூக விலங்குகளின் பிடியில் இதயங்களின் தவிப்பு. வாழவும் முடியாமல் வாழ்கின்ற இளைய இதயங்கள் எத்தனை பேர்?

இனியாவது புதிய பூக்கள் மலர விடுவோமே.

விமர்சனத்துடன்

இவண்

முல்லை அமுதன்

15.8.98

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள் :

1. நித்யகல்யாணி (1981)
2. புதிய அடிமைகள் (1983)
3. விடியத்துடிக்கும் ராத்திரிகள் (1984)
4. யுத்தகாண்டம் (1989)
5. விழுதுகள் மண்ணைத் தொடும் (1992)
6. ஆத்மா (1994)
7. விமோசனம் நாளை! (1996)
8. ஸ்நேகம் (1998)
9. முடிந்தகதை தொடர்வதில்லை (அச்சில்)
10. யாகம் (அச்சில்)